

ДВАТА ПЖТЯ

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ
НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ГОДИНА I — 1922

ТОМЪ I

София, 1934 год.

ДВАТА ПЪТЯ.

Т. м.

Коя е главната идея, която занимава ученика при постъпването му въ училището? Той иска да стане ученъ, да придобие знания, да възрасти това, което е вложено въ неговата душа, въ неговия умъ и въ неговото сърце. И следъ като придобие знания, следъ като разработи своитѣ дарби и способности, той трѣбва да ги запази. За тази целъ се изисква добра почва, за да може всѣка мисль, която падне върху нея, да даде плодъ.

Следователно, и вие, като ученици, искате да се учите, да се занимавате съ науката. Какво означава думата „наука“? Ако се спремъ върху значението на буквитѣ въ тази дума, написана на латински и на нѣкой отъ славянскитѣ езици, ще видимъ, че въ нея се криятъ две различни понятия. Отъ съчетанието на буквитѣ въ думата „наука“ въ славянскитѣ езици, се вижда, че славянитѣ търсятъ въ науката методъ, чрезъ който да примирятъ противоречията въ живота. Обаче, англосаксонската раса, която си служи съ латинската дума „scientia“ за означаване понятието „знание“, „наука“, показва, че нейниятъ умъ е насоченъ къмъ изучаване на отношенията между различнитѣ форми, както и вѣчнитѣ промѣни, които се извършватъ въ живата природа. Първата буква „S“ въ думата „scientia“ означава безконечностъ. Следователно, отъ окултно гледище, вие можете да изучавате науката, или съ целъ да намирате методъ, чрезъ който да примирите противоречията въ живота, или пъкъ да намирате на-

чинъ, чрезъ който да използвате силитъ на природата. Който изучава науката, съ цель да използва природнитъ сили, той се натъква на голъма опасностъ. Опасността седи въ това, че въ него се явява свещениятъ егоизъмъ. Той започва да се съзнава по-високо отъ другитъ, придобива по-голъма тежестъ въ себе си и казва: Азъ разполагамъ съ сили, които мога да употребя, както намирамъ за добре. Значи, има две категории хора: еднитъ иматъ голъмо съзнание за себе си, мислятъ, че всичко могатъ да направятъ, че много нѣща знаятъ и т. н. Другитъ, обаче, като славянитъ, търсятъ въ живота си методъ, чрезъ който могатъ да примиряватъ противоречията, на които се натъкватъ, а едновременно съ това да излѣкуватъ болкитъ на своето сърце. Въ това отношение, славянитъ сж по-близо до истината.

И тъй, ако искате да се занимавате съ окултната наука, на първо мѣсто трѣбва да изучавате себе си. „Познай себе си“! — казва Сократъ. Какво означаватъ думитъ „познай себе си“? Какво трѣбва да познаете въ себе си: Висшето или низшето? Да познаете себе си, ще рече да познаете Висшето, Божественото начало въ себе си. Съ други думи казано: Да познаете Бога въ себе си. Познаете ли Бога въ себе си, вие ще познаете условията, при които можете да растете и да се развивате правилно; да познаете условията, които, отъ една страна, даватъ направление на вашето растене и развиване, а отъ друга страна, уравновесяватъ силитъ, които действуватъ въ васъ. Представете си че нѣкой човѣкъ расте правилно, умътъ и сърцето му се развиватъ добре, и всички се надѣватъ да излѣзе нѣщо отъ него, но случи се нѣщо неочаквано въ живота му, и неговата форма се разруши, нищо не остава отъ нея. Коя е причи-

ната за това нещастие? Причината за това нещастие е майсторътъ, който е направилъ тази форма. Мнозина ще кажатъ, че сждбата на този човѣкъ е била такава. Когато грънчарьтъ направи нѣкое гърне изкривено, недопечено, кой е виновенъ за това? Самиятъ грънчарь. Какво прави той тогава? Счупва гърнето на парчета, замѣсва го на каша и прави ново гърне, но вече по-хубаво, по-здрaво, по-добре опечено. Следователно, всѣкога Висшето смачква формитѣ на низшето, като го преработва, вѣе, докато изкара отъ него по-хубава, по-свършена форма. Какво друго може да се направи съ гърнета, които не сж сполучливо изваяни, освенъ да се смачкатъ старитѣ имъ форми, за да се преработятъ и превърнатъ въ нови, по-устойчиви и свършени?

Често младитѣ мислятъ, че сж по-умни отъ старитѣ и казватъ: Старитѣ сж отживѣли времето си. Ние ще имъ покажемъ, какъ трѣбва да живѣятъ. Обаче, едно време и тия стари сж казвали сжщото. Следъ тѣхъ идватъ младитѣ, които не одобряватъ живота на старитѣ и мислятъ, че ще могатъ да го изправятъ. И тѣ остаряватъ безъ да изправятъ живота си. Така се изреждатъ едни следъ други младитѣ поколения, които искатъ да покажатъ на старитѣ, какъ се живѣе, но не успѣватъ. Защо? Защото и тѣ, като старитѣ, си служатъ съ стари методи. Казвамъ: старитѣ методи не могатъ да разрешатъ основнитѣ въпроси на живота. Младитѣ трѣбва да се пазятъ да не повтарятъ слабоститѣ на старитѣ. Нека се учатъ отъ тѣхнитѣ опитности, да видятъ, какво имъ е липсвало, задето животътъ имъ е излѣзълъ несполучливъ. Много и дълбоки сж причинитѣ за неуспѣха на старитѣ. Тѣ представятъ цѣла история, която трѣбва да се изучи.

Сега ще ви задамъ една тема, върху която всички да мислите. Тя е следната: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Нека всѣки помисли, кой е най-разумниятъ методъ за работа. Окултната наука е опитна, затова всѣко знание е ценно, когато може да се приложи въ живота. Това, именно, опредѣля мѣстото ви като ученици. Когато нѣкой ученикъ иска да постъпи въ музикално училище, да изучава цигулка, даватъ му цигулка да свири, и отъ това, какъ може да свири, опредѣлятъ въ кой класъ да постъпи. Ако ученикъ се укаже посрѣдственъ, професорътъ по цигулка ще го посъветва да се запише въ друго училище, да не губи времето си.

Въ нѣкоя отъ следнитѣ лекции ще говоря върху разумнитѣ отношения на човѣка къмъ живота природа. Обаче, първо вие трѣбва да се изкажете върху темата: „Най-добриятъ, най-разумниятъ методъ за работа“. Да се изкаже човѣкъ по нѣкой въпросъ, това е привилегия за него; това е изключителенъ случай. Отъ окултно гледище, подъ най-добъръ методъ се разбира онзи, който може да се приложи въ действителния животъ. Ако даденъ методъ не може да се приложи, той отклонява човѣка отъ целта на работата му; той го води далечъ нѣкъде, безъ да му даде реални резултати. Понеже всички не сте на еднакъвъ уровень въ развитието си, затова всѣки ще представи свой специфиченъ методъ за работа, който може да приложи въ живота си. Едни отъ васъ сж материалисти-идеалисти, даватъ предимство на материалното въ живота, а другитѣ сж идеалисти-материалисти, даватъ предимство на идеитѣ. Това е различието между всички хора. Идеалиститѣ подържатъ, че идеитѣ създаватъ всичко. За кои идеи говорятъ тѣ? Разбира се, че не за тѣхнитѣ

идеи. Има идеи по-високи отъ човѣшкитѣ. Това сж идеитѣ на Безграничното, Божественото начало.

И тъй, въ тази Школа вие трѣбва да се научите да се ползвате отъ методитѣ, съ които природата работи. Както цвѣтята използватъ слънчевитѣ лъчи, така и вие трѣбва да използвате силитѣ на живата природа. И тогава, кой за каквото е роденъ, това ще направи. Този законъ има приложение и въ човѣшкото тѣло. Всѣки удъ отъ организма на човѣка изпълнява специфична служба. Запримѣръ, краката ходятъ, като сжщевременно носятъ общия товаръ на тѣлото; ръцетѣ работятъ, хващатъ, вдигатъ, слагатъ разни тежести; очитѣ гледатъ; ушитѣ слушатъ и т. н. Следователно, всѣки органъ отъ човѣшкото тѣло изпълнява специална функция. Въ това отношение, всѣки човѣкъ представя специаленъ удъ въ общия организъмъ на природата, и той трѣбва да изпълни своята функция. Който намѣри мѣстото си въ природата и разбере своето предназначение, той ще може правилно да изпълни своята функция, като удъ на великия Божественъ организъмъ.

Сега, като ученици на тази Школа, вие можете да повдигнете нѣкои въпроси, които ви интересуватъ. Обаче, можете да повдигате въпроси, близки до вашитѣ нужди. Запримѣръ, отъ какво се интересува гладниятъ? Отъ хлѣба. Гладниятъ иска да знае, какъвъ е хлѣбътъ, който му се дава: топълъ или студенъ, прѣсенъ или мухлясълъ. Сжщиятъ законъ трѣбва да се прилага и въ знанието, ако искате да създадете въ себе си нѣщо здраво. Вие, младитѣ, не трѣбва да повтаряте погрѣшката на онзи циганинъ, който първо се нахранилъ съ листа, а после хапналъ малко хлѣбъ и сиренце. Той отишълъ на лозе да работи, и взелъ въ торбичката си малко хлѣбъ и парче

сиренце да си закуси. Като поработилъ, той усѣтилъ голѣмъ гладъ. Погледналъ къмъ хлѣба и сиренцето и видѣлъ, че тѣ нѣма да задоволятъ глада му, затова нахжсалъ лозови листа и започналъ да яде. Най-после хапналъ хлѣба и сиренето, като си казалъ: Отличенъ обѣдъ! Не, азъ не ви съветвамъ първо да се нагълтате съ лозови листа, а после да хапнете малко отъ окултното знание. Пазете се отъ тази погрѣшка! Въ работата не се позволяватъ никакви грѣшки. Направите ли нѣкаква погрѣшка — изправете я! Престѣплението не седи въ това, че сте направили една погрѣшка, но въ неизправянето на погрѣшката. Щомъ съзнаете погрѣшката си, изправете я. Нѣма нищо престѣпно въ това, че презъ ума ви е минала нѣкаква крива мисълъ, но тази крива мисълъ трѣбва да се изправи. Стремежътъ на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата воля трѣбва да бжде насоченъ къмъ изправяне на погрѣшките. Само по този начинъ вие ще създадете въ себе си характеръ, на който всѣкога да разчитате.

Сега, трѣбва да имате предъ видъ следното положение. Когато ученицитѣ постѣпватъ въ училището, въ първо време учителятъ е любезенъ, внимателенъ къмъ тѣхъ. Колкото по-навжтре влизатъ въ знанието, и материалътъ става по-труденъ, толкова и учителятъ е по-взискателенъ къмъ ученицитѣ, а особено къмъ онѣзи, които не се учатъ. Значи, учителятъ измѣня отношенията си къмъ ученицитѣ, които не учатъ. Първото нѣщо, което се изисква отъ ученика, е той да бжде способенъ да учи. Следователно, и вие трѣбва да учите, и то много сериозно. Всѣка наука има правила, които трѣбва да се знаятъ и да се спазватъ. Отъ младитѣ се изисква самособладание, не привидно, външно, но истинско самообладание. Има два вида

самообладание: едното е външно, привидно самообладание, при което вътрешното равновесие въ човѣка всѣкога се нарушава. Другото самообладание е вътрешно, дълбоко, при което равновесието въ човѣка никога не се нарушава.

Ще приведа единъ примѣръ за външно самообладание. Младъ момъкъ се сгодилъ за красива, млада мома, съ голѣмо благородство и външно самообладание въ проявитѣ си. Той често се хвалилъ съ годеницата си предъ своитѣ приятели, и единъ день завелъ едного отъ тѣхъ на гости въ дома на годеницата си и му я представилъ. Тѣ седѣли, разговаряли известно време, следъ което годеницата донесла на една табла сладко да се почерпятъ. Годеникътъ съзнателно спъналъ годеницата си, да види, какъ ще реагира тя при този случай. Както държала таблата съ сладкото и чашитѣ съ вода, всичко това паднало на земята; сладкото и водата се разсипали на пода. Годеницата запазила пълно самообладание и присѣствие на духа и казала: Нѣма нищо! Спокойно се навела, събрала чашитѣ, изтрила водата и излѣзла въ другата стая. Годеникътъ се обърналъ къмъ приятеля си и казалъ: Ето примѣръ на самообладание, на благородство въ характера! Това значи идеална мома. Обаче, като се оженили, работата не излѣзла, както той си мислилъ. Веднѣжъ той я запиталъ: Де остана самообладанието ти? — Ти трѣбваше да влѣзешъ въ другата стая, да видишъ, какво ставаше тамъ. Само дървото на масата може да ти каже, какво дѣвкане бѣше! Казвамъ: това не е самообладание. Нѣкой иска да отвори прозореца: тегли прозореца, той не се отваря. Тегли втори, трети пжѣ, прозорецѣтъ пакъ не се отваря Той започва да се нервира, да се гнѣви, да дърпа още по-силно, като че прозорецѣтъ е виновенъ за

това. Преди всичко, прозорецът нѣма съзнание; той не може да разбере, че нѣкой се дразни отъ него. Сжщото нѣщо може да се каже и за окултнитѣ сили: нѣкои окултни сили сж съзнателни, разумни, а други сж полусъзнателни, неразумни. Като казвамъ, че едни сили сж съзнателни, това показва, че тѣ вървятъ въ сжщата посока, въ която и ние се движимъ. Неразумнитѣ сили пъкъ се движатъ въ посока противоположна на нашето движение. Следователно, всѣки трѣбва да знае, дали дадена сила върви въ хармония съ неговото развитие. По сжщия начинъ вие трѣбва да разглеждате, дали вашитѣ мисли, чувства и постѣпки вървятъ въ съгласие съ развитието ви. Щѣмъ се натѣкнете на нѣкоя мисль, или на нѣкое чувство, веднага го поставете на разглеждане, де да го турите, въ лѣво или въ дѣсно. Ученикътъ трѣбва да разбира отъ сортирането, да знае, де точно да постави всѣка своя мисль, всѣко свое чувство и всѣко свое действие. Нѣкои ученици ще успѣятъ въ тази областъ 25⁰/₀, други — 50⁰/₀, трети — 75⁰/₀, а най-способнитѣ — 100⁰/₀. Ученикътъ трѣбва да работи върху себе си, постепенно да увеличава този процентъ, за да не изпада въ грѣшки и заблуждения.

И тъй, следъ всѣки препсдаденъ урокъ ще пристѣпваме къмъ опити. Това значи: следъ всѣки преподаденъ урокъ, ще бждете поставени на изпитъ, не само теоретически, но и практически. Всѣко теоретическо знание трѣбва да се приложи въ живота, тамъ да се разработи и изпита. Който иска да се занимава съ окултизма, той трѣбва да знае, че ще бжде подложенъ на известни изпитания и мжнотии, които трѣбва правилно да разреши. Казвате: И безъ това ние имаме мжнотии. — Да, но сега ще разберете смисъла на

тия мъжнотии. Като разберете смисъла имъ, ще можете да ги употребите като методи за лѣкуване. Запримѣръ, нѣкъой се оплаква отъ болки по цѣлото тѣло: ржцетѣ, краката го болятъ; главата го боли, грѣбнактѣ го боли, стомахтѣ му е разстроенъ. Отъ всички тия болки невидимиятъ свѣтъ ще му създаде само една болка, но по-го-лѣма, къмъ която ще насочи неговия умъ и ще го застави да се лѣкува. По този начинъ той ще забрави малкитѣ болки и ще започне усилено да работи въ едно направление. Значи, голѣмата мъжнотия привлича силитѣ къмъ единъ центъръ. Иначе, става разпиляване, разсѣйване на силитѣ и на вниманието въ човѣка. И природата действа по сжщия начинъ. Тя създава на човѣка една голѣма болка, въ която всичко се лѣкува. Вие още не сте дошли до голѣмитѣ болки.

Като размишлявате върху темата, която ви дадохъ, ще пишете по възможность по-малко, само върху ядката на мисълта. Всѣки ще отговори за себе си, кой е най-добриятъ методъ за работа. Какво сж писали ученитъ по този въпросъ, това не е важно за васъ; понѣкога то съответствува на вашето разбиране, на вашата природа, а нѣкога не съответствува. За васъ е важно да нагодите работата си споредъ методитѣ на разумната природа, а не споредъ тия на обикновенитѣ учени. Само по този начинъ ще се домогнете до сбщитѣ принципи въ живота. Тѣй щото, всѣки ще прилага, ще работи споредъ метода, който той знае и който е неговъ специфиченъ. Това зависи отъ вашата добросъвестность, отъ вашата искреность въ работата ви и отъ дълбокото ви желание да постигнете нѣщо ценно. Мнозина ще кажатъ, че нѣматъ условия за работа. Въ това отношение, американцитѣ държатъ първо мѣсто. Въ Америка

ще срещнете ученици, студенти, които работят по кухнятѣ, по различни кантори като слуги, и по този начинъ свършватъ гимназия или университетъ. Добре е, когато дойдатъ благоприятнитѣ условия въ живота, но всички условия трѣбва разумно да се използватъ. И при най-мжчнитѣ условия човѣкъ може да намѣри поне 10—15 минути свободно време да чете, да се занимава. Кое прѣчи на домакинята, като рѣже лукъ, като готви, да почете малко? И лошитѣ, и добритѣ условия иматъ за целъ да поставятъ ученика въ положение да преодолява мжчнотиитѣ. Само по този начинъ той може да расте и да се развива правилно.

Т. м.

1. Лекция отъ Учителя, държана на младежкия класъ, на 24 февруари, 1922 г., София.

СТРАХЪ И БЕЗСТРАШИЕ.

Т. м.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-разумниятъ методъ за работа“. Добре е да се вадирезюме отъ прочетенитѣ теми, да се види, кои сжсжществениитѣ мисли въ тѣхъ.

Едно е необходимо да се знае отъ всички: човѣкъ трѣбва да започва всѣка работа съ най-малкитѣ спѣнки. Ще напиша следнитѣ нѣколко числа, които ще съберете, и отъ общата имъ сума ще извадите нѣкакво заключение.

1—20	7—12	13— 8
2—15	8—13	14— 2
3— 5	9—14	15—21
4— 7	10— 1	16—16
5— 9	11—19	17—17
6—10	12—18	18—11

227

Още по-добре е всѣки самъ да размишлява върху тия числа.

Сера пъкъ ще напиша изречението: „Fir für-fen tao bi aumen“. Това изречение означава: „Съ най-малкия страхъ и съ най-малката тъмнина“. Значи, въ Божествения пжтъ трѣбва да се върви съ най-малкия страхъ и съ най-малката тъмнина. Защо? Защото най-малкиятъ страхъ и най-малката тъмнина причиняватъ най-малка вреда и най-малко отклонение. Който много се страхува, той не може да следва този пжтъ. Ето защо, за да влѣзе въ този пжтъ, човѣкъ трѣбва да придобие изкуството най-малко да се страхува и да има най-малка тъмнина въ съзнанието си. Изречението: „Fir-für-

en tjo bi aumen“ може да се преведе още и съ думитѣ: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Страхътъ е роденъ отъ грѣха, като сжщевременно той произвежда тъмнина. Обаче, не смѣсвайте страха съ предпазливостта. Който признава сжществуването на Първичната Причина въ свѣта, а въпрѣки това се страхува, той не е разбралъ, каква е сжщността на тази Причина.

И тъй, като ученици, ще следвате новия пжтъ безъ страхъ и безъ тъмнина. Койго се страхува, той ще изгуби свѣтлината си, а като естествено последствие на това, ще дойде тъмнината. И обратно: когато тъмнината дойде, страхътъ ще я последва. Страхътъ и тъмнината сж две чувства на човѣшкото съзнание, които непременно трѣбва да се регулиратъ. Съ какво? Съ безстрашие и съ свѣтлина. Иначе, като влѣзе въ Школата, ученикътъ постоянно си задава въпроситѣ: мога ли да следвамъ Школата и дали ще успѣя? Време ли е да следвамъ Школата? Разполагамъ ли съ нужнитѣ способности? Ами ако падна нѣкъде? Ако се върна назадъ? Не, другъ въпросъ трѣбва да си зададе: „Искамъ ли да уча, или не? Ако си отговори, че иска да учи, това желание ще бжде въ сила да преодолѣе всички мжчноти въ живота. Ако се страхувате, ще провѣрите стиха отъ Писанието: „Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие“. И наистина, страхливиятъ не може да стане нито ученъ, нито философъ, нито държавникъ. Изобщо, страхливиятъ въ нищо не може да успѣе. Той ще бжде като заека. Но има по-страхливо животно и отъ заека. Жабата, напримѣръ, е по-страхлива отъ заека. Тя се взима като емблемъ на краенъ материализъмъ.

Въ това отношение, материалиститѣ сж страхливи хора. Вземете ли паритѣ на нѣкой богатъ

човѣкъ, но голѣмъ материалистъ, той веднага ще изгуби смѣлостта си. Докато е билъ богатъ, той се е намиралъ въ положението на заека, но щомъ го обератъ, изпада въ положението на жабата. Следователно, като мислите за заека, ще си представите богатъ, материалистъ човѣкъ, който не е напълно обранъ, вследствие на което бѣга, за да не му взематъ всичкото богатство. Жабата пъкъ представя човѣкъ, който е съвършено обранъ, и не му остава друго, освенъ да влѣзе въ водата. тамъ да намѣри спасението си.

Сега ще представя три животни, които символизиратъ страха. Тѣ сж: заекътъ, жабата и птицата. Ако подплашите заека, той ще бѣга въ гората; ако подплашите жабата, тя ще бѣга въ водата; ако подплашите птицата, тя ще хвъркне въ въздуха. И най после, ако подплашите човѣка, той трѣбва да си каже: „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ Напишете си този изразъ ясно, четливо, безъ никакви коментарии по него.

Питамъ: когато предприемате нѣкаква екскурзия, какво имате предъ видъ? Да стигнете нѣкой високъ планински връхъ. За това започвате да се изкачвате, като отъ време на време почивате, докато стигнете върха. Сжиятъ методъ ще приложите и въ изучаването на окултната наука: като се стремите къмъ високия връхъ, на много мѣста ще почивате, на много мѣста ще ядете, за да възстановите силитѣ си. Мнозина казватъ, че окултизмътъ е опасна наука. Опасна е окултната наука, но за страхливитѣ. За безстрашливитѣ хора окултизмътъ е безопасенъ. Когато се каже, че окултната наука е опасна, това показва, че страхливитѣ сж подложени на изпитъ, да се види, ще издържатъ, или не. Когато се каже на страхливитѣ, че трѣбва да вървятъ въ пжтя безъ

тъмнина, тѣ казватъ: Какъ можемъ безъ тъмнина, когато свѣтлината е недостъпна за насъ? Това показва, че тѣ се боятъ и отъ свѣтлината. Напримѣръ, когато обира нѣкоя каса, апаштъ работи въ тъмнина; щомъ влѣзе отнѣкжде свѣтлина, сърцето му веднага трепва.

Следователно, два метода има, чрезъ които се изпитватъ ученицитѣ на дветѣ школи: на бѣлата и на черната. Ученицитѣ отъ първата школа вървятъ безъ страхъ и безъ тъмнина, а тия отъ втората — съ страхъ и съ тъмнина. Значи, ученикъ отъ Бѣлото Братство върви въ пѣтя безъ страхъ и безъ тъмнина, а този отъ противоположното братство — съ страхъ и съ тъмнина.

Младитѣ трѣбва да бждатъ предвидливи, да знаятъ, по кой пѣтъ вървятъ. Който трѣгва на пѣтъ, тѣй трѣбва да изпрати човѣкъ предъ него, да разузнае условията, на които ще се натъкне: дали пѣтътъ е разчистенъ, има ли направени мостове, дето трѣбва; пешъ ли ще върви, или съ конь и т. н. И когато предварително знае условията, той ще бжде безстрашливъ. Вие много пѣти сте трѣгвали по този пѣтъ и сте се връщали, но сега трѣбва, като трѣгнете, да издържите. Сжщото нѣщо виждаме и въ училищата на земята: много ученици постѣпватъ въ гимназията, но едни отъ тѣхъ свършватъ първи класъ само и напущатъ училището; други свършватъ само втори класъ, трети — трети класъ и т. н. Малцина свършватъ гимназия. По-способнитѣ пѣкъ продължаватъ да учатъ по-нататѣкъ, въ нѣкое висше заведение. Обаче, въ живота се случва обратното: ученици, които въ гимназията сж били способни, въ живота оставатъ назадъ. Или, ученици, които въ първитѣ класове на гимназията сж били способни, отлични, въ горнитѣ класове отслабватъ. Други

ръкъ, въ долнитѣ класове сж били слаби, а въ горнитѣ се засилватъ и свършватъ гимназия съ отличенъ успѣхъ. Това се дължи на особена психическа причина: когато родителитѣ и учителитѣ хвалятъ децата си чрезмѣрно, въ тѣхъ се развива шестлавието, което се намира въ задната частъ на мозъка, и по този начинъ привлича голѣма частъ отъ кръвта, вследствие на което предната частъ на мозъка започва по-малко да се храни и постепенно отслабва. Тѣй шото, когато хората ви хвалятъ много, тѣ безъ да искатъ, ще спратъ развитието на ума ви. Затова, учителитѣ трѣбва да се въздържатъ отъ хвалене на способнитѣ си ученици. Центърътъ на шестлавието, което се намира въ задната частъ на главата, представя крадецъ, който взима голѣма частъ отъ кръвта, която отива къмъ предната частъ на мозъка. Тази е причината, поради която умътъ на шестлавнитѣ хора не може добре да се развива. Това е изразено и въ Писанието съ стиха: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать“.

Следователно, който иска да развива, да разработва своя умъ, той не трѣбва да бжде шестлавенъ. Забелязано е, че хора, които сж били повече усмивани, подигравани, сж станали учени, поети, музиканти, а тия, които сж били много хвалени, отъ които сж очаквали нѣщо, сж останали посрѣдствени. Защо? Умътъ на последнитѣ не се е хранилъ добре, вследствие на което не е могълъ да се развие. Затова, докато сте живи, бждете глухи и за похвалитѣ, и за укоритѣ; като умрете, тогава слушайте, какво ще говорятъ хората на гробищата за васъ. Запримѣръ, нѣкой може да ви пита: Ти ученикъ ли си на окултната школа? Знаешъ ли, че отъ тебе нищо нѣма да излѣзе? — Не обръщайте внимание на тия думи. Другъ може да ви

каже: Ти си отличен ученик, нѣма подобенъ на тебе. — И на това не обръщайте внимание. Кой каквото да ви казва, вие вървете напредъ, продължавайте работата си.

И тъй, приложете този методъ, да видите, какви резултати ще даде. Приложете този методъ, но не отъ страхъ. Защото, много хора сж смѣли въ живота, подъ влиянието на страха. Това не е смѣлостъ. Човѣкъ трѣбва да бжде смѣлъ, но отъ съзнание, не отъ страхъ. Че и котката, като се уплаши, въ първо време се сгуши, но после, инстинктътъ за самозапазване се събужда въ нея, тя става смѣла и е готова да се хвърли върху нападателя си. Това не е безстрашие, но е смѣлостъ отъ страхъ за живота. Истинската смѣлостъ подразбира безстрашие въ всички моменти на живота, при всички положения. На окултенъ езикъ казано: Смѣлиятъ човѣкъ се колебае отвънъ, безъ да се разколебава отвътре. Само Божията Любовь, като съвършена, ражда безстрашието. Никоя друга любовъ не е въ състояние да направи човѣка безстрашенъ, смѣлъ. На физическия свѣтъ вие не можете да познаете любовта, докато не познаете безстрашието. Докато сърцето ви тупа отъ страхъ, каквото и да говорите за любовта, това не е Божествена Любовь. Когато човѣкъ се уплаши отъ нѣщо, сърцето му особено трепва. Значи, енергиитъ на страха предизвикватъ въ човѣка особени психически състояния, които се отразяватъ на сърцето, като особено трепване, при което лицето побледнява. Като се уплаши, човѣкъ първо побледнява, вследствие на прибиране на кръвта къмъ сърцето, а после почервява, става раздвижване на кръвта, а заедно съ това и гнѣвътъ се проявява. И наистина, страхливиятъ човѣкъ се бои отъ общественото мнение, лесно се докача;

когато го изложатъ предъ хората, той се гнѣви, сърди се. Запримѣрь, дойде при васъ нѣкой адептъ отъ черната ложа и започва да ви изкушава, да ви мами нѣщо. Вие се подавате на неговитѣ думи, повѣрвате му и направите нѣкакво престѣпление. За да скрие престѣплението, той се явява отново при васъ, като благодетель, дава ви методъ, какъ да се запазите, да не се открие престѣплението. По този начинъ, обаче, иде по-страшното — лъжата. Казвамъ: безстрашниятъ, смѣлиятъ човѣкъ никога не се подава на изкушения. Ученикътъ трѣбва да знае това нѣщо, защото, като влѣзе въ Школата, ще се натъкне на редъ изкушения.

Въ тази лекция дадохъ заека и жабата, като символи на нѣщо. Съ това искамъ да обърна вниманието ви, като ученици, да размишлявате върху всички явления въ живота и природата, върху всички предмети и да правите преводи. Запримѣрь, какъвъ преводъ ще направите на следнитѣ думи: рѣка, дърво, планина? Какъвъ преводъ ще направите на животнитѣ: вълкъ, лисица, жаба? Какво символизира мухата, комарътъ? Всички тия нѣща сж символи, които представятъ езикъ на природата. Ученикътъ трѣбва да изучава този езикъ, да знае, защо природата е създала всички животни, растения, минерали. Тя си служи съ тѣхъ, като съ букви въ своята азбука, както ние си служимъ съ буквитѣ и словетѣ, за да изразимъ своята мисль. Следователно, като поставимъ всички минерали, растения и животни на тѣхнитѣ мѣста, ще получимъ разумното слово, разумната мисль на живата природа. Който иска да учи този езикъ, той трѣбва да започне отъ най-проститѣ образи и постепенно да върви къмъ по-сложнитѣ. Т. м.

2. Лекция отъ Учителя, държана на

1 мартъ, 1922 г. София.

СИЛА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Прочете се резюме от темата : „Най-добрият методъ за работа“.

За следния път пишете върху темата : „Мѣстото на волята въ живота“. Помислете добре върху тази тема и напишете най-много една страница. Тази тема е отъ значение за васъ, защото волята още не е намѣрила мѣстото си въ живота. Повечето отъ съвременнитѣ хора иматъ слаба воля. Защо? Защото проявата на волята започва отъ разумния животъ, дето нѣма никакви разрушения.

Сега, азъ ще ви дамъ нѣколко правила, чрезъ които да различавате съзнателнитѣ волеви действия отъ несъзнателнитѣ. И тогава, дойдете ли до съзнателната воля, вие ще я разглеждате като най-висша проява въ живота на човѣка. Тѣй щото, като пишете темата, бждете свободни, всѣки да се изкаже споредъ своитѣ разбирания. Пишете безъ страхъ, безъ съмнения и безъ колебания. Право-криво, не се страхувайте. Щомъ се страхувате, това показва, че нѣмате воля, не искате да се проявите. Изкажете се, проявете волята си, макаръ и да сте написали нѣщо глупаво. Отде знаете, че е глупаво? Мнозина мислятъ, че като не цитиратъ нѣкой виденъ авторъ, а изказватъ своето мнение, сж глупави. Споредъ мене, когато нѣкой цитира само чужди мисли, безъ да ги разбира, безъ да ги е преживѣлъ и се мисли за ученъ, е по-глупавъ отъ онзи, който изказва мисли, преживяни и опигани отъ него. Нѣма норма въ свѣта, която опредѣля, кое е умно и кое

—глупаво. Това, което днесъ минава за умно, утре може да мине за глупаво. Запримѣръ, въ една отъ миналитѣ култури, хората сж се поздравявали съ езика си, нѣщо, което днесъ вършатъ животнитѣ. Ако въ сегашнитѣ времена двама души се поздравятъ съ езика си, това ще бжде атавизъмъ. Днесъ е на мода хората да се ржкватъ. Единъ день и ржкуването може да се замѣсти съ другъ поздравъ.

Сега, ще дамъ нѣколко правила, които трѣбва да се спазватъ отъ окултнитѣ ученици. Значи, когато се намѣри предъ прага на окултната школа, било като редовенъ, или слушателъ, ученикътъ трѣбва да знае следното:

1). Ако веднѣжъ само се опита да корегира Абсолютното, Божественото, той се отстранява отъ класа.

2). Ако отсъствува отъ класъ безъ никакъвъ поводъ, безъ важна, неотложна причина, той се отстранява отъ класа.

Предъ съвестъта си и дълбоко въ душата си, ученикътъ трѣбва да знае, важни ли сж причинитѣ, които сж го задържали да не стиде въ школата. Опредѣлянето важността на причинитѣ абсолютно се предоставя на съвестъта на ученика. Ученикътъ никога не трѣбва да лъже себе си. Ако се самоизлгва, той, самъ по себе си, е вънъ отъ класа.

3). Който не изпълнява зададената работа въ школата, той се отстранява отъ класа.

4). Ако двама ученика взаимно се нагрубаватъ, и двамата се отстраняватъ отъ класа. Абсолютно не е позволено на окултнитѣ ученици да се сърдятъ, да се каратъ помежду си.

5). Всичко, каквото става и се говори въ класа, трѣбва да бжде тайна. Който се опита да

изнесе навънъ нѣщо отъ това, което става въ школата, той се отстранява отъ класа. Има нѣща, които не трѣбва да се изнасятъ вънъ отъ школата.

Сега, ще обърна вниманието ви на следното явление въ природата: всички млади издѣнки на дърветата, или всички току-що покълнали растения, иматъ стремежъ бързо да растатъ нагоре, на височина. Като достигнатъ най-голѣмата височина, възможна за тѣхъ, тѣ започватъ да растатъ на дебелина. И художникътъ работи по този методъ. Първо той нахвърля върху платното общитѣ чѣрти на предмета, т. е. неговата височина, идеята, която се крие въ него, а после поставя сѣннитѣ — широчината, дебелината на предмета. Това показва, че въ първо време човѣкъ трѣбва да схваща общитѣ чѣрти, т. е. важнитѣ идеи. Запримѣръ, ако рисувате нѣкой човѣкъ, на кои чѣрти ще спрете вниманието си? Първо ще се спрете върху формата на тѣлото, върху очитѣ, ушитѣ, веждитѣ, носа, челото и устата. Следъ това ще нахвърляте сѣннитѣ. Ако върху лицето на човѣка има повече сѣнки, това показва, че той се намира въ голѣмо затруднение. Изобщо, ако фонътъ на човѣшкия образъ е тъменъ, това говори за неблагоприятнитѣ условия, при които живѣе. И наистина, когато човѣкъ прекарва безсѣнни нощи, около очитѣ му се явяватъ сѣнки.

Едно стъ важнитѣ нѣща въ живота на човѣка е сънътъ. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва да спи правилно. Той трѣбва да опредѣли часъ, въ който да си ляга. При това, трѣбва да си постави като задача, щомъ легне, да заспи веднага, или най-много въ продължение на 5—10 минути. Въ това отношение, и вие трѣбва да правите опити, да упражнявате волята си, да видите, можете ли да си легнете въ точно опре-

дѣления часъ и да заспите въ продължение на 10 минути. Ако можете да заспите въ опредѣленото време, волята ви е силна. Ако мине половинъ часъ или повече и не можете да заспите, волята ви е слаба. При това упражнение ще изпитате силата на волята си. Иначе, ще си правите илюзия, че имате силна воля. Не, волята се изпитва само чрезъ упражнения. За да усиливате волята си, добре е, като лягате вечеръ, да си кажете, че тази вечеръ искате да спите само на дѣсната си страна. Ако сутринта се намѣрите на дѣсната страна, волята ви е силна; ако се намѣрите на лѣвата страна, значи, волята ви е слаба. Обаче, това не трѣбва да ви обезсърчава. Правете опити въ това отношение, д о к а т о добиете резултати. Отъ окулно гледище, сънътъ има дълбоко предназначение. Когато спите, вие отивате въ астралния свѣтъ на училище. Това, което вечеръ учите, денемъ го прилагате. Ако не спите правилно, и въ астралния свѣтъ не можете да учите добре; щомъ въ астралния свѣтъ учите добре, и на земята ще можете да учите. Следователно, сънътъ е отъ голѣмо значение за човѣка. Когато спи правилно, добре, човѣкъ става бодъръ, съ свежъ умъ, съ прѣсни сили, и каквато работа започне презъ деня, всичко ще му върви добре; обаче, ако ученикътъ не е спалъ добре, той не е работилъ добре и въ астралния свѣтъ, вследствие на което се събужда неразположенъ, уморенъ. И тогава, работата му презъ цѣлия день ще бѣде такава, каквато е била въ астралния свѣтъ. Ето защо, като лягате вечеръ, кажете си: Сега отивамъ въ училището на астралния свѣтъ и желая да свърша добре работата, която ще ми се даде тамъ.

Питамъ: какъ гледате вие на съня? Вие гле-

дате на съня само като на почивка, и затова не можете да намърите онѣзи, които искатъ да ви преподаватъ. Въ това отношение, вие сте подобни на онѣзи деца, които бѣгатъ отъ училище и отиватъ въ гората да играятъ. Щомъ децата бѣгатъ отъ училището, на кого ще предава учителятъ? Въ такъвъ случай, който ляга да спи съ мисълта, че отива само да си почива, той бѣга отъ училището, отива въ гората и на сутринта, като се събуди, казва: „Нищо не научихъ.“ Ето защо, легнете ли да спите, кажете си: Отивамъ сега въ училището на астралния свѣтъ, да науча нѣщо ново, което да приложа презъ деня на земята. И въ астралния свѣтъ има разходки, както на земята. На всѣки, който учи добре, се позволява да прави разходки до нѣкой планински връхъ, или до нѣкой хубавъ изворъ, отдето ще се върне обновенъ, богатъ съ красиви впечатления. Следователно, едно отъ важнитѣ правила за ученика е да се научи да спи правилно. Легне ли да спи, въ продължение на 5—10 минути трѣбва да е заспалъ. Това упражнение е необходимо за усиление на волята. Ако не можете да заспите въ таква кратко време, тогава ще продължите времето съ нѣколко минути. Най-много въ половинъ до единъ часъ човѣкъ трѣбва да заспи. Ако до единъ часъ не може да заспи, той трѣбва да търси причината за своето безсѣние и, като я намѣри, да се помжчи да я премахне.

Сега, ще ви дамъ още едно естествено упражнение — медитация върху джгата. Ще медитирате върху джгата дотогава, докато създадете въ ума си красива картина за нея. Това упражнение може да отнеме на нѣкои една, на други — две, на трети — три години, докато въ ума имъ се създаде тази красива картина, но тѣ трѣбва да

работятъ въ това направление. Нѣкои пъкъ могатъ да успѣятъ въ кратко време — това зависи отъ способността на ученика да се концентрира. Значи, всѣки день ще медитирате върху джгата, докато въ ума ви се създаде жива, ясна картина. Ще си я представите такава, каквато сте я виждали въ природата, съ всичкитѣ ѝ цвѣтове. Това упражнение ще послужи като стимулъ за развиване на въображението въ васъ. За окултния ученикъ въображението е необходимо, понеже то е майка на идеитѣ. Когато медитирате върху джгата, ето какви картини можете да си представите: на западъ — слънцето, на изтокъ — черенъ, тъменъ облакъ, а джгата — отъ северъ къмъ югъ, следъ ситенъ, пролѣтенъ дъждъ. Или, на изтокъ е ясно, а джгата се явява на западъ. Изобщо, каквито положения да заема въ ума ви, единъ день джгата трѣбва да изгрѣе въ душата ви така, както изгрѣва въ природата. Като медитирате по 5—10 минути на день върху джгата, ще видите, какъ незабелязано, естествено въ ума ви ще се яви образа на джгата. Като медитирате, ще затваряте очитѣ си, да виждате образа на джгата ясно, картинно. Въ първо време, като си я представите умствено, тя нѣма да бжде ясна, но следъ време ще изпжкне добре, и то такава, каквато е въ природата — жива, реална. Най-доброто време за медитация е сутринъ, или при всѣко добро разположение на духа. За резултата на упражнението не мислете. Какъвто и да бжде резултатътъ, все ще спечелите нѣщо, но нѣма да загубите. Освенъ сутринъ, можете да медитирате преди обѣдъ, нѣколко часа следъ ядене и вечеръ, преди лягане. Всѣки е свободенъ да избере онова време, което е най-добро за него. Добре е да нарисувате джгата, винаги да я имате предъ себе си. Още по-добре е да наблюда-

давате джгата следъ всѣки дъждъ, да запомните обстановката, условията, при които се е явила. Джгата ще внесе въ ума ви новъ елементъ.

Ще ви дамъ още едно правило, което ще прилагате противъ гнѣва, противъ дразненето. Щомъ се разгнѣвите, изпѣйте упражнението „do, mi, sol, do“ (горно „do“) — десетъ пѣти. Прилагайте това правило, да видите, какъ музиката тонира. Не само ученицитѣ, но и учителитѣ трѣбва да си служатъ съ музиката, като методъ за тониране. Когато учителътъ по музика се разгнѣви, той забравя да приложи това правило, но удря ученицитѣ си по главата съ лжка. Не, щомъ учителътъ се разсърди нѣщо, нека вземе лжка и започне съ него да свири упражнението „do, mi, sol, do“. По този начинъ той ще свърши работата си по-добре, отколкото да удря ученицитѣ съ лжка. При повече свободно време ще ви говоря за значението на тия четири тона.

И тъй, като главно нѣщо въ вашия ученически животъ ще бжде желанието ви да се хармонизирате. Това трѣбва да стане естествено, а не пресилено. Да се хармонизирате, това не подразбира всички да застанете на единъ и сжщъ уривень. Това би значило всички да бждете еднообразни, а споредъ мене, еднообразието е зло, разнообразието — добро. Всички трѣбва да се стремите къмъ разнообразие. Разнообразието е качество на Духа. Дето е Духътъ, тамъ всѣкога има разнообразие. Разнообразието е изобилие, богатство, а еднообразието — недоимъкъ, сиромашия. Отъ окултно гледище, неприятноститѣ говорятъ за еднообразие въ живота. За да освободи човѣка отъ това еднообразие, невидимиятъ свѣтъ е допусналъ злото въ свѣта. Злото създава разнообразието въ живота. Значи, всички страдания, мъжнотии,

спънки, показватъ, че животътъ на човѣка е еднообразенъ. Но всичко това е необходимо, за да внесе въ човѣка разнообразие. Разнообразието пъкъ е богатство, необходимо за развиване на човѣшкия духъ. Въ това отношение, страданията, мъчнотииитѣ сж преходни състояния, преходни гами въ живота на човѣка.

Едно отъ правилата гласѣше: „Който се опитва да корегира Абсолютното, Божественото начало, той не може да бжде ученикъ“. Това значи: не корегирайте природата въ себе си! Който се е опитвалъ да корегира природата, той всѣкога е свършвалъ фатално. Нѣма изключение въ това правило. Ако не вървате, направете следния опитъ и ще се убедите въ истинността на моитѣ думи. Започнете да храните нѣкои тревопасни животни съ месна храна, и въ скоро време ще видите послѣдствията отъ промѣната на храната. Значи, вие сте направили опитъ да корегирате природата на тия животни. Споредъ мене, злото е месоядство, а доброто — плодоядство, но не вегетарианство. И затова, когато отъ астралния свѣтъ искатъ да покажатъ, че постъпките ви не сж прави, ще ви представятъ сънъ, че ядете месо. Значи, когато на сънъ ядете месо, това показва, че вървите по неестественъ пжтъ.

И тъй, когато говоря за човѣка, азъ подразбирамъ духовното, разумното начало въ него, което показва, че въ човѣшкото тѣло живѣятъ едновременно две сщества. Животътъ на тия две сщества не върви въ една посока, вследствие на което между тѣхъ винаги се явява борба. Тази борба се дължи на факта, че едни отъ клетките, които съставятъ храната на човѣшкия организъмъ, сж месоядни, а други — растителни. Месо-

яднитѣ клетки сж били такива отъ хиляди години насамъ, и днесъ, и да желае човѣкъ да стане вегетарианецъ, тия клетки му се противопоставятъ. Ако не се достави съответна храна, месояднитѣ клетки се самоизяждатъ. Клеткитѣ на бѣлитѣ кръвни тѣлца, напримѣръ, водятъ борба помежду си и се самоизяждатъ едни—други. Значи, войната съществува още въ самия организъмъ на човѣка. Следствие на тази война, човѣкъ е вегетарианецъ по идея само. Вжтре въ него, обаче, клеткитѣ се самоизяждатъ. Ето защо, за да станете нѣкога плодоядци, още сега трѣбва да поставите въ ума си идеята да се храните съ плодове. Тази идея ще работи въ ума ви години наредъ, докато единъ день, незабелязано за самитѣ васъ, ще видите, че сте готови да се храните съ най-чистата засега храна—съ плодове. Що се отнася до вегетарианството, въ пълненъ смисълъ на думата, въ всички свѣтове — физически, сърдеченъ и умственъ — това е въпросъ на вѣковетѣ.

Правилата, които ви дадохъ днесъ, ще напишете на чисто, за да ви служатъ като ржководно начало въ живота. По-нататѣкъ, ще говоря подробно върху всѣко едно отъ даденитѣ правила.

Сега, като влизамъ въ класъ, азъ ще ви поздравявамъ съ мотото: „Безъ страхъ!“ Вие ще отговаряте: „Безъ тъмнина!“

И тъй, азъ искамъ отъ всички, да се самоопредѣлите, готови ли сте редовно да посещавате класа, за да не се разколебавате после. Засега сж достатѣчни 50 ученика въ класа. Следъ като се самоопредѣлите, тогава ще ви се даде вжтрешния смисълъ на формулата: „*Fir-für-fen tao bi aumen.*“ За онзи, който не се е самоопредѣлилъ, тази формула е опасна. Първитѣ думи „*fir-für-fen*“

изчистватъ, а думата „tao“ съгражда. Сжщото значение иматъ и останалитѣ думи отъ формулата. Но първо човѣкъ трѣбва да мине презъ чистене, а после вече може да гради. Последнитѣ думи сж силни, защото, дето има градежъ, тамъ всѣкога се изисква сила.

Казвамъ: онѣзи отъ васъ, които сте влѣзли въ класа, да не се страхувате, че нѣмате време да посещавате, или че много време ще ви отнеме. Не, за този класъ се изисква малко време, и то само онова, което не знаете, какъ да употребите. Ето, и въ Мойсеевия законъ е казано: „Шестъ деня работи за себе си, а седмиятъ само посвети за Бога!“

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да спазвате правилото за съня. Сънътъ ще реши много отъ въпроситѣ на вашия животъ. Засага седемъ часа сънъ сж необходими за васъ. И петъ часа сънъ могатъ да ви задоволятъ, но при условие да спите непробудно, безъ да се обръщате на една, или друга страна. Най-здроаво е човѣкъ да си ляга въ 10 ч. в., но това не може да се вземе като правило. Ако нѣкой има особено важна работа, той може да си легне и въ 11 или 12 ч., но трѣбва да заспи въ продължение на 5-10 минути. Когато нѣкой остане да работи следъ 10 ч. в., сънътъ се изгубва. Сънътъ ще се яви отново едва следъ 12 ч. в. И тогава, човѣкъ трѣбва веднага да си легне, да не се разсъни. Колкото по-рано ляга човѣкъ, толкова по-добре за него. Защо? Които рано лягатъ, тѣ поглѣщатъ всичката събрана прана, т. е. жизнената енергия въ атмосферата. Които късно лягатъ, мжчно заспиватъ, защото за тѣхъ нѣма вече нужното количество прана за организма имъ. Тѣ трѣбва да почакаатъ известно време,

да се събудят ония, които сж легнали вече, и тогава ще имъ дойде сънь. Затова, именно, богатитѣ заспиватъ едва къмъ 4 ч. с., когато беднитѣ отиватъ на работа. Къмъ 4 ч. с. въ атмосферата се образува ново количество прана, отъ което богатитѣ ще се ползватъ. Следователно, ако можете да си създадете навикъ да лягате рано, вие ще можете да доставите на организъма си нужното количество прана. По-късно отъ 12 ч. в. не лягайте. Ако се усѣтите изморени, вечеряйте рано и въ 8 ч. най-късно си легнете, да набавите повече енергия, отъ която организъмътъ ви се нуждае. Ако имате енергия въ запасъ, можете да си легнете и по-късно. Изобщо, часоветѣ, опредѣлени за лягане сж 8, 10 или 12.

Ние започнахме лекцията съ тайна молитва. Какво означава тайната молитва? Тя означава затваряне жицитѣ на телефона, свързанъ съ свѣта. Когато се моли тайно, въ себе си, човѣкъ трѣбва да вземе свободно положение, да прекъсне всѣкаква връзка съ свѣта, да стане глухъ за всѣкакъв шумъ, за всички звукове вънъ и вътре въ него. Молишъ ли се тайно, затвори всички ключове, всички съобщения съ свѣта, за да не те смущава. И при това положение, остане самъ, въ размишление. Медитация и тайна молитва не е едно и сжщо нѣщо. Тѣ се различаватъ. Обаче, вие сами трѣбва да намѣрите тази разлика. Тайната молитва подразбира повдигане на ума на човѣка къмъ Бога. Съ други думи: тайната молитва подразбира отправяне погледа на човѣка къмъ слънцето — източникътъ на живота. Най-красивата молитва се заключава въ това, човѣкъ да помисли за Бога, като източникъ на живота.

Сега не ви остава нищо друго, освенъ да

размишлявате върху въпроситѣ, които засегнахъ въ тази лекция, да правите опити за усиление на волята си, за да станете господари на себе си.

Т. м.

*

3. Лекция отъ Учителя, държана на
8 мартъ, 1922 г. София.

КАЧЕСТВА И ПРОЯВА НА ВОЛЯТА.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „ Мѣстото на волята.“

За следния пжтъ ще извадите резюме отъ тази тема. Азъ пѣкъ ще говоря научно, отъ френологично гледище, какво представя волята. Въ темитѣ вие разгледахте въпроса за волята психологически.

За следния пжтъ нека трима души отъ васъ да напишатъ нѣщо за произхода на бѣлия цвѣтъ. Разгледайте този въпросъ отъ естествено гледище, както е въ природата. Азъ ще ви наведе на идеята, какво представя бѣлия цвѣтъ. Допуснете, че на бѣло платно отваряте дупка. Какво виждате отдалечъ? Отдалечъ дупката изглежда като черно петно. Значи, всѣко нѣщо, което не се освѣтява, изглежда черно, тъмно. И обратно: ако върху черно платно направите дупка и я освѣтите, тя ще изглежда като свѣтло, бѣло петно. На какво може да се уподоби бѣлата площъ? Старитѣ схоластици сж уподобявали човѣшкия умъ на бѣла хартия, върху която може да се пише.

Сега, ще разгледаме качествата и проявата на волята. Волята се проявява въ три свѣта: въ умствения, въ сърдечния, т. е. въ свѣта на чувствата и желанията, или въ астралния свѣтъ и въ физическия свѣтъ. Волята подразбира процесъ на ограничаване. Представете си единъ богатъ, но разточителенъ човѣкъ, който харчи годишно стотици хиляди лева и все не му достигатъ. Обръща се къмъ приятели, оттукъ-оттамъ иска пари, но всички

отказватъ да му дадатъ. Най-после той решава да съкрати по нѣкакъвъ начинъ бюджета си. Какъ ще постигне това? Ще се обърне къмъ себе си, тамъ ще намѣри срѣдства, методи да си въздействува. Ще започне малко да яде и пие, скромно да се облича и т. н. Това той може да постигне само съ приложение на волята си. Значи, чрезъ приложение на волята си, човѣкъ може да се смаява и увеличава, т. е. съкращава и разширява. Първиятъ процесъ, съ който волята започва, е ограничаването. Безъ ограничаване волята не може да се прояви. Преди всичко, волята разбира строго опредѣлено движение въ съзнанието, т. е. наклонъ въ съзнанието. Следователно, докато нѣщата не се ограничаватъ, нѣма да има никакъвъ наклонъ, никакво движение. Щомъ се ограничатъ въ тѣсна площъ, и движението ще дойде. Обаче, отъ френологическо гледище, всички хора нѣматъ еднакво развита воля. Ето защо, човѣкъ трѣбва да познава признацитѣ на волята, да знае, коя воля е силна, и коя — слаба. Освенъ това, той трѣбва да знае, коя воля е култивирана, т. е. възпитана, разработена, и коя — проста, т. е. естествена.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трѣбва да знаете признацитѣ на волята. Както всѣко нѣщо, така и волята има свои признаци. Запримѣръ, можете ли да очаквате нѣкаква философска мисль отъ човѣкъ, челото на когото е само два см. широко? Челото на човѣка трѣбва да е най-малко четири см. широко, за да може да мисли. Като знаете това, много отъ илюзиитѣ въ живота ви ще изчезнатъ. Ако живѣете съ илюзии, съ заблуждения, а се занимавате съ окултнитѣ науки, вие ще се натъкнете на редъ опасности. Защо? Ако нѣкой мисли, че е гениаленъ, окултизмътъ

ще му докаже, че не е такъв, и той ще се обезсърдчи. Ученикът трѣбва да знае, че гениалното въ него е въ зародишъ, като зародиша въ семката, и трѣбва да мине време, докато израсте, докато се развие и прояви. Значи, има гении, които ед-ва сж въ процеса на растенето си; има гении, които сж вече израснали. Тѣй щото, кажете ли за нѣкой човѣкъ, че е гениаленъ, това значи, че той е израсналъ и се е проявилъ вече. Въ проститѣ, въ неукитѣ хора гениалното е въ зародишъ. Много време се изисква, докато гениалното въ тѣхъ се прояви. Изобщо, на всѣки сто години се ражда по единъ гений въ свѣта. На всѣки хиляда години се ражда по единъ светия. На всѣки две хиляди години се ражда по единъ Великъ Учителъ. Всѣка година се ражда по единъ талантливъ човѣкъ. Всѣки день се ражда по единъ обикновенъ човѣкъ. Всѣки часъ се ражда по единъ глупавъ човѣкъ.

Тѣй щото, който бърза, който иска да придобива нѣщата съ бързината на часоветѣ, той спада къмъ глупавитѣ хора. Който брои часоветѣ, когато се учи за Бога, той е глупавъ човѣкъ. Който брои днитѣ, той пъкъ се отнася къмъ обикновенитѣ хора. Значи, обикновенитѣ хора се раждатъ при обикновени условия. Изобщо, хората трѣбва да работятъ, да развиватъ волята си. За тази целъ тѣ трѣбва да иматъ известни методи, известни норми. Споредъ разбиранията на хората въ свѣта, само онзи има силна воля, който е физически силенъ и може да се справи съ мѣжнотиитѣ въ живота. Като срещнете такъвъ човѣкъ, той веднага вади сабята си. Съ това той иска да покаже, че е човѣкъ съ силна воля, лесно се справя съ мѣжнотиитѣ въ живота. Когато писателтъ хване перото, той проявява волята си. Това показва, че и той може да работи. Като отвори касата си, тър

говецът проявява волята си. Паритъ сж стимулъ въ живота на хората. Като отвори торбата си съ хлѣба, бедниятъ сжщо тъй проявява волята си. Като отвори книгата си и започне да чете, учениятъ проявява волята си. Като влѣзе въ лабораторията, химикътъ проявява волята си. Значи, различни сж стимулитъ въ живота, които подтикватъ волята да се прояви. Ето защо, когато погледне главата си, човѣкъ трѣбва да се изпълни съ вѣра, да не се обезсърдчава, да знае, че има нѣщо, на което може да разчита. Той трѣбва да се почувствува смѣлъ, решителенъ, като военниятъ, който, като бутне сабята си, уповава на нейната здравина, вижда, че може да работи съ нея.

Преди всичко, вие трѣбва да имате вѣра въ себе си, въ вашия умъ, да знаете, че можете да работите съ него. После, вие трѣбва да вѣрвате въ сърцето си, като емблемъ на вашитѣ чувства, да вѣрвате, че то може да издържа на всички мъчности и страдания. Най-после, вие трѣбва да вѣрвате и въ стомаха си, да знаете, че той може да обработи храната, която му се дава, и да внесе необходимото за цѣлия организъмъ. Сжщо така вие трѣбва да имате вѣра въ ржцетѣ и краката си, да знаете, че съ тѣхъ ще можете да работите и да ходите, дето искате. Главата, сърцето, стомахътъ, ржцетѣ и краката представятъ талисманъ въ живота на човѣка, на който той може да разчита. Главата може разумно да решава всички въпроси. Ето защо, човѣкъ трѣбва да пази мозъка си, да не се демагнетизира. При голѣми сътресения, мозъкътъ може да изгуби силитѣ си. Причинитѣ за тѣзи сътресения могатъ да бждатъ отъ умственъ, отъ сърдеченъ или отъ физически характеръ. Такъвъ примѣръ имаме съ единъ руски цигуларъ, който, като слушалъ единъ знаменитъ цигуларъ

да свири, вмѣсто да се импулсира повече, той се обезсърдилъ. Това показва, че високитѣ планински върхове трѣбва да стоятъ далечъ отъ градоветѣ, да не хвърлятъ сѣнка. Съ други думи казано: голѣмитѣ авторитети, великитѣ хора трѣбва да стоятъ далечъ отъ обикновенитѣ хора, за да не ги застѣнчватъ, да не ги спѣватъ. Човѣкъ може да уповава на известенъ авторитетъ, да се импулсира отъ него; той трѣбва да събужда мисълта му, като сжщевременно не го ограничава. Ако въ присѣйствието на нѣкой ученъ не мислите свободно, този ученъ не може да бжде авторитетъ за васъ. Само Богъ може да бжде истински авторитетъ за хората. Въпрѣки това, Той така се е скрилъ, че нийде не може да се намѣри. Отъ памети-вѣка хората Го търсятъ, и все още не могатъ да Го намѣрятъ.

Сега, ако ви запитатъ, де е мѣстото на волята въ тѣлото, какво ще отговорите? Както знаете, че мозъкътъ въ главата е мѣсто на мисълта, а дробоветѣ и сърцето—мѣсто на чувствата, така трѣбва да знаете и мѣстото на волята въ тѣлото. Колкото повече чувствува човѣкъ, толкова повече той се разширява. Забелязано е, че когато човѣкъ е скърбенъ, той въздиша дълбоко. Значи, въ дробоветѣ се крие чувствителността на човѣка. Ето защо, за да се уравни скръбта, човѣкъ трѣбва дълбоко да диша. Реакциитѣ и спънкитѣ ставатъ въ стомаха. Волята на човѣка се изразява въ ржцетѣ, въ краката, въ езика, въ очитѣ, въ ушитѣ на човѣка. Изобщо, сѣтивата сж мѣсто на волята. Чрезъ тѣхъ тя се проявява и действува. Въ художника, напимѣръ, волята се изразява чрезъ четката. Въ оратора волята се изразява първо чрезъ мисълта, а после чрезъ езика. Значи, волята може да влѣзе въ всѣки удъ на чо-

вѣка и оттамъ да го направлява. Въ това отношение, волята е външната страна, т. е. проявената, обективната страна на Битието.

И тъй, всѣки външенъ удѣ въ човѣшкия организъмъ има отношение къмъ службитѣ, или къмъ функциитѣ, които вътрешно се изпълняватъ. Напримѣръ, челото е изразъ на мисълта; носътъ — на чувствата; брадата — на волята. Сжщото разпредѣление на функциитѣ е отбелязано и на прѣститѣ на човѣшката ржка: първата фаланга на палеца е изразъ на волята; втората — на човѣшкия умъ, а третата — на чувствата. Забелязано е, че когато волята започне да отслабва, човѣкъ свива ржката си на юмрукъ, т. е. скрива палеца си между другитѣ прѣсти. Когато нѣкой започне да обезумява, той държи прѣститѣ на ржцетѣ си отворени. Който държи палецътъ си всѣкога отгоре, надъ юмрука, той е човѣкъ съ воля. Юмрукътъ на човѣка прилича на чукъ, съ който той може да работи. Ето защо, всѣки човѣкъ трѣбва да наблюдава, да не крие палеца между другитѣ си прѣсти. Почне ли да крие палеца си, той се демагнетизирва. Следователно, дръжете палеца си винаги надъ юмрука, надъ другитѣ прѣсти. Тогава, именно, въ главата се събуждатъ центрове, които сж въ връзка съ палеца. Палецътъ е най-важниятъ прѣстъ въ човѣшката ржка. Той изпжква навсѣкжде. Безъ палеца и другитѣ прѣсти нѣмагъ смисълъ. Съ палеца всички прѣсти се осмислятъ. Вие трѣбва да работите върху формата на палеца си. Щомъ формата на палеца е красива, ще можете да въздействувате добре и върху волята си. Когато изучавате паталогическитѣ прояви на човѣшката воля, ще забележите, че първата фаланга на палеца въ престжпницитѣ е малка и топчеста. Тѣзи хора днесъ може да не сж престжпници, но носятъ сле-

дитѣ на своитѣ престѣпления отъ минали животи. Когато волята въ човѣка се развива правилно, първата фаланга на палеца расте; когато умътъ се развива правилно, втората фаланга расте. Въ това отношение, палецътъ на човѣка е барометъръ, по който може да се сѣди за развитието на неговата воля. Казвате: Може ли въ единъ животъ да порасне палеца на човѣка? — Може, разбира се. Ако въ единъ животъ палецътъ е порасналъ съ половинъ милиметъръ, човѣкъ е постигналъ много нѣщо. Ако работите съзнателно, само въ нѣколко години можете да забележите, че носътъ или палецътъ се е продължилъ. Ако първата фаланга на палеца е много дълга, такъвъ човѣкъ е своенравенъ. Обикновено, втората фаланга на палеца трѣбва да бѣде по-дълга отъ първата. Това показва, че умътъ трѣбва да взима надмощие надъ волята. Сѣщо така и третата фаланга, областта на чувствата, трѣбва да бѣде широка. Волята представя физическата страна въ човѣка. Ако волята въ нѣкой човѣкъ преодолява, той минава за упоритъ, за своенравенъ. Като намисли нѣщо, право-криво, той не отстъпва, непременно ще го направи. Въ този човѣкъ гордостта взима надмощие. Той мисли, че не може да прави погрѣшки. Кажѣ ли веднѣжъ нѣщо, то е право. Обикновено, интелигентнитѣ, ученикѣ хора сѣ сѣбджничави, а проститѣ — упорити. Човѣкъ може да изпитва и да калява волята си въ малкитѣ работи. Запримѣръ, кажѣте си, че искате да станете утре точно въ четири часа и вижте, доколко ще успѣете. Ако кажѣте, че ще станете въ четири ч. с., веднага изкушението ще дойде, и вие ще си кажѣте: Кой ще става толкова рано, въ такъвъ студъ? Вънъ е много студено, и азъ мога да се простудя. Не, кажешъ ли веднѣжъ, че ще станешъ въ четири ч. с., ще ста-

нешъ, набързо ще се облѣчешъ и ще се разходишъ изъ стаята. При това положение, нѣма никаква опасностъ отъ простуда.

Много окултни ученици не успѣватъ, защото не могатъ да се концентриратъ. Когато се концентрира, мисълта на ученика трѣбва да минава безпрепятствено отъ едно състояние въ друго. Който не може да се концентрира, той заспива, и съзнанието му слиза въ по-ниска областъ. Въ това слизане се прекъсватъ картинитѣ, които човѣкъ би могълъ да види. Това заспиване се дължи на същества, които иматъ за целъ да приспиватъ хората, за да ги лишатъ отъ възможността да видятъ повече нѣща. Като знаятъ това, хората трѣбва да се борятъ, да не заспиватъ. Щомъ започнатъ да се концентриратъ, повечето хора заспиватъ, защото иматъ много неприятели, които съзнателно ги спъватъ, замѣгляватъ съзнанието имъ, и тѣ слизатъ по-долу, отколкото сж били. Като имъ внушаватъ мисли, тѣ започватъ да заспиватъ и падатъ въ тѣхни ржце. Следователно, никакво заспиване не се позволява на онзи, който иска да се концентрира. Той трѣбва да бжде тихъ и спокоенъ, да не мисли за резултатитѣ. Природата обича настойчивостъ, постоянство, а не своенравие. Не мислете, че можете да подчините природата на себе си. Това е невъзможно! Ако хората се хармонизиратъ съ природата и пристѣпватъ къмъ нея съ искреностъ и постоянство, тя дава това, което имъ е нужно. Бждете като ученика, който настоява предъ учителя си, който учи и е готовъ на всички жертви. Щомъ ученикътъ постоянствува, и учителтъ е готовъ да даде. И природата постѣпва по всщия начинъ. Като види, че хората сж готови на всички жертви, и тя има разположение да дава. Ако хората сж своенравни, и тя ги лишава отъ

всичко онова, което тѣ искатъ отъ нея. Следователно, воля има само онзи, който, следъ като на едно добро негово желание му откажатъ 99 пѣти, той пакъ постоянствува. И най-после, на стотния пѣтъ неговата воля ще надвие.

Сега, въ този животъ, кармически, вие имате редъ препятствия, които трѣбва да преодолеете. Едни отъ васъ иматъ по-голѣми препятствия, други — по-малки, но съ силата на волята тѣ ще могатъ, по-лесно или по-мѣчно, да ги преодолеятъ. Като дойдатъ до известно положение, нѣкои се обезсърдчаватъ и се отказватъ по-нататѣкъ да работятъ. Тѣ се оправдаватъ, че сж млади още, че трѣбва да си поживѣятъ малко; единъ день, като остарѣятъ, тогава ще помислятъ за тази работа. Ако и тогава не успѣятъ, ще отложатъ за другъ нѣкой животъ. Не, пристѣпете къмъ работа още сега, безъ никакво отлагане. Ако отложите работата за бждеще, ще се натѣкнете на сжщия законъ. Започнете да работите съзнателно, съ ограничаване, а не съ измѣчване. Освободете се отъ всичко онова, което ви спѣва въ живота. Работете за придобиване на онова, което ви липсва.

И тѣй, като работите върху волята си, ще се справите първо съ физическия човѣкъ, съ тѣлото си; после, съ чувствата си и на трето мѣсто — съ мислитѣ си. Въ тази посока, именно, трѣбва да отправите волята си. Само по този начинъ ще можете да пресъздадете тѣлото си, да внесете въ него онѣзи елементи, които ще му предадатъ по-голѣма бодростъ и издържливостъ; само по този начинъ ще внесете въ тѣлото си такива елементи, които ще предадатъ по-голѣма издържливостъ на чувствата и по-голѣма сила на мислитѣ.

Всички, които влизате въ този класъ, добре е да си опредѣлите презъ 24-тѣ часа на деноно-

щието два положителни часа за работа. Единият часъ може да е сутринъ, а другиятъ — вечеръ. Презъ тѣзи два часа изпратете си по едно добро желание за усиляване на волята си. Засега, достатъчно е да изберете тия два часа само презъ единъ день отъ седмицата, който день обичате. И тогава, като ставате сутринъ и преди да си лягате вечеръ, застанете тихо и спокойно въ себе си, съ добро разположение на духа и пожелайте всѣки за себе си нѣщо добро. После, къмъ всѣки одного отъ класа изпратете по една добра мисль. Успѣхътъ въ тази работа ще зависи отъ разположението на вашето сърце и на вашия умъ. Безъ разположение нищо не става. Тѣй щото, презъ тѣзи два часа вие ще изпращате добри мисли къмъ всѣки одного отъ класа ви, да направите единъ малкъ опитъ. Ще започнете отъ малкиѣ опити и постепенно ще отивате къмъ голѣмитѣ. Ако ученикътъ не може да напише първата буква на азбуката, следъ нея втора, трета, които впоследствие да съчетава въ слогове и думи, той по никой начинъ не би могълъ да състави едно изречение.

Сщото ще направите и вие съ съученицитѣ си отъ вашия класъ. Ще си представите всѣки одного лично, ще прекарате образа му въ съзнанието си, и по този начинъ, съ добрата си мисль, ще се свържете съ него. Ще се спрете върху всѣкиго въ мисльта си така, както вечеръ или сутринъ поливате цвѣтята. Когато поливате градината си, вие взимате лѣйка и тръгвате последователно, отъ едно цвѣте къмъ друго, да ги поливате. Обаче, въ окултната наука не се позволява да поливате цвѣтя съ мъркучъ. По-лесно е да поливате цвѣтята съ мъркучъ, но резултатитѣ не сж добри. А тѣй, съ лѣйка, да ходите отъ едно

цвѣте на друго, е по-бавно, повече време се губи, но резултатитѣ сж отлични. Тѣй щото, за всѣки ученикъ ще употребите по десетъ секунди, най-много до половинъ минута. Ако употребите за всѣкиго по една минута, ще се уморите. Опитътъ трѣбва да бжде направенъ съ разположение, безъ никаква умора. Доброто, което пожелаете за себе си, ще изпратите и къмъ другитѣ. По този начинъ ще поляризирате волята си. Като се упражните въ концентриране на мисълта си, можете да правите този опитъ и по-дълго време, като давате за всѣки единъ по две, три, до петъ минути — кой колкото може. Обаче, да не се яви у васъ нетърпение, желание часъ по-скоро да свършите опита; занимавайте се съ всѣкиго не повече отъ десетъ секунди.

Сега, кой день бихте избрали за упражнението? (— Четвъртъкъ). Значи, утре сутринята, отъ 5—6 ч. и вечерята отъ 11—12 ч. ще направите упражнението. Докато не свършите упражнението, нѣма да си лягате. Ще бждете бодри, за да го изпълните добре. Засега ще обещаете, че ще направите упражнението само за дадената седмица. После, ще обещаете, че ще го правите четири седмици наредъ, а следъ това и цѣла година. Правилно е да се започва отъ малкото и да се отива къмъ голѣмото. Нѣкой дава обещание да направи нѣщо за цѣлъ животъ, но после нищо не изпълнява. (— Каква мисълъ да изпратимъ?) — Каквото желаете и за себе си. Презъ времето, когато се концентрирате, ще бждете тихи и спокойни, мисълта сама по себе си ще дойде. Каквато мисълъ дойде въ ума ви, ще си я запишете. Мисълта ще бжде кратка и ясна. Вие може да не изкажете мисълта си добре — това нищо не значи. Важно е желанието ви да е правилно. Когато детето иска

да рисува, желанието му е правилно, но формата още не е правилна. Единъ денъ и формата ще бжде правилна.

Когато проектирате мисълта си, изговаряйте следното изречение: „Безъ страхъ въ Любовта безгранична!“ Това изречение ще ви послужи като методъ за ограждане.

Т. м.

*

4. Лекция отъ Учителя, държана на
15 мартъ, 1922 г. София.

СТАРЪ И НОВЪ ЖИВОТЪ.

Т. м.

Сега, вие искате да знаете, за какво да се молите. Да се задава такъв въпросъ, то е все едно да се запитва, кои сж отличителнитѣ качества, напримѣръ, на вѣрващия, на слушателя и на ученика. Отличителното качество на вѣрващия е вѣрата; на слушателя — слушането, а на ученика — ученето. Следователно, ученикътъ се моли за учението си.

Прочетоха се работитѣ за волята и за бѣлия цвѣтъ.

За следния пжтъ пишете върху темата: „Отличителнитѣ чѣрти на доброто и злото.“ Ще пишете най-сжщественото върху доброто и злото, както ги схващате.

Какъ направихте упражнението, което бѣхъ ви далъ миналата седмица? Можахте ли всички да станете на време? Всѣки трѣбваше да си внуши, да стане на време. Всички задачи и упражнения, които се даватъ въ окултнитѣ школи, трѣбва да се изпълняватъ съзнателно, а не механически. Самитѣ задачи и упражнения иматъ за цель да повдигнатъ съзнанието на ученика. При това, тѣ трѣбва да се изпълняватъ съ любовъ. Ако не работи съ закона на любовта, ученикътъ нищо не може да постигне. Той ще има обикновени опитности и обикновени постижения, каквито се постигатъ при обикновенитѣ школи. Ако любовта е въ душата ви, вие ще можете да станете на време и ще изпитате голѣма радостъ въ себе си. Ако любовта не присжтствува въ душата ви, вие ще се

колебаете, ще мислите, да станете, или не, какво ли е времето вънъ и т. н. Презъ това време ще дойдатъ изкушенията, и трѣбва да мине дълго време, докато се справите съ тѣхъ. Изкушенията, колебанията, съмненията сж бурени въ астралния свѣтъ. Следователно, когато въ окултнитѣ школи се даватъ упражнения или задачи, едновременно съ живота се събуждатъ и бурени, които започватъ да растатъ и да се развиватъ. Въ този смисълъ, буренитѣ представятъ голѣма опасностъ за развиването на нѣкои добри чѣрти, на нѣкои добродетели въ душата на ученика.

За изяснение на тази мисль, ще си послужи съ следната аналогия. Представете си, че близо до коренитѣ на нѣкой голѣмъ джбъ посадите едно малко цвѣте или растение. Какъ мислите, добре ли ще се развива това цвѣте? Цвѣтего нѣма да се развива добре. Защо това цвѣте не ще може да вирѣе? Въ скоро време това цвѣте ще заглъхне, защото джбътъ ще поглъща всички хранителни сокове отъ земята, както и свѣтлината на слънцето, тъй щото, почти нищо нѣма да остане за цвѣтенцето. Следователно, вие трѣбва да имате предъ видъ, че стариятъ човѣкъ, който живѣе у васъ, както и всички стари възгледи и разбирания за науката, за живота, представятъ голѣмо дърво, подобно на джба. И ако вие не се отдалечите отъ коренитѣ на това дърво, каквато работа и да започвате, нѣма да успѣвате. Защо? Това дърво ще изсмуква соковетѣ на вашия животъ. Окултиститѣ наричатъ тоаа дърво „дърво за познаване доброто и злото.“ Ето защо, човѣкъ трѣбва да стои далечъ отъ това дърво, за да може свободно и правилно да се развива. Това значи да ликвидира човѣкъ съ своята карма. Кармата е дърво, което има свои нужди и желания:

да расте и да се развива. Това дърво, което представя миналия живот въ човѣка, трѣбва да се изкорени, да се замѣсти съ ново. Който се е опитвалъ да корени това дърво, той е разбралъ, какво значи да изтрѣгва дяволския нокътъ отъ себе си. Рече ли да го изтрѣгне, вижда, колко много боли. Като види, че боли, той започва да го рѣже. Не, боли—не боли, този нокътъ трѣбва да се изтегли, да се изтрѣгне съ корень. Въ това седи спасението на човѣка. Нѣкой започва да тегли този нокътъ, но като го заболи много, той го оставя. По този начинъ той си създава по-голъми болки. Който иска да бжде ученикъ, той трѣбва да изтегли този нокътъ изведнѣжъ.

Казвамъ: ако не можете да изкорените това дърво въ вашия животъ, поне отдалечете се отъ него. И тогава, посадете новия животъ, новитѣ идеи, новитѣ мисли далечъ отъ старитѣ. Значи, безъ да искате, едновременно ще водите и двата живота. При това положение, забелязвате, какъ, въ дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте наклоненъ къмъ проява на красивото, на великото въ себе си, готови сте да говорите истината; и обратно, въ дни на разположение, и вие сами не усещате, какъ езикътъ ви се подхлъзва, и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни отъ себе си и се чудите, какъ се подадохте на известно изкушение. Това става и съ млади, и съ стари — съ всички хора. Туй се дължи на стария животъ въ хората.

Като се говори на хората за Истината, тѣ казватъ: Истината е неприложима въ живота. Това показва, че Божественитѣ животъ изисква напреднали души. Съвременнитѣ хора не могатъ да служатъ на Божията Истина, понеже сж останали

назадъ въ развитието си. За това е много спомогнала черната ложа, която, съ редъ религиозни системи, е успѣла да спре развитието на човѣшкитѣ души. Обаче, споредъ мене, по-лесно е да се живѣе за Истината, отколкото за свѣта; по-лесно е да се служи на Бога, отколкото на свѣта. Мнозина намиратъ, че е по-лесно да се живѣе за свѣта, отколкото за Бога. Защо мислятъ така? Тѣ мислятъ по този начинъ, защото свѣтътъ изисква своето съ сила и го налага съ сила, когато Божествената Истина изисква своето по любовъ, доброволно. И както виждате, насилието въздействува по-силно върху хората. Тѣ вършатъ и доброто, и злото чрезъ насилие, но този методъ е времененъ, а резултатитѣ му сж безплодни, тѣ носятъ редъ страдания и нещастия на хората. Понеже хората не сж научени да работятъ отъ любовъ, доброволно, ще видите, че много окултни ученици, следъ като сж били въ школата нѣколко години, единъ день излизатъ отъ нея, подъ предлогъ, че тази наука не е за тѣхъ. Единъ индусъ отива въ Франция, дето образува окултна школа. Въ първо време се записали въ нея 500 души ученици, все благородни французи, но следъ като имъ били изложени правилата, които школата изисквала, до края на годината останали само петъ ученика, по единъ на стотѣ. Защо напуснали толкова много ученици? Понеже индуската школа изисква постоянство, усилие и трудъ. И до днесъ още мнозина се стремятъ къмъ изтока, къмъ индускитѣ системи. Обаче, едно трѣбва да се знае, че много отъ индускитѣ правила и методи не отговарятъ на тия на живата, разумна природа. Запримѣръ, ако на западъ се приложи науката за дишането, която индуцитѣ прилагатъ, тя ще даде отрицателни резултати. Защо? Защото тия системи сж добити при

слизането на човѣчеството, т. е. по закона на инволюцията. А понеже бѣлата раса започва своето развитие по закона на еволюцията, т. е. по пътя на възкачването, тия системи трѣбва да се видоизмѣнятъ.

За изяснение, ще приведа една една мисълъ отъ индуската философия. Индуситѣ, напримѣръ, казватъ: Безъ учитель не може, т. е. безъ учитель нѣма развитие. Споредъ насъ, учителятъ е сжщество, което мисли. Следователно, ние излагаме сжщата мисълъ въ следната форма: Безъ свѣтла мисълъ не може; безъ свѣтла мисълъ нѣма никакво развитие. Значи, който иска да учи, той непременно трѣбва да има свѣтла мисълъ, за да може да възприема. И тогава, Истината ще бжде една и сжща и за Учителя, и за ученика. Въ това отношение, способниятъ ученикъ се нуждае отъ добъръ учитель, както и добриятъ учитель се нуждае отъ способенъ ученикъ. Този законъ трѣбва да се прилага навсѣкжде въ живота. Преди да навлѣзе въ окултната школа, ученикътъ се нуждае отъ редъ правила, съ които да се предпазва. Запримѣръ, много ученици, като влѣзатъ въ Школата, започватъ да мислятъ, че сж млади още, че ще се лишатъ отъ естествения животъ, и току виждате, че единъ день напушатъ Школата. Това е криво разбиране. Окултната школа има за задача да научи младитѣ, именно, какъ да живѣятъ. Значи, окултната наука има за задача да изправи живота на старитѣ, а да научи младитѣ, какъ да живѣятъ.

Законъ е: старото се изправя, а младото се учи. Старитѣ религиозни разбирания, старитѣ разбирания за живота могатъ да се събудятъ въ младия човѣкъ и да го спънатъ. Затова, именно, преди да сж дошли до това положение, тѣ трѣбва да бждатъ научени правилно да живѣятъ. Много

противоречия ще се явятъ и въ старитѣ, и въ младитѣ, но ако знаятъ произхода имъ, тѣ лесно могатъ да се справятъ съ тѣхъ. Новиятъ животъ, както и Истината, която иде въ свѣта, сж въ състояние да изкаратъ тия неджзи и противоречия навънъ. Ето защо, когато тия противоречия изпжкнатъ въ васъ, вие не трѣбва да се съблазнявате отъ тѣхъ и да мислите, че новиятъ животъ, новитѣ идеи не сж за васъ. Кажете ли така, вие сами произнасяте присждата си. Споредъ законитѣ на окултната школа, ученикътъ самъ създава своето щастие и нещастие.

Сега, ще ви дамъ едно малко обяснение за относителнитѣ истини въ живота. Допуснете, че слънцето представя една опредѣлена точка въ пространството. Къмъ тази точка отправяме единъ лостъ, съ който искаме да покажемъ, че всички планети въ слънчевата система се намиратъ на една права линия. Приемете, че този лостъ може да се върти. Какво ще забележите при въртенето на лоста? Колкото по-бързо лостътъ се върти, толкова по-бързо се движатъ по-отдалеченитѣ планети отъ слънцето; по-близкитѣ планети пъкъ се движатъ по-бавно. Споредъ този законъ, колкото по-бързо се движи едно тѣло, толкова по-далечъ се намира то отъ центъра. И обратно: колкото по-бавно се движи едно тѣло, толкова по-близо се намира до центъра. Обаче, въ сегашната слънчева система е точно обратно. Споредъ еволюционния законъ, всички тѣла, които се намиратъ близо до центъра, се движатъ по-бързо; ония пъкъ, които сж далечъ отъ центъра, се движатъ по-бавно. Ако приложите този законъ къмъ единъ религиозенъ и единъ свѣтски човѣкъ, ще видите, че и тукъ той е вѣренъ. Забележете, свѣтскитѣ хора, които не мислятъ за Бога, нито се молятъ, сж по-пър-

гави, по-енергични и работни отъ религиознитѣ. Още при ставане сутринъ, тѣ започватъ да работятъ. Като ставатъ сутринъ, религиознитѣ хора започватъ да се молятъ, да съзерцаватъ, да размишляватъ, като се разхождатъ натукъ-натамъ, безъ да работятъ нѣщо. Свѣтскитѣ хора иматъ мнение за религиознитѣ, че сж мързеливи, че не обичатъ да работятъ. И наистина, като стане духовенъ, човѣкъ или малко работи, или не иска да работи. Защо е така? Защото, докато е билъ свѣтски човѣкъ, той е работилъ много и сега казва: На времето си работихъ достатъчно. Сега мога вече да почивамъ. Ето защо, религисзнитѣ хора все за почивка говорятъ.

Казвамъ: ще дойде день, когато хората ще бждатъ въ състояние на почивка, но не трѣбва да бързатъ. Въ това отношение, много окултисти правятъ сжщата погрѣшка, като искатъ да ликвидиратъ съ науката. Тѣ искатъ съвършено да отхвърлятъ официалната наука за себе си и да останатъ само съ окултнитѣ знания. Обаче, като започнатъ това да отхвърлятъ, онова да отхвърлятъ, виждатъ, че нищо не имъ остава. Тѣ мислятъ, че сж дошли до центъра на своитѣ знания, но се заблуждаватъ. Всѣки центъръ представя планета на другъ лостъ, който е свързанъ съ много още системи, дето движението става по съвсемъ други закони. Едно се иска отъ ученика: да осмисля всѣка своя постѣпка, за да може по този начинъ да намѣри нейното мѣсто. Бихъ желалъ, въ това отношение, да станете художници. Има художници-майстори, които, каквато линия, каквато чѣрта видятъ, колкото крива да е, тѣ веднага я използватъ за нѣщо: поставятъ я като частъ на нѣкоя сложна фигура, или я взиматъ за образецъ на нѣщо. Следователно, дойдете

ли до вашитѣ мисли, чувства и действия, стремеите се да ги осмислите, да изкарате нѣщо отъ тѣхъ, както художникътъ изкарва нѣщо хубаво отъ всѣка точка и линия. Затова, именно, не се борете съ вашето минало, но използвайте опитноститѣ, които то носи, като основа на бждешето.

Вториятъ опитъ, който ще направите върху дадената задача, ще бжде тази вечерь (срѣда) и утре вечерьта (четвъртъкъ). До 12 ч. в. нѣма да си лягате, за да направите упражнението. Ще свѣриите часовникитѣ си, за да спазите опредѣленото време. Ще започнете упражнението въ единадесетъ часа и половина вечерьта и ще трае половинъ часъ, до дванадесетъ часа вечерьта. Разбира се, това време, презъ което ще правите опита, не отговаря напълно на физическото. Има малка разлика между едного и другото време. За да познаете, дали часътъ е близо 12, ще следите вашето вътрешно състояние. Ако часътъ е приближилъ 12, ще усѣтите въ себе си малка вътрешна радостъ. Ако истинското време не се съвпада съ това, което часовникътъ ви показва, ще почувствувате вътрешно безпокойствие. Щомъ пристѣпите къмъ упражнението, мислено ще произнесете имената на всички ученици отъ вашия класъ. Следъ това, къмъ всѣки едного ще отправите последователно формулитѣ, първата и втората, а именно: 1. „Безъ страхъ и безъ тъмнина!“ 2. „Безъ страхъ въ любовта безгранична!“

При първия опитъ отпавихте къмъ всѣкиго по една добра мисль, но въ него имаше малки изключения: нѣколко ученика не бѣха точни. Като се моли, човѣкъ чувствува вътрешна радостъ. Това значи, че той се е обърналъ къмъ Бога, Обръщането на човѣка къмъ Бога е подобно на обръщането на цвѣтата къмъ слънцето.

Достатъчно е само да помислимъ за Бога, за да се отдѣли отъ Него единъ лжчъ и да проникне въ душата ни. Този лжчъ е тъй необходимъ за душата ни, както слънчевата свѣтлина за цвѣтѣта. Въ окултнитѣ школи ученицитѣ се домогватъ до съвсемъ други знания и схващания за Бога отъ тия на обикновенитѣ хора. Хората искатъ да дадатъ нѣкаква форма на Бога, но питамъ : каква форма може да се даде на свѣтлината ? Свѣтлината сама създава формитѣ. По какъвъ начинъ свѣтлината създава формитѣ ? Щомъ срещне нѣкакво препятствие, тя създава вече известна форма. Тъй шото, искате ли свѣтлината да създаде нѣкаква форма, поставете ѝ известно препятствие. Направете срѣдата на вашитѣ мисли по-рѣдка, или по-гъста, и тѣ веднага ще претърпятъ пречупване. За ученицитѣ е важно да разбератъ : отношенията си къмъ цѣлокупния животъ ; ролята си въ великия Божественъ животъ ; предназначението и задачата си като човѣци, като същества, които сж дошли на земята да живѣятъ. Щомъ разбере това, ученикътъ ще може да изпълни всичко, което му е опредѣлено. Условиата, възможноститѣ на тоя животъ даватъ само единъ начинъ, по който можете да се развивате правилно. Бждещитѣ условия, бждещиятъ животъ носи въ себе си други начини за правилното разбиране на хората.

Единствениятъ правилень начинъ, по който хората могатъ да се развиватъ, е Божията Любовь. Тази Любовь дава възможность да схванете въ живота най-възвишеното, най-благородното и заради него да се обичате. Днесъ хората се обичатъ външно, но това не е любовь. Любовта къмъ хората подразбира любовь къмъ благородното, Божественото въ тѣхъ. Обаче, докато не намѣрите Божественото въ себе си и Го обикнете, и хо-

рата не можете да обичате. Всички страдания, всички противоречия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че хората търсятъ Истината и Любовта отвънъ нѣкъде. Първо ще ги намѣрите вътре въ себе си и въ хората, а после ще ги намѣрите и отвънъ. Когато две сжщества съзнатъ, че иматъ Божествено начало въ себе си, тѣ вече се познаватъ, иматъ две, три, четири и повече допирни точки помежду си и образуватъ системи отъ планети. Ето защо, който търси Божественото въ себе си и въ другитѣ хора, той нѣма защо да се спира върху дребнавоститѣ на обикновения животъ.

Сега, ще ви дамъ една картина, съ която искамъ да изясня вашето вътрешно състояние. Представете си единъ голѣмъ, богатъ палатъ, въ който се дава голѣмо угощение. На угощението присѣдствуватъ много гости, които ядатъ, пиятъ, пѣятъ и се веселятъ. Главниятъ входъ на тоя палатъ е затворенъ, понеже всички гости, поканени на угощението, вече сж се събрали. Освенъ главниятъ входъ, въ този палатъ има и единъ заденъ входъ, презъ който могатъ да влизатъ само най-близкитѣ приятели на домакиня. Домакинътъ е обещалъ на единъ отъ своитѣ приятели да поговори съ него. Какво трѣбва да направи? Ще остави гоститѣ да се веселятъ, а той ще излѣзе на задния входъ на палата, и тамъ свободно ще говори съ приятеля си. Това значи: когато сжществата въ васъ ядатъ, пиятъ и се веселятъ, нѣма да имъ обръщате внимание, ще ги оставите сами да се веселятъ, а вие ще излѣзете на задния входъ, дето никой нѣма да ви види, и тамъ ще си поговорите съ своя добъръ приятелъ. Угощението и веселбитѣ на вашитѣ гости не трѣбва да ви смущаватъ. Вие не трѣбва да се безпокоите отъ мисълта, какво ще кажатъ тѣ, като се научатъ,

че вие сте излѣзли на задния входъ да се разговаряте съ приятеля си. Гоститѣ ви нѣма да забележатъ даже, че вие не сте между тѣхъ. Ако пъкъ искате никой да не забележи вашето отсъствие, дайте имъ повече да ядатъ и пиятъ, да се забравятъ.

Тѣй щото, когато човѣкъ се стреми къмъ забогатяване, той иска да изпжди всички свои гости, да остане самъ, да може да излиза и влиза презъ задната врата, да се разговаря съ приятеля си, безъ да го забележи нѣкой отъ тѣхъ. Окултниятъ ученикъ се заблуждава въ желанието си изведнѣжъ да забогатѣе. Затова, именно, той казва на гоститѣ си: Днесъ трѣбва да се среща на единъ свой приятелъ, да се поразговоря, другъ пътъ елате. — Щомъ каже така, спѣннитѣ започватъ да го следватъ една подиръ друга. Оставете гоститѣ си да ядатъ и да пиятъ, не ги връщайте назадъ. Какво лошо има въ това, че тѣ ядатъ и пиятъ? По този начинъ тѣ ще има съ какво да се занимаватъ и нѣма да ви безпокоятъ. Иначе, тѣ постоянно ще искатъ отъ васъ това-онова и нѣма да ви оставятъ спокоенъ. Гоститѣ представятъ свѣта въ човѣка. Колкото и да сте свързани съ този свѣтъ, каквото и да прави той, това не трѣбва ни най-малко да се отнася до вашия животъ. Свѣтътъ не трѣбва да ви пречатъ. Вие имате единъ заденъ входъ, презъ който всѣкога можете да излѣзете. Главниятъ входъ обикновено бива затворенъ, но затова пъкъ задниятъ входъ е всѣкога отворенъ. Презъ този входъ, именно, всѣки може да излиза и да влиза, когато пожелае.

Сега, като задача за размишление, до следния урокъ, ви давамъ въпроса: Какво е вашето предназначение въ този животъ? Сжщевременно, желая на всички, като млади, да се освободите отъ

песимизъма. Абсолютно никакъвъ песимизъмъ да не остане въ васъ! Бждете бодри, смѣли, решителни и гледайте на живота сериозно. Ако ви нападнатъ тъмни, мрачни мисли и желанія, кажете си: Това неразположение не е мое. То се дължи на гоститѣ въ мене, които сж недоволни отъ това, че нѣма, какво да ядатъ и пиятъ. Докато живѣе съ стари идеи и възгледи, съ идеитѣ на дѣдо си и баба си, човѣкъ всѣкога ще бжде недоволенъ. Когато пожелае нѣщо и не му го дадатъ, не му услужатъ, дѣдото всѣкога се обижда. Той казва: Какъ така, азъ, старъ човѣкъ, пожелахъ нѣщо, и думата ми не се изпълни! Въ това отношение, младиятъ не се нуждае отъ чужда помощъ. Той самъ може да оре, да копае, да носи вода — той всичко самъ може да си върши. Щомъ може всичко самъ да си прави, трѣбва ли да се смущава, да се тревожи за нѣщо? Стариятъ пъкъ, понеже самъ нищо не може да си направи, готовъ е да се сърди на всѣки, който въ момента не му услужи. Следователно, за да не се сърдите, за да не се обиждате, мислете, че всичко сами можете да си направите. Като казвамъ, че всичко можете сами да си направите, имамъ предъ видъ закона на Любовта. Въ Любовта е всичко възможно. Който живѣе въ закона на Любовта, той всичко може и всѣкога младъ ще бжде. Щомъ изгуби Любовта, щомъ напусне този законъ, той остарява и се нуждае отъ услугитѣ на окръжаващитѣ. За да се увѣрите въ този законъ, да видите, че той работи безъ изключение, направете опитъ да го приложите. Мислете върху въпроса, какъ може да се оправи свѣта чрезъ великия законъ на Любовта. Едно време пророкъ Илия изкла 400 пророци, като мислѣше, че ще освободи Израилъ, но не успѣ. Той не се уплаши отъ това, което направи, но се уплаши отъ една

жена и избѣга. Следъ това трѣбваше да отиде въ пустинята, да прекара тамъ 40-дневенъ постъ, да му покажатъ начинъ, по който свѣтътъ може да се оправи. Той прекаралъ известно време въ планината, всрѣдъ канаритѣ, дето се явила голѣма буря, а после и огънь, но Господъ не билъ нито въ бурята, нито въ огъня. Най-после той чулъ тихъ гласъ, т. е. гласа на Любовта, гласа на Бога. Едва тогава пророкътъ разбралъ, че хората могатъ да се оправятъ само чрезъ тихия гласъ. Бурята представя методъ, съ който сегашнитѣ хора работятъ. Бурята представя сегашния животъ на хората. Огънътъ, това сж страданията, презъ които хората минаватъ. Обаче, свѣтътъ не може да се оправи нито чрезъ бурята, нито чрезъ огъня. Бурята може да рушава канари; бурята може да корени дървета, но по никой начинъ тя не може да оправи свѣта. Като чулъ тихия гласъ, пророкъ Илия закрилъ очитѣ си и разбралъ дълбокия смисълъ на този гласъ. Сега, и на васъ, като на окултни ученици, обръщамъ вниманието ви на тихия гласъ, да видите, какво той може да направи. Досега вие сте искали да бждете силни, като бурята и като вѣтъра, да покажете на хората, кои сте, и какво можете да направите. Обаче, ние искаме да ви научимъ „тихо да говорите“ и да видите, какво можете по този начинъ на направите.

Сега, едно трѣбва да имате предъ видъ : докато не проучите нѣщата добре и не ги изпитате, никому не ги съобщавайте! Докато плодоветѣ на вашето дърво не узрѣятъ, никому не ги предлагайте! До това време и вие още нищо не знаете. Като посади семената и получи плодъ, ученикътъ ще занесе този плодъ първо на учителя си. После, може да го носи, дето иска. Ученикътъ занася първия плодъ на своя учителъ. Отъ останалитѣ

плодове той може да носи, дето иска и по колкото иска. Ако бързате да занесете на хората незрели още плодове, отъ никого не опитани и провѣрени, вие ще се натъкнете на редъ противоречия. Затова, не бързайте да разправяте на хората неизпитани и непровѣрени нѣща. Тѣ ще ви изслушатъ, може би и предъ васъ нищо да не кажатъ, но въ себе си непременно ще ви осждятъ. Тѣ ще кажатъ: Чудно нѣщо, съ какви празни работи се занимаватъ тия хора! По този начинъ тѣ ще внесатъ въ подсъзнанието ви една противоречива мисль. Отъ хиляди години насамъ, отъ какъ живѣете на земята, вие сте опитвали тия нѣща. Имали смисълъ пакъ да ги опитвате? Целта на тази Школа е да ви даде методи, правила, да превърнете стария животъ въ новъ, нѣщо, което и алхимикитѣ сж проповѣдвали. И тѣ сж учили старитѣ хора да се подмладяватъ. За тази цель тѣ сж правили редъ опити, прилагали сж разни начини. Тѣ сж взимали, напимѣръ, единъ старъ човѣкъ, затваряли сж го херметически нѣкжде и сж го подлагали на различни реакции. Въ резултатъ на тѣзи реакции, този старъ човѣкъ се превръщалъ въ младъ, съ нови сили, съ нова енергия за работа. По сжщия начинъ и васъ ще затворятъ херметически, за да се подмладите, но това нѣма да бжде днесъ — нѣкога ще бжде. Сега, идете по домоветѣ си безъ страхъ и безъ тъмнина!

Тази вечеръ каква мисль ще си изпатите? Пожелайте дълбоко въ душата си: да проникне истинското знание въ вашитѣ умове, въ вашето съзнание. Правете упражненията добре, защото силата на човѣка седи въ упражненията, които той прави. Безъ упражнения всички усилия сж напразни. Нѣкой може да запита, защо трѣбва да направи упражнението въ 12 ч. в., а не въ единъ

часа следъ полунощъ? Това не трѣбва да ви интересува. Ще станете на опредѣленото време, ще размишлявате половинъ часъ и точно ще си напишете мисълта, която сте изпратили на съученицитѣ си. За тази целъ трѣбва да имате по една тетрадка, или по едно тевтерче, въ което да си записвате хода и резултата отъ упражненията. Представете си, че едного отъ васъ изпратятъ въ България нѣкжде, да образува окултенъ класъ. Какво ще прави той? Като не знае друго, той ще потърси методи и правила отъ писаното въ книгитѣ по този въпросъ. Ще отвори, напимѣръ, книгата „Свѣтлина върху пжтя“ и ще започне да чете: „Убий всѣко желание въ себе си!“ Питамъ: като убиее всѣко желание въ себе си, какво ще остане отъ васъ? Това е кривъ преводъ на една окултна мисль. Окултнитѣ истини не се превеждатъ буквално. „Да убиешъ всѣко желание въ себе си“ — това не подразбира физическо убиване, но обръщане къмъ Бога. Ако една мисль, едно чувство или желание отива надолу, къмъ земята, обърни ги въ обратна посока — нагоре. Нѣкой има да взима пари отъ нѣкого; отива при него, заплашва го съ сждъ, съ убийство, за да му върне паритѣ. Това е насилие! Какво ще спечели този човѣкъ, ако даде своя длѣжникъ подъ сждъ, или ако го убие? Върви той, мисли, но по едно време мисълта му взима друго направление, нагоре, и казва: Нѣма да давамъ този човѣкъ подъ сждъ, нито ще го убивамъ. Ще отида при него и ще си поговоримъ приятелски. Щомъ отправи мисълта си нагоре, той постига целта си — получава паритѣ си.

Въ сжщата книга „Свѣтлина върху пжтя“ е казано: „Само онзи може да намѣри Истината, на когото сълзитѣ отъ очитѣ сж престанали да текатъ.“ Пи-

тамъ: какво ще стане съ земята, ако всички извори пресъхнатъ? Значи, и тази мисълъ не е правилно преведена. Ето защо, който се занимава съ окултнитѣ науки, той трѣбва да търси вътрешния, скрития смисълъ на всѣка истина. Други пъкъ казватъ: За да се намѣри Истината, сълзитѣ на човѣка трѣбва да престанатъ отъ очитѣ му, а краката му трѣбва да се измиятъ въ кръвъ.“ Които четатъ тѣзи изречения, тѣ мислятъ, че много нѣща сж разбрали. Това сж символи, на които трѣбва да се направи дълбокъ, вътрешенъ преводъ. Само така тѣ могатъ да се осмислятъ и да принесатъ полза на човѣка. Ето защо, тази книга търпи щателенъ преводъ. Всички правила въ нея трѣбва да се прекаратъ презъ сито, или да се поставятъ на даракъ, да се раздрѣнатъ. Тази книга е като нечиста вълна, която трѣбва да се раздрѣнка, да се разчепка косъмъ по косъмъ: нечистото да се отдѣли отъ чистото; прахътъ да падне долу и, каквото остане отъ нея, да се предложи като чиста, доброкачествена храна за ума. Въ тази книга се срѣщатъ изрази, формули отъ астралния, отъ умствения свѣтъ, но снети на физическия свѣтъ, съ езика на земята, тѣ представятъ нѣщо смѣсено, объркано, каквото е попската яхния въ живота на съвременнитѣ хора. Често, по медиумиченъ начинъ, хората се домогватъ до различни храни, до различни диети. Напримѣръ, нѣкои медиуми препоръчватъ да се пие житенъ сокъ, но и тѣ сами не разбиратъ, какво се крие въ житото и не знаятъ, на какви хора трѣбва да се препоръчва. Само онзи може да пие житенъ сокъ, който има разположение, подобно на енергиитѣ, които се съдържатъ въ житото. Дали ще ядете овесъ, празъ или друго нѣщо, трѣба да имате разполо-

жение, което да отговаря на енергиите на овеса, на праза и т. н. Въ това, именно, се заключава вътрешната страна на яденето. Това всички трѣбва да знаете и да го прилагате въ живота си. Безъ това знание, вие всѣкога ще се натъквате на редъ заблуждения, на криви тълкувания.

Едно отъ заблужденията, на което често се натъкватъ учениците, е следното. Казватъ, напримеръ, че окултната наука не била за младите. — Не е така. Споредъ мене, точно обратното е вѣрно. Защо? Защото младите иматъ по-силна индивидуалностъ отъ старите. Въ това отношение, бедните, простите сж по-силни отъ богатите, отъ учениите, отъ религиозните. Тѣ по видимоу само сж бедни и прости, а въ сжщностъ, вътрешно, представятъ богати полета, съ добре разорана и разработена земя. Ето защо, въ сегашните времена, напредналите сжщества се въплѣтяватъ, именно, между бедни, прости хора. Туй не е абсолютно така, но въ повечето случаи се забелязва това нѣщо, защото по този начинъ невидимиятъ свѣтъ иска да повдигне слабите, сиромасите и простите хора въ свѣта. И тъй, напредналите сжщества се въплѣтяватъ повече между сиромасите и простите хора, а ненапредналите — повече между привидно богатите и учениите. Значи, въ младите се въплѣтяватъ по-силни духове, затова, именно, тѣ трѣбва да се занимаватъ съ окултизма. По тази причина младите бѣгатъ отъ черковите. Тѣ сж смѣли, решителни, лесно ликвидиратъ съ старите форми. Старите сж недоволни отъ тѣхъ, негодуватъ, прѣчатъ имъ. Младите, обаче, трѣбва да бждатъ внимателни, защото отъ черната ложа сж предвидени много капани за тѣхъ, да ги улосватъ, да паднатъ въ робство, отдето мжно могатъ да

излѣзатъ. Много отъ старитѣ не разбиратъ правилно живота, и затова казватъ на младитѣ: Едно време и ние бѣхме като васъ, но ето, остарѣхме. Ще дойде день, когато и вие ще остарѣете и ще се примирите съ условията на живота. Не, който се примирява, той не може правилно да се развива. Нѣма съ какво да се примирявате. Старитѣ казватъ: Като поживѣете, тогава ще разберете нѣщата. — Нѣма какво да разбирате. Ако влѣзете въ нѣкоя локва, какво ще разберете? Ще разберете само това, че въ локвата има тиня, калъ. Ако влѣзете въ нѣкоя кръчма и пиете, какво ще разберете? Че сте се напили. Какво знание има въ тия нѣща? Да се окаляшъ, да се напиешъ, въ това нѣма никаква наука, никаква философия. Старитѣ все продължаватъ: Нищо, ще поживѣете малко, и ще разберете живота. — За какъвъ животъ говорятъ тѣ? За живота на калъта, или за живота на пиенето, или за живота на грабежитѣ и убийствата? Щомъ дойде до този животъ, кажете си: Ние знаемъ този животъ, опитвали сме го нѣкога, нищо ново нѣма въ него. Ние искаме сега да научимъ новия животъ, който не познаваме. Който мисли по този начинъ, той е младъ; който не мисли така, той е старъ. Старостъта и младостъта не седятъ въ годинитѣ на човѣка, но въ начина, по който той мисли.

Казвамъ: най-важната идея за васъ е да си помагате взаимно. Въ това седи новото учение: Взаимно помагане! Когато нѣкой падне духомъ, всички трѣбва да му се притекатъ на помощъ, съ своитѣ добри мисли и желания. Какво правятъ сегашнитѣ хора? Като видятъ, че нѣкой младъ се е обезсърчилъ, падналъ духомъ, тѣ искатъ да го убедятъ да влѣзе въ свѣта, да се поразвлѣче, да

стане щастливъ. Това е заблуждение. Хората трѣбва да знаятъ, че свѣтътъ не е единственото мѣсто за развлѣчение. Животътъ не се изразява само по единъ начинъ. Всѣка душа носи щастието въ себе си. Ако живѣете споредъ великия законъ на Любовта, като влѣзете въ свѣта, който не е готовъ за тази Любовъ, вие ще предизвикате въ него, въ неговитѣ силни индивиди, условия да се прояви егоизъма, т. е. човѣшкото „его“. При други условия, обаче, между готови души, Любовта създава красивъ свѣтъ, свѣтъ на възвишени, чисти отношения. А сега, съ свѣтлината, която съвременнитѣ хора носятъ въ себе си, човѣкъ се вижда принуденъ да се затвори, да се огради, като счита, че неговото положение въ свѣта е опасно. И наистина, днесъ всички хора сж затворени. Мнозина мислятъ за себе си, че като ученици на окултна школа, сж по-слаби отъ другитѣ. Не е така. Силата не е външно качество. Вие трѣбва да бждете смѣли, решителни, винаги да имате предъ видъ изречението: Душата е всесилна; плътта, животинското въ човѣка е слабо. Божественото въ човѣка е всѣкога силно, а животинското е изложено на изкушения, на слабости, на падания. „Работете и молете се, да не паднете въ изкушение!“ — казва Христосъ. Казвате: Ние сме млади сега; какъ ли ще се развие нашиятъ животъ?—Ако вървите въ Божествения пжтъ, животътъ ви красиво ще се развие. Ако се отклоните отъ тоя пжтъ, идете на гробищата, въ болницитѣ, въ кафенетата, между фалиралитѣ търговци, на бойнитѣ полета, да видите, какво ще стане съ васъ. Докато вървите въ пжтя на Бѣлото Братство, тамъ никакво зло не ви чака. Ако понѣкога Бѣлитѣ Братя не ви помагатъ, причината за това е, че вие не можете всѣкога

разумно да използвате богатата, които тѣ ви даватъ. Ето единъ примѣръ: представете си, че вие имате другаръ пияница, а отъ време на време получавате известна сума отъ Бѣлитѣ Братя; щомъ получите паритѣ, вие ги занасяте на вашия другаръ. Какво ще направи той съ паритѣ? Ще отиде въ нѣкоя кръчма и ще ги изпие. Тогава, и вие не печелите, и другарѣтъ ви нищо не печели. Каква полза отъ вашата помощъ? Ето защо Бѣлитѣ Братя спиратъ своя бюджетъ, по отношение на васъ, и вие започвате да страдате. Защо страдате? Приятельтъ ви не трѣбва да пие. Не е приятель онзи, който иска да се жертвувате за нѣкаква негова слабостъ. Приятель е само онзи, който е готовъ да се жертвува за вашето повдигане. Новото учение изисква доброволна жертва, а не жертва чрезъ изнудване, или чрезъ насилие. Доброволната жертва, жертвата по любовъ, има мѣсто въ Бѣлото Братство.

Казвате: Кога Бѣлитѣ Братя сж готови да се жертвуватъ за насъ, да ни помагатъ? Когато въ душата на човѣка се яви силенъ потикъ да бжде ученикъ на Великата Школа, Бѣлитѣ Братя сж готови да се жертвуватъ за него, да му помагатъ, да му съдействуватъ. Ако вие запитате одного отъ тѣхъ: Ти готовъ ли си да се жертвувашъ заради мене, той веднага спуща единъ облакъ между васъ и себе си и спира своята помощъ. Тѣй щото, всичко зависи отъ вашето разположение: каквото е вашето разположение къмъ тѣхъ, такова е и тѣхното къмъ васъ. Като знаете това, щомъ искате тѣхното съдействие, тѣхната помощъ, въ отношенията си спрѣмо тѣхъ, ще застанете на опредѣлена база. Каквото всѣки день градите, ще го провѣржаватъ, камѣкъ по камѣкъ, да бжде здраво,

чисто, и тогава ще го използвате като градивен материал на Божествената сграда, въ която и вие сте призвани като съработници.

Т. м.

*

5. Лекция отъ Учителя, държана на
29 мартъ, 1922 г. София.

ДВЕТЪ ПОСОКИ.

Т. м.

Като влѣзете срѣдъ природата и наблюдавате дърветата, ще забележите, че всички издѣнки отъ тѣхъ вървятъ нагоре, перпендикулярно къмъ земята, а клонетѣ на дърветата сж прави. До кога продължава това? Докато дърветата сж млади. Щомъ почнатъ да остаряватъ, клонетѣ се огъватъ надолу. Коя е причината, че клонетѣ въ младитѣ дървета вървятъ нагоре? Причината за това е, че като млади, тѣ се стремятъ къмъ центъра на слънцето. Този стремежъ заставя клонетѣ да растатъ нагоре и да стоятъ прави. Като остаряватъ, дърветата обръщатъ погледа си надолу, къмъ центъра на земята, вследствие на което клонетѣ увисватъ надолу, пригърбватъ се. Едновременно съ остаряването си, дърветата ставатъ по-тежки. Този законъ се провѣрява и въ живота на хората. Младиятъ ходи винаги изправенъ. Като мине известна възраст, и той, като старитѣ дървета, става материалистъ, започва да се пригърбва. При това положение, той започва да мисли за центъра на земята и да очаква смъртта си. Смъртта не е нищо друго, освенъ отправяне мисълта на човѣка къмъ центъра на земята.

Значи, две сж посокитѣ, теченията, по които човѣкъ може да се движи: или нагоре — къмъ центъра на слънцето, или надолу — къмъ центъра на земята. Школата, която следватъ, разполага съ методи, чрезъ които ученицитѣ могатъ да превръщатъ тия течения едно въ друго. Ако не научите тия методи, да промѣните тия течения, вие не

можете да бждете ученици. Напримър, неприятното настрсение, неприятното разположение е присъщо на стария, на лошия човек. Приятното разположение е присъщо на добрия, на младия човек. Като се говори за стари и млади, взимайте думата „старъ“ въ символистичен смисъл. Значи, думата „старъ“ подразбира „навикъ“. Старъ човек е онзи, който непреривно проявява нѣкои свои навици, съ стремежъ къмъ центъра на земята. Злото не седи въ стремежа на хората къмъ центъра на земята, но въ това, че този стремежъ въ тяхъ е несъзнателенъ. Рударътъ съзнателно слиза въ мината. Той има за целъ да извади оттамъ златото, или нѣкои скъпоценни камъни, да ги изкачи на повърхността на земята. Обаче, положението на онзи, който по невнимание се подхлъзва и пада въ нѣкоя дупка, не е същото, както това на рударя. Рударътъ съзнателно слиза въ мината, а падналиятъ по невнимание, безъ да иска слиза въ дупката и страда, че се е ударилъ силно.

Сега, като сте влѣзли въ Школата, размишлявайте върху всичко, което ви се случва презъ деня, и се учете. Напримър, задайте си въпроса, защо състоянията ви се мѣнятъ толкова бързо? Сжщевременно, въ продължение на една седмица, дръжте смѣтка, по колко пѣти на день се мѣнятъ състоянията ви, да имате представа за себе си. Всичко това отбелязвайте на една тетрадка. Записвайте само рѣзкитѣ промѣни въ състоянията си. Втората седмица пѣкъ отбелязвайте, какво е състоянието ви сутринъ, като станете, на обѣдъ и вечеръ, преди да си легнете. Сжщо така отбелязвайте часа, минутата и времето на вашето първо утринно състояние, а следъ това — часа, минутата и времето, дали е било хубаво или лошо, слънчево, мъгливо, когато е настанала промѣна въ състоянието.

първата погрѣшка седи въ това, което сте направили вече, а не сте го изправили; втората погрѣшка седи въ критиката. Следователно, щомъ направишъ една погрѣшка, заеми се да я изправишъ. А туй, че си лошъ човѣкъ, това е качулка, безъ която може да мине. Ако кажешъ, че си добъръ човѣкъ, това е друга качулка.

Ученикътъ на окултната школа трѣбва да работи, безъ да очаква похвали. Ако отъ една страна го хвалятъ, а отъ друга — укоряватъ, това нищо нѣма да му помогне. Укоритѣ и похвалитѣ сж за децата. За тѣхъ тѣ сж на мѣстото си. Кога се хвалятъ и укоряватъ ученицитѣ? По въпроса за похвалитѣ и укоритѣ, азъ имамъ строго опредѣлена мисль. Тя е следната: човѣкъ нѣма право да дава мнението си за една картина, докато тя не е завършена. Ако гледате само плана и наброскитѣ, които художникътъ е нахвърлилъ върху платното, вие ще се смѣете и ще кажете: Това е детинска работа. Обаче, когато видите сжщата картина завършена вече, вие ще кажете: Отлична картина! Значи, за една и сжща картина ще имате две различни мнения. Ето защо, човѣкъ трѣбва да има търпение, да чака картината да се завърши, и тогава да дава мнението си. Не давайте мнението си за когото и да е, преди той да е завършилъ работата си! Това значи да не критикувате никого. Въ правата човѣшка речъ, въ правата мисль критиката е изключена.

Питамъ: съ кои думи е започналъ човѣшкиятъ езикъ? Първо сж се явили съюзитѣ. После сж се явили глаголитѣ, мѣстоименията, а най-после — съществителнитѣ. Че това е така, провѣрjаваме по човѣкъ, който е претърпѣлъ силенъ ударъ въ главата, вследствие на което губи речъта си. Първо той изгубва способността си да изговаря

първата погрѣшка седи въ това, което сте направили вече, а не сте го изправили; втората погрѣшка седи въ критиката. Следователно, щомъ направишъ една погрѣшка, заеми се да я изправишъ. А туй, че си лошъ човѣкъ, това е качулка, безъ която може да мине. Ако кажешъ, че си добъръ човѣкъ, това е друга качулка.

Ученикътъ на окултната школа трѣбва да работи, безъ да очаква похвали. Ако отъ една страна го хвалятъ, а отъ друга — укоряватъ, това нищо нѣма да му помогне. Укоритѣ и похвалитѣ сж за децата. За тѣхъ тѣ сж на мѣстото си. Кога се хвалятъ и укоряватъ ученицитѣ? По въпроса за похвалитѣ и укоритѣ, азъ имамъ строго опредѣлена мисълъ. Тя е следната: човѣкъ нѣма право да дава мнението си за една картина, докато тя не е завършена. Ако гледате само плана и наброскитѣ, които художникътъ е нахвърлилъ върху платното, вие ще се смѣете и ще кажете: Това е детинска работа. Обаче, когато видите сжщата картина завършена вече, вие ще кажете: Отлична картина! Значи, за една и сжща картина ще имате две различни мнения. Ето защо, човѣкъ трѣбва да има търпение, да чака картината да се завърши, и тогава да дава мнението си. Не давайте мнението си за когото и да е, преди той да е завършилъ работата си! Това значи да не критикувате никого. Въ правата човѣшка речъ, въ правата мисълъ критиката е изключена.

Питамъ: съ кои думи е започналъ човѣшкиятъ езикъ? Първо сж се явили съюзитѣ. После сж се явили глаголитѣ, мѣстоименията, а най-после — сжществителнитѣ. Че това е така, провѣрjаваме по човѣкъ, който е претърпѣлъ силенъ ударъ въ главата, вследствие на което губи речъта си. Първо той изгубва способността си да изговаря

сжществителнитѣ имена; следъ тѣхъ—мѣстоименията, глаголитѣ, а най-после—сюзитѣ. Изговарянето на сюзитѣ почти не се губи; и при най-силенъ ударъ въ главата, човѣкъ пакъ запазва способността си да ги произнася. Сюзитѣ сжществуватъ даже и въ животнитѣ, които нѣматъ никаква речъ. Напримѣръ, казваме, че змията съска. Тя издава звука: с... с... с. Съ това тя иска да подсказе на човѣка, че неговата речъ е започнала съ сюзитѣ.

За следния пътъ напишете всички по една дума, но не безразлично каква. Всѣки да напише по една хармонична дума, каквато той обича, та като я произнесе, да му е приятно. При това, желателно е думитѣ да не се повтарятъ. Думитѣ „любовъ, добро, зло, право, красота и др., понеже много се употребяватъ въ езика ви, не трѣбва да ги пишете. Можете да пишете, каквито думи искате — глаголи, сжществителни, прилагателни, мѣстоимения, само да изразяватъ нѣкаква идея. После, ще направимъ опитъ, отъ написанитѣ думи да съставимъ едно изречение. По този начинъ ще разберемъ, доколко сте се хармонизирали, и въ каква посока вървите — налѣво, или надѣсно. Това ще бже първиятъ изпитъ, по който ще опредѣлимъ посоката на вашето движение. По всѣка изговорена и написана дума се познава, какво е направлението на човѣшката мисль. Всичко може да изчезне отъ човѣка, но написаното остава, като символъ на неговия животъ. Това сж знаци, които сжществуватъ и въ природата. Всѣко изкривяване на клона на едно дърво, напримѣръ, изразява известна идея. Веждитѣ на човѣка сжщо изразяватъ известна идея. Веждитѣ на много хора сж като клонетѣ на нѣкое младо дърво; на други хора пъкъ, веждитѣ сж увиснали, като клонетѣ на старо дърво. — По формата и направлението

на веждитѣ въ човѣка се сѣди за силитѣ, които сѣ действували въ него. Тѣй щото, когато прочетете нѣщо написано отъ човѣка, веднага може да се опредѣли, не само, какво е написалъ той, но отъ кой оригиналъ се е ползувалъ. Сѣщо така може да се разбере, какъ този човѣкъ е дошълъ до дадена мисълъ. Мислитѣ сѣ минали презъ много човѣшки мозъци, вследствие на което сѣ придобили различни форми.

И тѣй, ако учите добре, вие ще се запознаете съ езика на природата, като предварително се спрете върху рѣкитѣ, долинитѣ, канаритѣ, планинитѣ, като елементи на този езикъ. Това е трудна задача, но като пристѣпвате постепенно къмъ символитѣ въ природата, вие ще се обогатите съ редъ нови, възвишени идеи. Като започнете да разбирате символитѣ на природата, ще четете по тѣхъ и ще се обогатявате съ знания. Тръгвате на екскурзия по планината, но не сте взели съ себе си никаква книга. Ако не знаете да четете отъ природата, ще се отегчите; ако знаете да четете, ще спрете погледа си ту върху нѣкоя канара, ту върху нѣкой изворъ и ще се занимавате, ще учите. Който не разбира живота и природата, той навсѣкжде и отъ всичко ще се отегчава. Въ такъвъ случай, вмѣсто да се отегчавате, по-добре занимавайте се съ произведенията на нѣкой великъ поетъ, музикантъ или художникъ.

Т. м.

Учителтъ поздрави съ думитѣ: „Безъ страхъ!“

Ученицитѣ отговарятъ: „Безъ тѣмнина!“

*

6. Лекция отъ Учителя, държана на
5 априлъ, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ НА ДВИЖЕНИЕ.

Т. м.

Всѣки ученикъ прочете думата, която трѣбваше да напише. Тѣ сж следнитѣ: трѣгни, хармония, абсолютно, природа, надѣвамъ се, симфония, постоянство, начало, ученикъ, миръ, висина, кристалъ, съграждаме, героятъ, усърдие, мога, хубаво, звезда, свѣтлина, дете, мълчание, жертвувамъ се, стремежъ, великолепно, Господъ, иде, взаимопомощъ, лотосъ, обичята, смиреномъждрие, топлота, съвършенство, изворъ, чистота, хлѣбъ, ведрина, виделина, обичамъ, и, просвѣтление.

Първата дума отъ прочетенитѣ е повелителната форма на глагола трѣгвамъ, „трѣгнй.“ Този глаголъ е свързанъ съ движението. Значи, вие трѣбва да изучавате закона на движението. Трѣгването е първото желание, което поставя всички останали стремежи и желания въ движение. Можете ли да си спомните първата мисль, първото желание въ вашето детинство? Първиятъ потикъ на новороденото дете е дишането. Съ раждането си още то започва да диша, защото законътъ на движението е законъ на астралния свѣтъ. Съ първата вдишка още, детето започва да плаче. Това показва, че то влиза въ физическия свѣтъ, който не е особено хармониченъ. И детето плаче, и възрастнитѣ хора плачатъ, защото живѣятъ въ нехармонична срѣда. Обаче, ние ще се спремъ върху съзнателния животъ, който сега се проявява. За да разбере този животъ, човѣкъ трѣбва да дойде на земята. Следователно, всѣка душа излиза отъ Бога, съ цель да научи живота, да познае себе си. Това е първиятъ по-

тикът, първото движение въ съзнанието. Познаването на себе си подразбира познаване на Божественото. Познаването на Божественото подразбира влизане на Безграничното въ рамките, или въ границите на граничното. Това не е нищо друго, освен самоопределяне. Всъка граница създава форми, а всъка форма съдържа въ себе си посока на движение, или път на еволюция, презъ която егото, азътъ или човъшката душа трѣбва да мине, за да се усъвършенствува.

И тъй, човъшката душа слиза на земята, за да стане силна. Въ славянскитѣ езици думитѣ „силенъ и слабъ“ започватъ съ една и сѣща буква. Думата „слабъ“ означава законъ на промѣни. Думата „силенъ“ — законъ на постояннитѣ величини, т. е. на величини, които не се промѣнятъ. Съ други думи казано: силата подразбира разширяване, а слабостта — смяляване.

Питамъ: отъ ваше гледище, какво мислите за идването си на земята? Защо сте дошли на земята? Вие ще дадете различни отговори. Ще кажете: Дошли сме на земята да станемъ силни, да се спасимъ, да познаемъ Бога и т. н. Вие ще познаете Бога, когато бждете силни, не само външно, но и вътрешно. Ако детето нѣма сила да пригърне майка си и да поеме отъ нея млѣко, ще я познае ли? Не може да я познае. Следователно, въ всъка мисль, въ всъко чувство, въ всъко движение, колкото малки да сж тѣ, всъкога се крятъ неизчерпаеми сили, които въ бждеще ще се развиятъ. Споредъ закона на контраститѣ, слабостта подразбира сила. Подъ „слабъ човѣкъ“ разбираме онзи, който се е запозналъ съ най-малкитѣ величини, съ най-малкитѣ прояви въ живота. Напримѣръ, малкото дете, съ раждането си още, съзнава

своето безсилие, но въ това безсилие се крие неговата сила.

Сега, азъ ви навеждамъ на този законъ, защото, въ морално отношение, хората се чувствуватъ слаби и казватъ: Ние сме слаби, имаме пороци, ограничени сме, не можемъ да вървимъ въ духовния пѣтъ. Това показва, че въ духовно отношение, вие сте малки деца, които майкитѣ имъ ги кѣпятъ въ корита, и тѣ често вършатъ неморални работи. Майката трѣбва да се грижи за това дете редъ години, да го кѣпе, да го храни, да го облича, да го учи, докато най-после то израсне, стане голѣмъ синъ или голѣма дѣщеря, и сами започватъ да изкарватъ прехраната си. Малкото пилеце, обаче, два-три дѣня следъ излизането си отъ черупката на яйцето, е способно вече само да изкарва прехраната си. Това не показва още, че човѣкъ е по-слабъ отъ пилето, но материята, въ която той е обвитъ, е по-гъста отъ тази на пилето, вследствие на което той не може самъ да преодолява ограниченията, въ които материята го е поставила.

Ето защо, дръжте въ ума си мисълта, че каквито мѣжнотии да имате, вие можете да ги преодолеѣте. За да не може човѣкъ да се справя съ мѣжнотиитѣ си и да мисли, че е слабъ, окултната наука дава две обяснения: като сж слѣзли въ гъстата материя, нѣкои хора сж забравили, че произлизатъ отъ Безграничното и не знаятъ, че иматъ сили въ себе си, които трѣбва да развиватъ. Други пъкъ, които сж произлѣзли отъ граничното, сж дошли до заблуждение, че всичко могат да направятъ, че сж всесилни, вследствие на което сж паднали и сж изгубили и това, което сж имали. Днесъ и единитѣ, и другитѣ се мислятъ слаби, немощни, неспособни да се справятъ съ условията на

живота, вследствие на което отпадатъ духомъ. Сега, за да се освободите отъ илюзиитѣ на ума, отъ мисълта, че всичко знаете, задайте си въпроса, какво става днесъ на слънцето и си отговорете. После, задайте си още редъ въпроси: Какво става на луната? Какво става въ цѣлата вселена? Какво представя човѣкъ? Ако нѣкой се мисли за божество, той трѣбва да е готовъ да си отговори на тия въпроси. Божеството знае всичко. Ако не можете да си отговорите на тия и на много още въпроси, ще знаете, че като човѣкъ, вие представяте малка частъ отъ общото съзнание, отъ съзнанието на Битието.

Казвамъ: като разсждавате по този начинъ, вие се натъквате на въпроса за моралното развитие на човѣка. Отъ окултно гледище, моралнитѣ сили на човѣка зависятъ отъ първичната енергия въ неговия организъмъ; индуситѣ наричатъ тази енергия „прана.“ Затова, трѣбва да изучавате закона на праната. Силниятъ ученикъ всѣкога прави повече грѣшки отъ слабия, отъ невежия. Формата на сегашнитѣ хора не е нищо друго, освенъ „прана въ движение.“ Когато праната не е еднакво разпредѣлена въ човѣшкото тѣло, раждатъ се болеститѣ; когато праната не е еднакво разпредѣлена въ чувствата, ражда се недоволството; когато праната не е еднакво разпредѣлена въ мислитѣ, ражда се безсмислието.

Сега, ще ви дамъ едно упражнение, което ще правите три пѣти на день: сутринъ, на обѣдъ и вечеръ, преди лягане.

Ржцетѣ напредъ, въ хоризонтално положение, съ дланитѣ надолу, къмъ земята. Двата палеца и двата показалеца на прѣститѣ се докосватъ така, че да образуватъ красивъ трижгълникъ. Следъ това, бавно разтваряне ржцетѣ настрана, при

което се образува полукръгъ. Дланитѣ на ржцетѣ се обръщатъ нагоре. Бавно свиване на ржцетѣ до лактитѣ; първитѣ три прѣста на ржцетѣ хвашатъ най-горната частъ на ухото (палецътъ остава отпредъ, а другитѣ два прѣста—отзадъ). Тия три прѣста се движатъ по ржба на ухото, до долната му частъ. При това движение, палецътъ върви по ржба на ухото, показалецътъ — по задната страна на ухото, а срѣдниятъ прѣстъ — по предната му страна. Следъ това ржцетѣ се изправятъ напредъ, хоризонтално. Това упражнение ще се прави десетъ пжти наредъ, следъ което ржцетѣ се спусчатъ надолу, при положение, върхътъ на палеца допрянъ до върха на показалеца (всѣка ржка самостоятелно). Като хващате горната частъ на ухото си, съ това ще се създаде въ васъ малъкъ мораленъ потикъ. Долната частъ на ухото има отношение къмъ човѣшкия стомахъ.

Като направите упражнението, ще видите, какъвъ резултатъ ще имате. Ще правите упражнението, безъ да философствувате, безъ да чоплите и ще наблюдавате, като записвате, какви резултати ще произведе то върху мислитѣ, чувствата и постжпкитѣ ви. Докато всѣко нѣщо не се опита, то не може да принесе никаква полза. Упражненията, които ви давамъ, ще правите, докато придобиете нѣкакъвъ резултатъ. Ще гледате на тѣхъ като на свещени упражнения и нѣма да ги изнасяте навънъ, докато вие сами не ги опитате, не получите резултатъ. Като казвамъ да не съобщавате никому тия упражнения, да не изпаднете въ положение на Адамъ и Ева, да ядете отъ забранения плодъ само затова, защото ви се забранява.

Сега, като правите упражнението, ще пазите следнитѣ правила: ще седнете, ще запазите пълно

спокойствие, ще издадете гърдитъ си напредъ. Презъ всичкото време на упражнението, умътъ ви трѣбва да бжде съсредоточенъ и да следи движението и на дветъ ръце. Смисълътъ на упражнението се заключава въ това, именно, умътъ да се концентрира, да следи движенията на ръцетъ. Това концентриране е лесно, понеже умътъ минава отъ физическия къмъ астралния свѣтъ. По-горе отъ астралния свѣтъ не отива. Ако умътъ отиде въ потвлченъ свѣтъ, нѣма да издържи. При това упражнение, както при всички други, добре е да отбелязвате състоянията, при които се намирате. Значи, това упражнение ще правите три пѣти на день: сутринъ, преди или следъ молитва, когато сте по-добре разположени; преди обѣдъ и вечеръ, преди лягане. Като правите упражнението, ще гледате никой да ви не вижда. Ако нѣкой отъ домашнитъ ви пита, какво правите, ще кажете, че се упражнявате. Обаче, ако много настояватъ да имъ кажете, ще мълчите. Ако и при това положение продължаватъ да ви питатъ, ще кажете: *Четохъ въ една книга, че въ нѣкои случаи мълчанието е най-хубавото нѣщо, което човѣкъ може да направи.* Щомъ е така, въ този случай азъ искамъ да направя предъ васъ най-хубавото нѣщо — да мълча.

Упражненията, които давамъ на класа, сж микроскопически. Да не очаквате отъ тѣхъ голѣми резултати и после да се разочаровате. Тѣзи упражнения сж толкова незначителни, колкото незначителни сж първитъ линии, съ които художникътъ прави своитъ скици. Когато иска да нарисува носъ, въ първо време той поставя една отвесна линия. Тя дава илюзия на носъ. После вече той туря кривитъ линии на носа, а най-после поставя сѣнкитъ.

Въ това отношение, упражнението, което сега ви дадохъ, е такава права линия, която се нуждае отъ нѣколко криви линии, сѣнки и т. н. Това упражнение ще ви научи да се концентрирате, да бъдете послушни. За тази целъ вие трѣбва да бъдете, отъ една страна, жизнерадостни, а отъ друга — честни и искрени спрѣмо себе си. Това сж състояния, присъщи на праната. Едното състояние засѣга умствения свѣтъ, другото — физическия, а движението, което минава презъ срѣдата, между първитѣ две, засѣга сърдечния, т. е. астралния свѣтъ. Още тази вечеръ, преди лягане, направете упражнението си. Като правите упражнението, ще дишате дълбоко, да поемате отъ животворната прана. Праната има различни състояния: тя бива физическа, сърдечна и умствена или ментална. Безъ прана мисль не може да се образува; безъ прана чувствата не могатъ да се проявятъ и най-после, безъ прана волята не може да действува.

И тъй, като казвамъ, че праната е причина за създаване и проявяване на мислитѣ, чувствата и действията въ човѣка, това не значи, че всички хора трѣбва да иматъ еднакви мисли и чувства. Всѣки човѣкъ, споредъ развитието си, ще приеме това, отъ което се нуждае и ще изрази това, което може. Запримѣръ, като поставите ржцетѣ си на долната частъ на ухото, нѣкои отъ васъ ще пожелають млѣко; други — да ядатъ варено жито, или орѣхи, или друго нѣщо. Най-различни нѣща за ядене ще минатъ презъ ума ви. Казвате: глупави работи сж тия. Споредъ насъ, глупави работи сж само непостижимитѣ. Запримѣръ, ние считаме глупава работа желанието на нѣкой бедень, простъ човѣкъ да стане царь. За въ бждеше, следъ дълтъ пжтъ на развитие, той може да стане царь, но

днесъ това е немислимо. Тъй шото, кажете ли, че нѣщо е глупаво, ние считаме, че то днесъ е непостижимо. Обаче, нѣкога, въ безконечността, това глупаво нѣщо може да се реализира, да стане постижимо. Въ български езикъ буквата Г, съ която започва думата „глупавъ“ има отгоре чъртичка, която е знакъ на безконечность ъ.

Съвременнитѣ хора сж изгубили голѣма часть отъ първоначалната прана на своя организъмъ, вследствие на което движенията въ тѣхъ сж слаби. За да могатъ хората да се разбиратъ, да се обичатъ, да учатъ, трептенията на движенията въ тѣхъ трѣбва да бждатъ еднакви, т. е. еднородни. Разнороднитѣ трептения на движенията въ хората сж причина тѣ да се отдалечаватъ едни отъ други и да не се разбиратъ. Засега еднаквото въ всички сж упражненията, които ви се даватъ. Днесъ се иска отъ всички повече упражнения, по-малко философия. Следъ това ще дойдете до другото положение: повече философия, по-малко упражнения.

Като четохте думитѣ, които бѣхте писали за домашна работа, забеляза се, че първата половина отъ думитѣ бѣше по-хармонична отъ втората. Това се дължи на една отъ характернитѣ чърти на българина: той започва добре, върви до едно мѣсто, дето се явяватъ препятствия, и после свършва зле. Дисхармонията въ втората половина на думитѣ показва, че знанието още не е станало обектъ на вашия умъ. Вие се учите дотолкова, доколкото да се каже, че знаете нѣщо. Значи, въ ума ви има нѣщо, което още не е пробудено. Това непробуденото е въ съзнанието ви, а именно: вие не съзнавате още, че имате условия да знаете, да бждете силни. Да бждете силни, това още не значи, че трѣбва да употребявате насилие едни върху

други. Силенъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е онзи, който може да се повдига, безъ да насилва другитѣ. Правило е: който насилва себе си, ще насилва и другитѣ; който повдига себе си, ще повдига и другитѣ.

Т. м.

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на
12 априлъ, 1922 г. София.

РАЗБОРЪ НА ДУМИ.

Сега, нека всѣки напише на тетрадката си по едно изречение, въ което да влиза глагола „трѣгни“, който бѣше първата дума отъ зададената ви домашна работа за миналата срѣда. Изречението трѣбва да бжде просто, съ една връзка само, безъ опредѣления и допълнения. Сега, нека всѣки прочете изречението, което е написалъ. Едни отъ изреченията сж: Трѣгни къмъ Бога! Трѣгни къмъ Истината! Трѣгни по пжтя! Трѣгни по стѣпките на Учителя!

Питамъ: може ли човѣкъ да трѣгне къмъ Бога, или къмъ Истината? Истината е безпространствена, а трѣгването — пространствено. Следователно, може ли човѣкъ да трѣгне къмъ Бога, или къмъ Истината, въ време и пространство? Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да се научите да мислите точно, строго опредѣлено, както математикътъ работи строго опредѣлено съ числата и формулитъ. Всѣка употребена дума трѣбва точно да изразява смисъла, който се включва въ нея. Напишете сега още нѣколко изречения съ глагола „трѣгни“, но движението да е насочено въ строго опредѣлено време и пространство. Какво означава даденъ глаголъ? Глаголътъ означава действие и състояние. Какво означава движението? Всѣко движение означава време и пространство. Къмъ кой свѣтъ се отнасятъ времето и пространството? Къмъ материалния свѣтъ. Наистина, само физическитъ тѣла заематъ мѣсто и пространство. Тѣй щото, мѣстото и пространството сж качества на физи-

ческия, на проявления свѣтъ, т. е. на свѣта на формитѣ.

Питамъ: какво означава думата „любовъ“? Пространствена ли е любовта? Любовта е безпространствена. Тя не знае нито време, нито пространство. Тя нѣма нито начало, нито край. Тогава, какъ ще познаете онова, което нѣма нито начало, нито край? Какъ ще познаете онова, което не заема време и пространство? То остава непознато. Обаче, почнете ли да чувствувате любовта, това е първиятъ моментъ, който опредѣля едно състояние на любовта. Има ли нѣкакво отношение между състояние и пространство? Казвате за нѣкой човѣкъ, че е състоятеленъ. Значи, този човѣкъ се състои отъ нѣщо, има нѣщо на разположение.

Коя бѣше втората отъ написанитѣ думи? Втората дума бѣше „хармония“. После следваше думата „симфония“. Каква е разликата между думитѣ „хармония и симфония“? (— Симфонията е резултатъ на хармонията). За окултната наука тѣзи думи сж чужди, понеже иматъ съвсемъ другъ смисълъ отъ този, който обикновено се разбира. Когато разглеждате една дума, вие трѣбва да обръщате внимание върху корена ѝ, върху нейното произхождение. Сжщо така трѣбва да се спирате и върху смисъла на думитѣ въ идейно отношение. Значи, трѣбва да се знае, каква идея изразява тази дума. Въ това отношение, думата симфония не е опредѣлена. Казваме „симфония, симфониченъ оркестъръ“. Отъ дветѣ думи „симфония и хармония“ коя е поопредѣлена? Хармония между два тона сществува, но симфония между два тона не сществува.

Споредъ васъ, коя дума отъ прочетенитѣ е най важна? Думитѣ „постоянство, съвършенство“ означаватъ резултатъ на нѣщо. Думата „Господъ“ е много неопредѣлени. Думата „обичамъ“ има сми-

сълъ. Човѣкъ може да обича. Кого може да обича? Хората може ли да обича? Не, той обича Господа. Преди да изговорите думата Господъ, обичѣта трѣбва да предшествува. Да произнесете думата „Господъ“ безъ обичъ, то е все едно да четете нѣкаква книга безъ свѣтлина. За да произнесете едно име, или за да трѣгнете за нѣкъде, непременно трѣбва да имате нѣкакъвъ потикъ въ съзнанието си. Не може човѣкъ да върви въ духовния пѣтъ, ако за това нѣма нѣкакъвъ потикъ въ съзнанието си. Този потикъ може да бѣде съзнателенъ, както въ животнитѣ; той може да бѣде самосъзнателенъ, както въ хората. И най-после, той може да бѣде подсъзнателенъ, или свръхсъзнателенъ, както е въ висшитѣ същества. Трѣгването въ известна посока се предизвиква отъ вътрешенъ потикъ, съ цель да се извърши нѣщо. Ако произнесете името на майка си безъ любовъ, тази дума „майка“ е вече безъ съдържание и смисълъ, вследствие на което тя произвежда въ мислитѣ и въ чувствата на човѣка известна дисхармония. Въ този смисълъ, обичѣта, любовта е ключъ на живота, както и въ музиката има ключъ, споредъ който инструментитѣ се настройватъ. Значи, думата Господъ има смисълъ само тогава, когато е произнесена съ обичъ, съ любовъ. Обичѣта, любовта пѣкъ е ключъ на петолинието въ живота. Следователно, ако вземете този ключъ и после произнесете думата Господъ, тя вече има смисълъ, има и съдържание. Щомъ тази дума се осмисли, съ нея заедно се осмислятъ и всички останали думи: трѣгвамъ, хармония, симфония и т. н.

Сега, ще знаете вече, че думитѣ въ речѣта се нареждатъ така, както се нареждатъ нотитѣ въ музикалнитѣ пиеси. Ония отъ васъ, които сж поети, които не сж изучавали думитѣ, като ключове на речъ-

та, трѣбва да се позанимаятъ съ тѣхъ, да знаятъ, де и какъ да ги поставятъ. Кое подтиква поета да пише стихотворения? Любовта на поета къмъ родината, къмъ майка му, къмъ приятелитѣ му го заставя да пише. Значи, любовта, обичта е пжтъ, който води за нѣкжде. Човѣкъ всѣкога не може да тръгне на пжтъ. Обаче, щомъ тръгне, той има вече опредѣлена посока, опредѣлена целъ. Накжде тръгва ябълчната сѣмка, която сте посадили въ земята? Ябълчната сѣмка тръгва въ две посоки: нагоре — къмъ центъра на слънцето, и надолу — къмъ центъра на земята. Споредъ васъ, човѣкъ накжде тръгва? — Къмъ слънцето. Не, първо човѣкъ пуща корени къмъ себе си, а после вече мисли да върви къмъ другитѣ. Да тръгнете къмъ себе си, на вашъ езикъ, това значи да влѣзете въ себе си. Отъ глагола „тръгвамъ“ сж излѣзли още два глагола: влизамъ и излизамъ. За да влѣзете и излѣзете отнѣкжде, първо трѣбва да сте тръгнали. Въ който моментъ искате да влѣзете нѣкжде, подразбирамъ, че сте тръгнали вече. И въ който моментъ искате да излѣзете отнѣкжде, пакъ подразбирамъ, че сте тръгнали. Тѣй щото, каквото да направите, да помислите или да почувствувате, всичко това се предшества съ тръгване. Значи, думата тръгвамъ подразбира поставяне на ключъ. Ключътъ е нуженъ навсѣкжде и за всичко. Когато хората казватъ, че трѣбва да се върви къмъ Бога, тѣ не сж точни въ едно отношение, а именно: тѣ трѣбва да знаятъ, накжде да вървятъ; тѣ трѣбва да знаятъ посоката на своето движение. Нѣкой тръгва за Русе, за Варна, или за другъ нѣкой градъ. Достатъчно е да спомене името на града, и той знае посоката на своето движение. Тѣй щото, когато казвате, че тръгвате къмъ Бога, сжщо така и вие трѣбва да знаете посоката на вашето дви-

жение. Кой път води към Бога? (— Вътрешният, т. е. пътът, който е въ самия насъ). Имате ли опитност за това? (— Нѣмаме още такава опитностъ). — Тогава, какъ можете да говорите за опитностъ, която не сте имали? Всички вие трѣбва да се научите да мислите право. Всѣко нѣщо, за което говорите, трѣбва да е опитано и проверено отъ васъ. Не е добре човѣкъ да мисли безъ мисълъ. Какво значатъ думитѣ: да мислишъ безъ мисълъ? Мисълъта подразбира едновременно и чувство, и действие. Безъ тѣзи две нѣща мисълъта не е права мисълъ. Това е все едно да казвате, че трѣбва да се любите, безъ да любите. Това не е любовъ. Въ такава любовъ нѣма никакъвъ потикъ, никакъвъ методъ. Любовта, обичта говори на човѣка на символически езикъ: Тръгни! Съ други думи: Посѣй семето въ земята! Вложи чувство въ сърцето! Вложи мисълъ въ ума! Следователно, ние разглеждаме всѣко чувство като отдѣлно семе, което трѣбва да се посѣе въ сърцето на човѣка и следъ време да даде плодъ. Отъ плодетѣ ще се сжди за качеството на всѣко семе.

Думитѣ „обичъ, обичамъ, обича,“ иматъ два важни елемента: първиятъ елементъ е растене, а вториятъ — узрѣване на плода, резултатъ. Буквата „ч“ въ тази дума, показва, че семето трѣбва да се посади въ земята, да поникне, да израсте. Обаче, не е достатъчно семето само да израсте; то трѣбва да цъвне, да завърже плодъ и най-после плодътъ трѣбва да узрѣе. Това значи, че семето е победило всички мъжноти: вѣгъръ, бури, скрежъ, слана, суша и т. н. Буквата „а“ въ думата „обичамъ“ показва, че семето трѣбва да даде разуменъ резултатъ. Отъ този резултатъ, именно, ще познаемъ, какво нѣщо е обичта. Всѣки резултатъ, отъ който можемъ да сждимъ за реалността на

нѣщо, безъ никакво противоречие, показва, че ние сме въ пѣтя на обичѣта.

И тъй, първата дума „трѣгни“, показва, че ще трѣгнете да трѣсите Истината. Като намѣрите Истината, трѣбва да я обикнете. Като я обикнете, тя ще ви избави отъ страха и отъ лѣжата. Засега вие още не можете да говорите Истината. Представете си, че учителятъ дава на ученика си да реши една проста задача. Ученикѣтъ не може да реши задачата. Учителятъ го пита: Защо не реши задачата си? Като нѣма доблестъ да каже истинската причина, поради която не е могълъ да реши задачата, той намира редъ други причини, съ които да се извини предъ учителя си. По този начинъ той прибѣгва до лѣжата. Честолюбието на този ученикъ не му позволява да каже истината предъ съученицитѣ си, да не се изложи предъ тѣхъ, да не изгуби тѣхното уважение. Той нѣма да изгуби предъ съученицитѣ си, но ще изгуби предъ Истината. Сега, като ви давамъ упражнения, азъ чета мислитѣ ви, виждамъ желанието ви да се покажете, че знаете. Това е лѣжа вече. Като напишете нѣкоя тема, вие мислите, че много сте казали. Теоретически човѣкъ може много да говори, но при първото стѣлкновение съ живота, теорията му пропада. Значи, между теорията и практиката има голяма разлика. Нѣкой говори на теория, че зло не съществува въ свѣта, но ако се докоснатъ до джоба му, той веднага измѣня мнението си, казва, че злото съществува. Ако между теорията и практиката на този човѣкъ имаше единство, и да брѣкнатъ въ джоба му, той не трѣбваше да мисли за злото, не трѣбваше да го допуска. Дали паритѣ сж въ неговия, или въ другъ нѣкой джобъ, това не трѣбва да го смущава. Това показва, че на теория се говори едно, на практика излиза друго:

разногласие се явява. Казвате: Какъ тъй да ми взематъ паритѣ! Не знаятъ ли, че паритѣ ми трѣбватъ? — Какво отъ това? Тѣ сж ги взели, защото и на тѣхъ сж трѣбвали. — Ама това не е право! — Това право е и за тебе, и за тѣхъ. Ти, или тѣ — все едно. Ако разсжждавате философски, така ще излѣзе, но на практика не е така. Ето де седи злото. Ако единъ гладенъ човѣкъ вижда, че другъ нѣкой яде, и като се нахрани, оставя частъ отъ храната си, гладниятъ има право да вземе тази храна и да задоволи глада си. Но ако нѣкой ситъ вземе останалата храна, той върши престѣпление, защото не е ималъ нужда отъ храна. Следователно, само нуждаещиятъ има право да вземе отъ торбата хлѣбъ и да се нахрани. Който нѣма нужда, той нѣма право да бърка въ чуждата торба.

Сега, азъ искамъ да спазвате правилата, които ви давамъ. Тѣ сж максими, които трѣбва да се прилагатъ въ живота. Казвате: Кой има право да яде? Който е гладувалъ три дѣня и се е молилъ на Бога за хлѣбъ, той има право пръвъ да седне предъ трапезата. Който е гладувалъ два дѣня, той ще седне на второ мѣсто. Който е гладувалъ единъ дѣнь само, той ще седне на трето мѣсто и т. н. Тѣй щото, споредъ степенъта на глада се опредѣля и правото на човѣка, да заеме едно или друго мѣсто. Въ този смисълъ, ние разглеждаме глада като дълбоко, вътрешно преживяване. Следователно, само онзи заслужава това преживяване, който е гладувалъ.

Питамъ: защо хората не казватъ истината? Отива нѣкой въ единъ магазинъ да си купи платъ. Той има вѣра въ търговеца, при когото е отишълъ, и купува плата на довѣрие. Търговецътъ му го продава за чистъ вълненъ платъ. Той взима плата, излиза отъ магазина, отива дома си и какво се

указва? Платътъ билъ чисто памученъ. Този човѣкъ срѣща единъ свой приятель и му казва, че си купилъ вълненъ платъ. Приятельтъ вижда плата, харесва го. Другиятъ му предлага да го купи. Приятельтъ купува плата, но вижда, че се е излъгалъ. Следъ това пъкъ той го препродава на нѣкой свой приятель и т. н. По този начинъ всички се излъгватъ. Казвамъ: Провѣрвайте нѣщата, преди да сте ги купили! Който не разбира отъ качеството на нѣщата, да не ходи самъ да купува. Така хората ще се научатъ да говорятъ Истината. Търговецъ трѣбва да става само онзи, който е вещь, който разбира. Иначе, той всѣкога ще се оправдава, че и той, като другитѣ, е излъганъ. Земедѣлецъ трѣбва да става само вещиятъ, само онзи, който разбира отъ земедѣлие. Невежиятъ трѣбва да стои настрана. Само способниятъ ученикъ трѣбва да ходи на училище да учи. Училището е мѣсто за способнитѣ, за даровититѣ ученици. Казано е въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ Даромъ се дава само на талантливитѣ ученици. Когато талантливиятъ ученикъ отива при нѣкой учитель по музика, учительтъ ще го вземе за свой ученикъ и даромъ ще го учи. Защо? Защото сърцето на този ученикъ тупти отъ любовъ къмъ музиката. Посрѣдствениятъ ученикъ гледа часъ по-скоро да свърши училището, за да бже свободенъ. Умътъ на талантливия ученикъ е съсредоточенъ на едно мѣсто. Той мисли изключително за работата си. Умътъ на посрѣдствения ученикъ е раздвоенъ, той мисли най-малко за две работи едновременно. Следователно, талантливиятъ, гениалниятъ човѣкъ се познава по това, че за даденъ моментъ той мисли само за едно нѣщо — за най-важното. Тѣй щото, ако, съ своитѣ та-

ланти, вие отивате при Бога, съ силно желание да се учите, да се развивате, Той ще ви приеме като свои ученици и ще ви занимава даромъ.

Сега, като говоримъ за истината, невидимиятъ свѣтъ ще ви постави на изпитъ, да видите, колко можете да говорите истината. Това ще бжде за васъ голѣма изненада, но нали искате да знаете, що е истината. Не е лесно да се говори истината. Още по-мжно е да разбере човѣкъ, кога трѣбва да говори истината.

Ще приведа единъ примѣръ, да видите, какво значи да знае човѣкъ, кога и какъ да говори истината. Единъ младъ момъкъ ималъ трима добри, вѣрни приятели, които му се клели въ вѣрностъ, въ приятелство. Единъ день той намислилъ да ги подложи на изпитъ, да провѣри тѣхното приятелство. За тази цель той взелъ едно малко заклано теле, турилъ го въ единъ чувалъ и отишълъ въ дома на първия си приятелъ и му казалъ: Снощи дойде въ къщата ми единъ човѣкъ, който имаше да взима пари отъ мене. Азъ нѣмахъ пари, не можахъ да му ги върна, затова го убихъ и го скрихъ въ този чувалъ. Какво ще ми кажешъ сега? Дай ми нѣкакъвъ съветъ! — Махни по-скоро този чувалъ. Изнесъ го навънъ, да не го намѣрятъ тука, че и азъ да пострадамъ съ тебе заедно! Следъ това той отишълъ при втория си приятелъ, разказалъ и на него сжщото и го запиталъ: Ти какво ще кажешъ за тази работа? — Разправяй се съ убития човѣкъ, както знаешъ. Азъ не искамъ да се мѣся въ твоитѣ работи. Най-после, той отишълъ при третия си приятелъ и му разказалъ сжщата история. — Какво да правя сега? — Слушай, приятелю, азъ ще ти помогна. Азъ имамъ въ градината си едно скрито, тайно мѣсто, което никой не знае.

Ще заровимъ тамъ убития, и престѣплението ще се скрие; никой нѣма да знае, какво си направилъ.

Питамъ: на кого отъ тримата приятели любовта била най-голяма? — На третия. Той доказалъ, че билъ готовъ да се жертвува за приятеля си, отъ което се вижда, че любовта му е истинска. Като взелъ участие въ укриване престѣплението на своя приятелъ, той билъ готовъ да сподѣли наказанието си съ него: първиятъ ще бѣде главниятъ престѣпникъ—убийцата, а вториятъ — укривателъ и съучастникъ въ престѣплението. Въ този случай, вториятъ ще вземе дѣлъ отъ наказанието на своя приятелъ. Съ този примѣръ, именно, азъ искамъ да обърна вниманието ви върху необикновената Истина, а не върху обикновената. Първата осъбождава, а втората — ограничава.

По сѣщия начинъ и учительтъ може да влѣзе въ класъ при ученицитѣ си, съ заклано теле въ чувала, и да ги изпита, доколко могатъ да говорятъ истината. На едного отъ тѣхъ той ще каже: Слушай, азъ убихъ единъ човѣкъ и го турихъ въ чувала. Ти ще ми кажешъ, де да го скрия, но никому нѣма да разправяшъ за това. На другъ отъ ученицитѣ си той ще каже, че е убилъ единъ човѣкъ и ще го накара да разкаже това на всички, които срещне на пѣтя си. Следъ това и двамата ученика ще бѣдатъ викани въ сѣда, всѣки да каже, какво знае за престѣплението на своя учитель. Единиятъ ще каже, че нищо не знае, а другиятъ ще каже, че знае, какво учительтъ му е извършилъ престѣпление. Въ края на краищата, и двамата ученика ще се намѣрятъ въ противоречие.

Сега, азъ взимамъ двата случая като символи въ живота. Учителътъ дава на единъ отъ ученицитѣ си шише, пълно съ вода, и му казва: Ти ще

мълчишъ, никому нѣма да казвашъ, че въ това шише има вода. После, той дава шише, пълно съ вода, на другъ нѣкой ученикъ, като му казва: Ти трѣбва да кажешъ на всички, че въ това шише има вода. Следователно, да кажешъ нѣкому да мълчи, това значи да започне той да се пълни; да кажешъ нѣкому да говори, значи да го заставишъ да се изпразва. Когато хората не казватъ истината, тѣ се пълнятъ; когато казватъ истината, тѣ се празнятъ. Законътъ е такъвъ. Този е дълбокиятъ смисълъ, скритъ въ думитѣ: Кажете истината, или не казвайте истината! Докато си празенъ, докато истината не е въ тебе, мълчи, нищо не говори, за да се напълни шишето ти. Щомъ истината влѣзе въ тебе и те напълни, говори, кажи я на всички, за да изпразнишъ шишето си и да започнешъ отново да го пълнишъ.

Сега, ще спремъ дотукъ. Най-много говорихъ върху първата дума — тръгни. Споменахъ нѣщо и за други нѣкои думи. Днесъ говорихъ върху седемъ думи. За останалитѣ думи може да се говори цѣла година. Тѣ даватъ материалъ за много лекции.

Та, бждете готови, да не дойде и при васъ нѣкой пжтъ учительтъ висъ такъвъ чувалъ и ви застави да скриете убития човѣкъ. Мислете, какъ трѣбва да постъпите, защото можете да лежите най-малко десетъ години въ затворъ. Не е лесно човѣкъ да говори истината! А можете да преживѣете всичко това на сънъ, да видите, какъ се укрива престѣпление, и какъ се лежи следъ това въ затворъ. Като се събудите, ще кажете: Добре, че е било сънъ, а не действителностъ. Много отъ случаитѣ и явленията въ живота сж отъ характеръ, като че на сънъ ставатъ. Който се е пробудилъ отъ

съня и съзнава нѣщата, той е на правъ пътъ; който не се е пробудилъ още, той живѣе несъзнателно и изпитва страхъ и ужасъ. Той си казва: Какво ли ще стане съ мене?

Желая на всички ви да се пробудите отъ дълбокия сънь, въ който сте изпаднали, за да разберете, че много отъ вашитѣ преживявания сж фиктивни, а не действителни.

Т. м.

*

8. Лекция отъ Учителя, държана на
19 априлъ, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ НА КАРМАТА.

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Мъстото на красотата въ природата.“

Сега ще говоря върху „Законъ на кармата“. Който иска да научи нѣщо повече по този въпросъ, нека чете всичко, каквото е писано и на чуждитѣ езици—нѣмски, френски, английски, италиански. Азъ ще засегна въпроса за кармата отъ гледището на Божествената наука.

Кармическиятъ законъ води началото си още отъ излизането на човѣка отъ Бога. А действието или проявата на този законъ започва съ поляризирането на човѣка, т. е. съ явяването на двата пола, на двата полюса въ свѣта. Поляризирането подразбира раздвояване на човѣшкото съзнание, на положително и отрицателно, на възходящо и низходящо, или въ най-висока степенъ казано — съзнание на любовъ и съзнание на мждростъ. Това сж двата полюса въ човѣка.

Казвате: Коя е причината за раздвояване на човѣшкото съзнание? Въ всѣки индивидъ, въ всѣко его е вложено желание да обсебва, да владѣе нѣщата, вследствие на което е станало раздвояване на човѣшкото съзнание. Тия два полюса, оставени самостоятелно да се развиватъ, сж се заблудили и забравили, че сж страни на едно цѣло. Следователно, веднѣжъ раздвоили се, въ тѣхъ се явява вътрешно желание да се завладатъ по механически начинъ. Обаче, дето съществува механическо владане на нѣщата, тамъ се ражда насилието. Като контрастъ на това положение, се явява

природата, която изисква отъ човѣка доброволна жертва. Тя казва: Човѣкъ за човѣка е братъ и трѣбва да се жертвува за него доброволно, отъ любовъ.

Сега, отъ окултно гледище, ще опредѣля значението на думата „жертва“. Жертвата подразбира „законъ за правилно растене и развиване.“ Защо? Защото само това, което расте, което се развива, цъфти и дава плодъ, може да се жертвува.

Да се върнемъ къмъ въпроса за кармата. Какъ се е явила кармата, т. е. какъ се е явилъ закона за кармата? Когато първото съзнание въ свѣта е ограничило второто съзнание, явили сж се вече условия за кармата. Ще изясня тази мисълъ съ следния примѣръ. Представете си, че природата е поставила двама души, еднакво богати и интелигентни, да търгуватъ заедно. Тѣ иматъ нужда единъ отъ другъ, но въпрѣки това и въ двамата по отдѣлно се явява желание да привлече богатството на другия къмъ себе си. Най-после, единиятъ успѣва да заграби богатството на другия, който остава безъ никакви срѣдства. Какво трѣбва да прави този човѣкъ? Той трѣбва да стане слуга на онзи, който е успѣлъ да заграби всичкото богатство. Значи, единиятъ ще бжде господарь, а другиятъ — слуга. Въ този смисълъ, господаритѣ въ свѣта представятъ първото съзнание, което по сила взима надмощие надъ второто съзнание. Слугитѣ пъкъ представятъ онази категория хора, съзнанието на които се е подчинило на влиянието на първото съзнание. Обаче, въ самитѣ слуги не е изчезнало още желанието да бждатъ господари, да владѣятъ надъ другитѣ хора. И затова, когато нѣкой господарь има много слуги, тѣ започватъ да се организиратъ, да се събиратъ заедно, да работятъ за събарянето на господаря си, и единъ день тѣ го хващатъ, налагатъ го добре, и по този начинъ ставатъ

господари, а той — слуга. Така, именно, и съзнанията на хората смѣнятъ положенията си, ролитѣ си.

Сега, като говоря върху кармата, не мислете, че ще я разберете изведнѣжъ, въ всичката ѝ пълнота. Питамъ: какъ се ражда злото между ученицитѣ на една школа? Злото между ученицитѣ се ражда тогава, когато нѣкой отъ тѣхъ пожелае да бжде господарь, да разполага съ знанието на другитѣ. Злото се ражда и тогава, когато нѣкой отъ ученицитѣ иска да се наложи на другитѣ: той има нѣкаква идея въ себе си и желае всички да приематъ тази негова идея. Или, нѣкой има известенъ навикъ въ характера си, известни сили, които непременно иска да прокара между другитѣ. Обаче, учениктѣ трѣбва да знае, че въ природата сѣществуватъ законъ, който регулира действията, проявитѣ на всички живи сѣщества. За всѣка сила тя е поставила граници, предѣли, до които той най-много може да се развива. Дойде ли до тази граница, настѣпватъ вече обратни действия. Докато не знаятъ вашитѣ вжтрешни, интимни намѣрения за нѣщо, хората сж наклонни да ви слушатъ, да ви се подчиняватъ. Въ който моментъ узнаятъ целта, намѣренията ви, тѣ веднага започватъ да ви се противопоставятъ, да ви противодѣйствуватъ. Това противодействие се явява по силата на закона за самозапазването, за запазване на свободата си. Следователно, законътъ на кармата може да се регулира само когато човѣкъ е готовъ да се самопожертвува за другитѣ, да стане тѣхенъ слуга, да отдаде правото на всѣко живо сѣщество. Правото, което искате за себе си, трѣбва да отдадете и на другитѣ; благото, което желаете за себе си, трѣбва да желаете и за другитѣ. Всѣки има право да развива своя умъ, своето сърце, да работи за усиление на волята си, независимо отъ

това, дали той е простъ или ученъ, слуга или господарь, беденъ или богатъ. Благата на едного сж блага за всички; правата на едного сж права за всички. Различието седи въ това, кой какъ ще използва и приложи гия блага и права въ живота си.

Една опасностъ сжществува за окултнитѣ ученици. Тя се заключава въ тъй наречения вампиризъмъ, т. е. изчерпване жизненитѣ сокове на човѣка. Това могатъ да правятъ само ония, които познаватъ окултнитѣ закони. Обаче, това нѣщо е абсолютно забранено. Школата, въ която сте влѣзли, абсолютно забранява тунеядството. Изчерпване жизненитѣ сокове на човѣка не е нищо друго, освенъ тунеядство. Който си позволи това, той ще носи лошитѣ последствия на своето непослушание. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде високо просветенъ, да не злоупотрѣбява съ силитѣ, които е могълъ да развие въ себе си.

Много школи подържатъ въ ученицитѣ си вѣрата, че силата на човѣка седи въ мисълта му. Временно само е така, обаче, въ сжщностъ, силата на човѣка не е нито въ мисълта, нито въ чувствата, нито въ волята му. Това сж само прояви на човѣка, но тѣ не представятъ още онзи източникъ, отъ който силата излиза. То е все едно да мислите, че всѣка проява на любовта е истинската любовъ, изявена въ всичката ѣ пълнота. Нѣкога любовта се проявява по форма, нѣкога — по съдържание, а нѣкога — по смисълъ, но тия отдѣлни прояви не сж още любовта въ всичката ѣ пълнота. Ще ви дамъ нѣколко примѣри, да имате ясна представа за любовта по форма, по съдържание и по смисълъ. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ се дави въ една рѣка. Покрай рѣката минава единъ

простъ работникъ и, като вижда давещия се, влиза въ рѣката, хваща го за ржката и го извлича на брѣга. Следъ това, той казва на спасения: Хайде върви сега дома си! Това е примѣръ за физическа проява на любовта — любов по форма.

Вторъ примѣръ: върви по улицата единъ човѣкъ, който отъ нѣколко деня наредъ не е ялъ нищо. Срѣща го другъ и чете по лицето му, че този човѣкъ е гладенъ, отъ нѣколко деня не е ялъ нищо. Спира го и му предлага да го заведе дома си, да го нахрани. Завежда го у дома си, угощава го добре и му казва: Сега вече можешъ да си отидешъ. Това е проява на любовта по съдържание.

Трети примѣръ: запознавате се съ единъ младъ, любознателенъ човѣкъ, който иска да учи, да придобива знание. Вие сте учителъ, свършили сте нѣколко факултета и предлагате на този младъ човѣкъ да му помогнете, да му дадете знания. Работите съ него година, две и като видите, че той е придобилъ известни знания, казвате му: Сега вече можете да продължите знанието си самъ. Работете и ще успѣете. Това е проява на любовта по смисълъ.

Питамъ: мислите ли, че следъ като сте подали ржка на давещия, или следъ като сте нахранили гладния, или следъ като сте дали знания на невежия, животътъ се е проявилъ напълно? Не, животътъ, както и любовта, могатъ да се проявятъ напълно, само когато човѣкъ започне да живѣе въ причинния свѣтъ, дето единъ живѣе за всички, и всички живѣятъ за единъ. Въ този свѣтъ благо то на едного е благо за всички; и благо то на всички е благо на едного. Въз основа на този законъ, деятелността, както и радоститѣ и скърбитѣ на едно сщество, колкото и малко

да е то, трѣбва да бждатъ за васъ свещени. Това същество може да бжде муха, но и на нея трѣбва да гледате, като на човѣкъ. Само по този начинъ Богъ може да се весели. Обаче, само Богъ може да спира погледа си на дребнитѣ, на малкитѣ нѣща. Хората обръщатъ внимание повече на голѣмитѣ работи.

Сега, понеже вие сте дошли въ Школата да учите, не трѣбва да има ни поменъ, ни сѣнка отъ лъжа. Единственото нѣщо, което не се прощава на ученицитѣ отъ тази Школа, е лъжата. Всичко може да се извини, но лъжата — никога! Щомъ дойде до лъжата, пазете се отъ нея, като отъ огънь. Тя е принципъ, който може да заведе човѣка въ противоположноститѣ на живота, отъ които мъчно може да се избави. Като изпадне въ трудно, въ безизходно положение, човѣкъ веднага прибѣгва до лъжата и казва: Безъ лъжа не може. Не, безъ истина не може, а безъ лъжа може. Тѣй щото, напишете си следнитѣ нѣколко изречения, като ценни правила въ живота:

Безъ любовъ не може, но безъ умраза може.

Безъ мъдрость не може, но безъ глупость може.

Безъ истина не може, но безъ лъжа може. Щомъ кажете обратното, че безъ лъжа не може, ще излѣзе, че лъжата ражда истината, а това не е вѣрно. Щомъ кажете, че безъ глупость не може, ще излѣзе, че глупостта ражда мъдростта, а това не е вѣрно.

Като се говори за кармическия законъ, разбираме различни видове отношения. Напримѣръ, слуги и господари, ученици и учители, братя и сестри, майки и бащи, това сж все кармически отношения. Майката и бащата сж едно отъ смекчаващитѣ положения на кармата. Споредъ този за-

конъ, всички хора се намиратъ въ близки, или въ далечни откошения, съ цель да се разплатятъ. Съвременнитѣ хора трѣбва да знаятъ този законъ, за да ликвидиратъ правилно съ своята карма. Иначе, ако не знаятъ, какъвъ е този законъ, и какво той изисква, тѣ ще създадатъ помежду си нови кармични отношения, които въ бждеще трѣбва да се изправятъ. Напримѣръ, ако нѣкой господарь третира зле своитѣ слуги, въ бждеще той ще стане слуга, а тѣ — неговии господари. Дълго време ще трѣбва да имъ слугува той, за да се изплати. Тѣй щото, когато нѣкой се запитва, защо трѣбва да слугува на хората, ще знае, че причината за това се крие въ неговото минало, когато той искалъ да подчини съзнанието на нѣкои хора, да ги направи свои слуги. А това е абсолютно забранено! Да подчинишъ съзнанието на нѣкой човѣкъ, това значи да подчинишъ Божественото въ този човѣкъ на себе си, да го направишъ твой слуга. Единственото невъзможно нѣщо въ свѣта е това, именно, да подчините Божественото на човѣшкото.

За да ликвидира съ кармата си, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да трансформира своитѣ мисли и чувства, да ги преобрази. И теософитѣ говорятъ за висшъ и низшъ манасъ, за висше и низше съзнание въ човѣка, за духовно и плътско начало, като два полюса въ човѣка. Въ това, именно, седи работата на човѣка върху себе си, да се движи отъ единия полюсъ въ другия, главно отъ низходящия къмъ възходящия. И наистина, забелязано е, че когато иска да обсеби нѣщо съ чувствата си, човѣкъ си създава карма. Когато даде свобода на хората, той ликвидира съ своята карма. Ако изисквате отъ нѣкой вашъ приятель да ви обича, да ви покаже любовта си, той ще тури на главата ви юларъ, отзадъ ще ви бодe съ остенъ

и ще ви пита, съгласни ли сте да ви обича по този начинъ. Това значи да се създаде карма между двама души. Страшно нѣщо е законътъ на кармата! Кармата може да започне даже и отъ една горчива дума, казана на нѣкой човѣкъ, при неблагоприятно съчетание на условията. Тази дума може да е казана привидно, деликатно, съ усмивка на лице, но щомъ е горчива, тя произвежда вече своя ефектъ. Както и да е казана горчивата дума, тя носи съ себе си хиляди злини. Следователно, бждете внимателни къмъ всѣко свое чувство, къмъ всѣка своя мисль. Преди да ги изразите, прецедете ги, да не падне съ тѣхъ заедно нѣщо нечисто. Презъ какво ще ги прецеждате? Презъ филтри.

Отъ гледището на окултната наука, сърцето, умътъ и волята на човѣка сж филтри, съ които се прецеждатъ неговитѣ чувства, мисли и действия. Всѣка мисль, всѣко чувство и всѣко действие трѣбва да минатъ презъ ума, сърцето и волята на човѣка, да се филтриратъ. Следъ като се филтриратъ, тогава само тѣ могатъ да се посадятъ въ градината на душата. За да разбере човѣкъ, кога се е създала карма между двама души, не е нужно той непременно да бжде ясно-видецъ. И безъ да бжде ясно-видецъ, той ще разбере, какъ и кога се е създала кармата. Достатъчно е човѣкъ да направи най-малкото отклонение отъ закона на любовта, за да стане веднага поляризиране на мозъка: въ едното полушарие на мозъка ще се събере повече енергия, а въ другото — по-малко, вследствие на което той ще почне да се гнѣви, да нагрубява своитѣ приятели. Напримѣръ, ако въ лѣвата страна на мозъка се събере повече енергия, човѣкъ става много любезенъ, много учтивъ, но това не е естествена проява.

При това положение, забелязва се, че мускулитѣ на дѣсната страна на лицето започватъ да се свиватъ, да се съкращаватъ. И тогава, на лицето на този човѣкъ се забелязватъ особени нехармонични движения, които се дължатъ на дисхармонични мисли, чувства или действия. Ако тия неволни движения на лицето траятъ по-дълго време, случаватъ се, че устата на човѣка се изкривява, понеже мускулитѣ отъ едната страна на лицето се разширяватъ, а отъ другата се свиватъ. Не се минава много време, виждаме, че кармата налага своя печатъ, било на лицето, било на очитѣ, или другаде нѣкъде. Напримѣръ, когато човѣкъ си служи много съ лъжата, нѣкои мускули на лицето се свиватъ, а лжчѣтъ, който излиза отъ очитѣ му, пада надолу, къмъ центъра на земята. Ако се погледне въ огледалото и види този лжчѣ, насоченъ къмъ земята, той самъ нѣма да се хареса. Сега, като пишете за красотата, ще знаете, че тя се дължи на вътрешната хармония въ човѣка. За да придобие и запази тази красота въ себе си, човѣкъ трѣбва да бѣде абсолютно чистъ!

Сега, запишете си още нѣколко правила за живота, а именно, вложете:

Истината въ душитѣ си.

Свѣтлината въ умоветѣ си.

Чистотата въ сърцата си.

И тъй, запишете тѣзи правила и всѣка вечеръ, преди да си легнете, запитайте се, дали истината е въ душата ви, свѣтлината — въ ума ви, а чистотата — въ сърцето ви. Какъ ще познаете, дали истината е въ душата ви? Ако истината е въ душата ви, тя ще ви направи свободни. Ако истината е въ душата ви, ще имате широкъ замахъ въ действията си и ще дадете свобода на себе си и на окръжаващитѣ. Ако свѣтлината е въ

ума ви, тя ще ви даде знание. Свѣтлината е проводникъ на знанието. Ако чистотата е въ сърцето ви, вие ще бъдете силни въ всѣко отношение. Понѣкога вие виждате въ близкитѣ си нѣкакво криво чувство, или нѣкаква погрѣшка, за което сте готови да го сѣждите. Не, споредъ закона на кармата, каквато погрѣшка видите въ близкитѣ си, вие сами трѣбва да се заемете да я изправите. Най-малката погрѣшка да видите въ приятеля си, постарайте се да я изправите.

Казвате: Какъ можемъ да изправимъ чуждитѣ погрѣшки? • Ще приведа единъ примѣръ, който ще ви покаже единъ отъ начинитѣ за изправяне погрѣшкитѣ на вашитѣ ближни. Единъ младъ момъкъ отъ Варна, отишълъ единъ день при единъ евангелистъ книжаръ да си купи нѣкакви книги. Като го видѣлъ, книжарътъ му казалъ: Преди нѣколко седмици единъ твой приятелъ дойде при мене да иска пари на заемъ. Азъ му услужихъ, но ето, толкова време мина вече, и той не ги връща. Такива сж твоитѣ приятели! — Колко ти дължи? — Еди-колко си. — Заповѣдайте, вземете тази сума и считайте, че смѣтката е уредена. Азъ и моятъ приятелъ сме едно и сжщо нѣщо. Съ тази постѣпка младиятъ човѣкъ доказа, че той и приятелътъ му сж честни хора. Това е благороденъ характеръ. Тѣй щото, чуете ли нѣкжде да одумватъ вашия приятелъ, извадете кесията си, платете вмѣсто него и кажете: Азъ и моятъ приятелъ сме едно и сжщо нѣщо. Какъ би постѣпилъ нѣкой човѣкъ, който нѣма този моралъ въ себе си? Като чуе да се говори лошо за приятеля му, той ще каже: Да, вѣрно е, моятъ приятелъ има тази слабостъ, той е нехаенъ малко, но азъ ще му поговоря, ще му кажа да плати. — Нѣма какво да му говоришъ. Школата, която следвате, не по-

зволюва това. При такива случаи, тя изисква отъ ученика да извади кесията си и да плати за своя приятел, да ликвидира съ неговата смѣтка. И после, като види приятеля си, нищо да не му казва. Ако приложите този методъ, вие ще опитате неговитѣ добри резултати.

Този методъ се отнася до онѣзи, които сж готови да платятъ за своя добъръ приятел, но не и за онзи, който има възможность да плати дълговетѣ си, а оставя приятелитѣ му да плащатъ вмѣсто него. Това е насилие, изнудване на съвестъта на хората, съ което си създаватъ негативна карма. Ще дойде день, когато тия хора ще изгубятъ своитѣ добри приятели и ще трѣбва всичко да плащатъ сами. Ако имате добри приятели, които използвате, за да плащатъ дълговетѣ ви, вие не сте на правъ пжтъ. Ще дойде день, когато Провидението ще ви постави въ сщщото положение: тогава васъ ще използватъ, и вие ще плащате двойно, съ лихвитѣ. Който мисли, че може да надхитри закона на кармата, той се лъже. За такива хора може да се употрѣби българската поговорка: „Хитрата лисица съ двата крака влиза въ капана“. Съ кармата игра не бива. Защо? Кармата е кредиторъ. Тя не допуща никакво закъснение, нито съ половинъ день. Тя не прощава нищо: точно ще платите, даже съ лихвитѣ. Значи, тя и отъ лихвитѣ не отстъпва. Строгъ е кармическия законъ. Той отсжпва само следъ като всичко се изплати.

И тъй, ще знаете, че всички добри мисли и желаня на човѣка се поляризиратъ, въ една или въ друга посока. Като знаете закона за поляризирането, ще видите, че всѣко нѣщо въ живота се поляризира. Казвате, напримѣръ, старо и ново учение. Оставете старото учение да функционира

въ коренитѣ, а новото учение — въ клонищата. Старото учение ще послужи за торѣ на дървото, което ще расте и ще се развива, ще даде плодове, отъ които ще изникне ново дърво — новото учение. И тогава, споредъ новото учение, кармата нѣма да внесе страхъ за хората. Защо? Защото ще знаете, че кармата обича смѣли хора. Бждете смѣли да посрешнете кармата добре, като гостъ, дошълъ въ дома ви. Бѣгате ли отъ нея, тя ще ви настигне съ прѣчка и така ще се разправи съ васъ. Благородство има въ кармата. Тя може да ви бие, да ви плюе, но въ края на краищата, ще ви отминне безъ да ви напакости. Тя има мечешки характеръ. Когато иска да нападне нѣкого, тя обикаля, ходи около него, глади козината си, прави се, че не вижда. Нейната козина става гладка, но кожата на човѣка отива. Когато не иска да нападне човѣка, мечката минава покрай него, настрѣхне, нахохори се, наплюе го и заминава. Въ 1001 случай, кожата на човѣка остава здрава, но голѣмъ страхъ преживява. За смѣлия човѣкъ кармата е подобна на настрѣхнала мечка: тя минава покрай него, нахохори се, наплюе го и заминава. Тя казва: Хайде, отъ мене да замине! Вие ще ѝ благодарите, че не се е докоснала до кожата ви. Че ви е наплюла малко, че страхъ сте преживѣли, това нищо не значи. Важно е, че сте останали живи и здрави.

Като знаете това нѣщо, съобразно него ще разрешавате задачитѣ на своя животъ. Когато ви дойде нѣкакво голѣмо нещастие, кажете: Моята възлюбена карма се е нахохорила и ме плюе, но повече отъ това не може да направи.

Казвате: Какво трѣбва да се направн, или какъ трѣбва да се живѣе, за да не се създава карма между хората? Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който вие сами можете да извадите заклю-

чение. Представете си два успоредни желѣзни пѣтя, по които се движатъ влакове, едниѣ отиватъ на изтокъ, а другитѣ — на западъ, значи, въ две противоположни посоки. Допуснете, че по едната линия, по която влаковетѣ вървятъ на изтокъ, се движатъ сто трена, на еднакво разстояние единъ отъ другъ. Ако при това положение влаковетѣ се движатъ съ еднаква бързина, нѣма опасностъ отъ никакво сблъскване между тѣхъ. Обаче, ако бързината на тия влакове е различна, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Следователно, при закона на кармата, не е важно направлението на влаковетѣ, дали отиватъ на изтокъ или на западъ, но важна е бързината. Бързината на движещитѣ се влакове трѣбва да е еднаква. Значи, когато двама души се движатъ въ еднаква посока, но съ различни скорости, между тѣхъ непременно ще стане сблъскване. Ако единъ тренъ се движи съ скоростъ сто километра въ часъ, а другъ — съ скоростъ 80 километра въ часъ, нѣма никаква опасностъ отъ сблъскване. Но ако първиятъ влакъ се движи съ скоростъ 80 клм. въ часъ, вториятъ — съ скоростъ сто клм. въ часъ, а при това вечеръ, тогава има опасностъ отъ сблъскване: вториятъ, ще се сблъска съ първия. За да не стане сблъскване между тия два трена, вториятъ тренъ трѣбва да намали скоростъта на движението си, да стане поне като на първия, но непременно съ известно разстояние единъ отъ другъ.

Сега, докато живѣете между хората, не трѣбва да бждете нито много умни, нито много глупави. Защо? Защото и глупостъта, и интелигентностъта сж кармически закони. Ако си много интелигентенъ, ще се движишъ много бързо и ще се сблъскашъ съ тия, които бавно се движатъ. Ако си пъкъ

много глупавъ, ще се движишъ бавно и ще се сблъскашъ съ тия, които бързо се даивжатъ. И въ двата случая ще имате еднакви резултати. Какво трѣбва да правите тогава? Ще бждете толкова интелигентни, или толкова глупави, колкото окржаващата срѣда. Казвате: Какъ и кога трѣбва човѣкъ да проявява интелигентността си? Вие трѣбва да пазите силитѣ си за по-благоприятни времена. Напримѣръ, ако предъ васъ се движи тренъ съ по-малка бързина, вие трѣбва да намалите парата си. Ако пжтътъ ви е свободенъ, т. е. ако предъ васъ нѣма никакъвъ тренъ, можете да пуснете всичката пара на трена си и да се движите, съ каквато скоростъ желаете.

Следъ две седмици направете извлѣчение отъ всичко говорено досега. За сжщия день пишете върху темата: „Приложение на кармата въ живота“. Днесъ азъ нахвърлихъ нѣколко мисли върху кармата, за да можете да развиете темата си, а впоследствие ще говоря още по този въпросъ. Като бждете готови съ темата си, всѣки самъ ще я чете, а останалитѣ ще я критикуватъ. Критиката пѣкъ трѣбва да бжде по правилата на новото учение. Да критикувате, значи да кажете само това, което е истинно и въ което сте напълно сигурни. Критикуването подразбира изнасяне на нѣщата, както сж въ природата.

Като пишете темитѣ, като работите върху лекциитѣ, ще употребявате най-много по единъ часъ на день. Колкото се отнася за темитѣ, 20 минути сж достатъчни. Когато развивате темата за кармата, спрете се върху следнитѣ мисли: Ако си отпредъ, движи се съ голѣма бързина! Ако си отзадъ, движи се съ малка бързина! Тази тема представя отговоръ на нѣкои мисли отъ новата

философия. Обаче, тѣзи мисли отчасти само разрешаватъ въпроситѣ. Защо? Защото, ако следъ тебе се движи втори, трети тренъ, положението вече е друго. Въ този случай, ще имате предъ видъ следнитѣ правила: Ако нѣкой се движи предъ тебе, дай му пжтъ, мѣсто, да върви, съ каквато скоростъ иска! Ако ти си отзадъ, върви съ малка бързина! Това сж четири важни положения въ живота, които всѣкога трѣбва да имате предъ видъ. Следователно, когато ученикътъ иска да му се даде право, да върви напредъ и да се движи бързо, казвамъ: учительтъ не може да даде право на ученика си да се движи съ голѣма бързина. Докато сте ученици въ Школата, движете се съ малка скоростъ. Ако сте свършили вече Школата, пуснете всичката си пара и се движете съ каквато скоростъ искате. Ако има нѣкой предъ васъ, не бързайте, намалете скоростъта си. Който е отпредъ, той може да се движи съ голѣма бързина. Който е отзадъ, той трѣбва да се движи съ малка бързина.

Това сж символи, които вие трѣбва да превърнете въ живи дѣла. На какво съответствува голѣмата бързина? На добродетельта. Значи, бждете бързи въ доброто, т. е. ходете отпредъ! Бждете бавни въ злото, т. е. ходете отзадъ! Това е преводъ на явленията въ живота и въ природата. Съ други думи казано: явленията отъ физическия свѣтъ трѣбва да се превеждатъ съ езика на духовния свѣтъ. И обратно: явленията отъ духовния свѣтъ трѣбва да се превеждатъ съ езика на физическия свѣтъ. Само тогава нѣщата ще станатъ ясни. Значи, голѣмата скоростъ означава добродетельта, а малката скоростъ — злото. Който се

гнѣви, той трѣбва да знае, че е отзадъ и ще се движи бавно.

Въ бждеще, ако между васъ възникнатъ нѣ-
какви важни жизнени въпроси, можете да ги на-
писвате и да отдѣляме часть отъ времето за раз-
искване върху тѣхъ.

Т. м.

*

9. Лекция отъ Учителя, държана на
26 априлъ, 1922 г. София.

КРАСОТАТА ВЪ ПРИРОДАТА.

Т. м.

Четоха се темитѣ върху красотата.

Питамя : какво нѣщо е красотата? Красотата чувствува ли се, или се вижда? Какъ бихте нарисували едно красиво лице? Какви сж чъртитѣ на красивото лице? Като гледате нѣкои хора въ известно положение, напримѣръ, въ мълчание, тѣ сж красиви; като се засмѣятъ, ставатъ грозни. Други хора пѣкъ тъкмо обратно : като се засмѣятъ, ставатъ красиви, а като мълчатъ, сж грозни. Какъ ще си обясните това нѣщо? Представете си едно кржгло, валчесто лице, съ малки очи, поставени близо до носа. Красиво лице ли е това? Не е красиво. Красиво ли ще бжде лицето, ако очитѣ сж далечъ отъ носа? И това лице не е красиво. Ами, какво ще кажете тогава за едно голѣмо, кржгло лице, съ голѣми, или съ малки уши? Ще кажете, че и това лице не е красиво. Колко голѣми трѣбва да бждатъ ушитѣ на това лице? Като не харесвате това или онова лице, туй показва, че вие имате въ себе си известна мѣрка, известенъ мащабъ, съ който мѣрите нѣщата. Тѣй щото, за всѣки даденъ случай, за васъ е важно, не какво сж казали разнитѣ автори за красотата, но какво е вашето вътрешно разбиране. Мнението на разнитѣ автори ще послужи за обяснение, за допълнение на вашето. Хората се стремятъ къмъ красотата, разбиратъ я, но като ги запитатъ, въ какво седи красотата, какви сж външнитѣ ѝ признаци, нищо определено не казватъ. Красиво лице е това, което, при всички условия на живота, запазва своитѣ ос-

новни чърти: дали е скърбенъ или радостенъ, сериозенъ или веселъ, основнитѣ чърти на красивия човѣкъ всѣкога оставатъ едни и сѣщи. Ако очитѣ на нѣкой човѣкъ сѣ малки и поставени близо до носа, това говори за слаба впечатлителностъ. Малкитѣ очи сѣ признакъ на сжперничество. Голѣмитѣ очи сѣ признакъ на разсипничество. Съ други думи казано: хора съ малки очи сѣ бедни; хора съ голѣми очи сѣ богати, затова могатъ да пилѣятъ, да разсипватъ богатството си.

Изобщо, красиво лице е това, между частитѣ на което има пълна съразмѣрностъ, правилно съотношение. Напримѣръ, челото, носътъ и брадата трѣбва да съставятъ по една трета часть отъ цѣлото лице. При това, формата на лицето не трѣбва да бжде съвсемъ крѣгла, а малко крушообразна, заострена. Когато видите нѣкое много крѣгло лице, това се дължи на известно количество мазнини, натрупани около брадата. Вследствие на този излишѣкъ отъ мазнини, лицето губи отъ красотата си. Днесъ всички хора се стремятъ къмъ красота, но външната, видимата красота е създала голѣми злини въ свѣта. Красотата трѣбва да бжде вътрешна, а не външна. Вътрешната красота подразбира пластично, живо лице. Красивото лице подразбира още вътрешна дълбочина, голѣма чувствителностъ и благородство на душата. Въ красивото лице трѣбва да преодоляватъ кривитѣ, а не правитѣ линии. Правитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава електричеството; кривитѣ линии показватъ, че въ даденъ човѣкъ преобладава магнетизъма. Нѣкои хора иматъ красиви чела, но носътъ, брадата и ушитѣ имъ не сѣ красиви. За да се опредѣли, кое чело, кой носъ, коя уста, коя брада, кои уши сѣ красиви, правилни, човѣкъ трѣбва да си послужи съ онази строго

отмърена, въ математическо и геометрическо отношение, мърка на природата. Който се стреми към красивъ вътрешенъ животъ, той ще придобие тази красота и върху лицето си. Напримѣръ, благородството, чистотата и нѣжността придаватъ мекота и яснота на очитѣ. Ако лѣкъ въ нѣкой човѣкъ преобладаватъ личнитѣ чувства, тѣ придаватъ на очитѣ му яснота, но тази яснота е лишена отъ мекъ елементъ. Тѣзи очи сж груби, неподвижни. Изобщо, очитѣ играятъ важна роля въ живота на човѣка. Ето защо, когато въ ума ви проникне нѣкоя отрицателна мисль, или въ сърцето ви нѣкое грубо, или горчиво чувство, поста-
райте се, като ученици, да ги отстраните отъ себе си. Вземете чука въ ржката си, както майсторътъ—скулпторъ, и ги дѣлайте, обработжайте, докато се напълно смекчатъ. За тази цель се изисква голѣмо самообладание. Самообладание се изисква не само отъ ученицитѣ, но и отъ учителитѣ. Сегашнитѣ учители по музика се дразнятъ, гнѣвятъ на ученицитѣ си, когато взиматъ фалшиви тонове. Ако може да запази нужното самообладание и при-
сжтствие на духа, учителътъ ще може лесно да корегира ученицитѣ си. Подъ влияние на неговото спокойствие, и най-неспособниятъ ученикъ ще може да изправи гласа си и да пѣе хубаво. Когато учителътъ се гнѣви, тоноветѣ се съкратяватъ, и гласътъ излиза фалшивъ.

Сега, като говоря за красотата, азъ имамъ предъ видъ човѣшката душа, която, сама по себе си, е красива. Красотата на душата непременно трѣбва да се излѣе въ нѣкаква форма. При това, всѣка форма е толкова по-красива, колкото е по-близо до истината. Напримѣръ, вашитѣ теми за красотата бѣха хубави, но по външенъ изразъ. Вътрешно, т. е. по съдържание и смисль, тѣ

не бѣха толкова красиви, защото не съдържаха въ себе си истината. Първото нѣщо, което се изисква отъ ученика, е да даде мѣсто на истината въ себе си. Всѣко нѣщо, което съдържа въ себе си истината, безъ никакви прибавки, безъ никакви преувеличавания и намалявания, е красиво.

Ще ви дамъ нѣколко правила, да знаете, какъ да пишете темитѣ. Като започнете да пишете, успокойте се добре. Следъ това прочетете работата си на гласъ, високо, да видите, какъ ще се отрази върхъ ухото ви. Освенъ това, проследете, какъ се отразява върху ума ви и върху симпатичната нервна система. Ако и на дветѣ мѣста се отразява хармонично, темата е добре написана. Прочетете темата си два-три пѣти наредъ, да видите, какъ ще прозвучи на слуха ви. Ако на вашитѣ уши се отрази добре, ще се отрази добре и върху ушитѣ на другитѣ. Ако на вашитѣ уши не прозвучи добре, нѣма да прозвучи добре и на ушитѣ на вашитѣ близки. Ние изискваме отъ ученицитѣ нѣщо звучно, приятно за слушане. Всѣко нѣщо, което е приятно, звучно за вашитѣ уши, ще бжде слушано и отъ насъ. Освенъ това, учете се да пишете кратко, но отчетливо и идейно. При свободно време, ще ви дамъ образецъ отъ една и сѣща идея, изразена въ три различни форми, да видимъ, коя отъ тритѣ форми ще бжде най-права. Тя ще бжде и най-красива. Значи, всѣка идея може да се изрази по три различни начина. Добре е да четете красиви описания, да се развива вашия вкусъ къмъ красивото, къмъ изящното. Една красива история е животътъ на Иосифа въ Библията. Добре е всѣки да прочете тази история.

Сега, ще ви дамъ образецъ за една идея, изразена въ три различни форми, а именно, идеята за живота. И затова, казвамъ: Свѣтлината носи жи-

вотъ. Любовта носи животъ. Истината носи животъ. Въ такъвъ случай, какъвъ е животътъ, който свѣтлината носи? Какъвъ е животътъ, който любовта носи? Какъвъ е животътъ, който истината носи? При това, може ли истината направо да носи живота? Все има нѣкакво различие между живота, който свѣтлината, любовта и истината нсятъ. Следователно, обектъ на истината е свободата. Обектъ на свѣтлината е знанието. Обектъ на любовта е животътъ. Като казваме, че свѣтлината носи живота, ние взимаме свѣтлината като необходимо условие на човѣка да учи. За да учи, той трѣбва да има любовъ. Значи, свѣтлината извиква животъ за знанието, да даде свобода на хората. Сжщо така и истината извиква живота.

И тъй, въ бждеще, като пишете темитѣ си, ще ги четете нѣколко пѣти, и ако нѣщо не ви харесва, ще го корегирате. Щомъ прочетете темата си, и тя прозвучи приятно на ухото ви, ще я четете въ гласъ и ще видите, че ще се хареса на всички. При това, ще пишете бавно, спокойно, безъ бързане. Окултната школа изисква отъ ученицитѣ си геометрическа точностъ. Листата, на които ще пишете, могатъ да бждатъ малки, или голѣми, споредъ желанието ви, но непременно правилни. Формата може да бжде трижгълна, четирижгълна или каква да е, но непременно правилна. Сжщо така темитѣ ви трѣбва да бждатъ чисто, красиво написани. Не е достатъчно само да се говори за красотата, но трѣбва и да се постигне красиво. Мнозина започватъ да пишатъ красиво, четливо, а къмъ края се отегчаватъ, и почеркътъ имъ става нечетливъ, нервень. Това показва, че сж несъгласни съ себе си. Това говори още и за известни неджзи въ тѣхъ. Затова, борете се съ тия неджзи, докато преодолѣете.

Казвамъ: запомнете всички правила, които ви дадохъ за писането, и ги прилагайте. Вие трѣбва да знаете, че всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка на човѣка, били тѣ добри, или лоши, се отпечатватъ въ съзнанието му и указватъ своето влияние върху него. И по този начинъ, отъ не-красивитѣ, отъ отрицателнитѣ работи, вие ще разберете красивото, възвишеното и положителното въ живота.

Т. м.

*

10. Лекция отъ Учителя, държана на
3 май, 1922 г. София.

ЗАКОНЪ ЗА ЕНЕРГИИТЪ.

Т. м.

Четоха се темитъ върху „Приложението на кармата въ живота“. Темитъ ви представятъ теоретическата страна на въпроса за кармата.

Често се говори за физическия животъ, за физическото тѣло на човѣка. Какво представя физическото тѣло? Физическото тѣло е проводникъ, т. е. велика инсталация на силитъ въ природата. Чрезъ тази инсталация минаватъ двата вида природни сили: положително и отрицателно електричество, положителенъ и отрицателенъ магнетизъмъ. За сега вашитъ тѣла не сж физически тонирани: едни отъ васъ сж положителни, а други — отрицателни, т. е. едни иматъ въ себе си повече положително електричество, а други — повече отрицателно електричество. Ако се събератъ на едно мѣсто двама души, които иматъ положително електричество въ себе си, тѣ непременно ще се отблъснатъ. Ако влѣзатъ въ разговоръ помежду си, следъ раздѣлата, тѣ веднага ще изпитатъ неразположение на духа си, недоволство. Ако въ дадения случай единиятъ отъ тѣхъ не може да превърне положителното електричество въ отрицателно, тогава тѣ трѣбва съзнателно да се раздѣлятъ, временно поне, и всѣки отъ тѣхъ да потърси за себе си другаръ съ електричество, противоположно на своето. Иначе, въ всѣки едного ще се събуди нѣкакво враждебно чувство по отношение на другия, вследствие на което той ще прояви активностъ въ характера си. И най-после, като резултатъ на тази активностъ, ще дойде грубостта.

Дали този човѣкъ е мжжъ или жена, безразлично, той ще изяви своята грубостъ, понеже електричеството се движи по кжси линии. А грубостъта се проявява по най-кжситѣ линии. Ако се събератъ на едно мѣсто двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ пакъ ще се отблъснатъ, вследствие на което между тѣхъ ще се яви известно недоволство, съмнение, страхъ. Тѣ ще се страхуватъ единъ отъ другъ. Следователно, когато се срещнатъ двама души съ положително електричество въ себе си, тѣ ще станатъ толкова активни, че ще се биятъ, ще се дуелиратъ помежду си. Ако пъкъ се събератъ на едно мѣсто двама души съ отрицателно електричество въ себе си, тѣ нѣма да се биятъ, нѣма да се дуелиратъ, отъ страхъ за живота си, но между тѣхъ ще се яви лицемѣрие, измама. Единиятъ отъ тѣхъ ще гледа по околентъ пѣтъ, чрезъ измама, така да обвърже другия, че да му отмъсти.

Тѣй щото, който иска да се дуелира съ нѣкого, той трѣбва да знае, че и въ двамата електричеството е положително. Обаче, когато се срещнете съ нѣкой човѣкъ и въ васъ се роди страхъ, съмнение, лицемѣрие, ще знаете, че и въ двамата електричеството е отрицателно. Ако се срещнете съ човѣкъ, въ когото електричеството е противоположно на вашето, вие ще се обичате. Каквото е отношението между двама души съ еднакви електричества, такова е отношението на човѣка къмъ самия себе, когато дветѣ половини на мозъка сж съ еднакво или съ противоположно електричество. За да бжде човѣкъ добре, хармонично разположенъ, въ дветѣ половини на мозъка му трѣбва да има противоположно електричество. Оттамъ, и при срѣщата на двама души, съ еднакво или разнородно електричество въ мозъка, се пораждатъ

хармонични или дисхармонични отношения. Запримѣрь, ако и въ двамата електричеството въ дѣсната половина на мозъка е положително, тѣ ще бждатъ груби единъ къмъ другъ; ако въ лѣвото полушарие на мозъка и въ двамата е събрано отрицателно електричество, тѣ ще бждатъ подозрителни единъ къмъ другъ. Мнозина се смущаватъ отъ мисълта, какво ще правятъ съ отрицателното електричество, ако не могатъ да го впрегнатъ на работа.

Ще приведа единъ примѣръ отъ вашия животъ, да видите, по какъвъ начинъ можете да приложите закона за асимилиране на тази излишна енергия. Представете си, че една отъ ученичките въ класа е по-силна и привлича къмъ себе си други две. Обаче, тя обича едната отъ тѣхъ повече и съ нея дружи, съ нея се разговаря повече, а другата стои настрана. Дветѣ приятелки, които повече се обичатъ, взаимно асимилиратъ своето електричество; въ втората, обаче, която е по-малко обичана, остава частъ отъ енергията ѝ неизползвана, вследствие на което се събира, или въ дѣсната, или въ лѣвата частъ на тѣлото ѝ. Ако тази енергия остане въ дѣсната половина на тѣлото ѝ, тя огрубява; ако остане въ лѣвата половина, тя става недоволна, подозрителна къмъ себе си и къмъ близките си. Какво трѣбва да направи, за да се излѣкува отъ това положение? Тя трѣбва да намѣри друга приятелка, която прѣмо нея да обича. Само по този начинъ излишната енергия въ организма ѝ ще се асимилира.

Сега, като знаете този законъ, ще бждете много внимателни, нѣма да злоупотрѣбвате съ него. Който злоупотрѣбва съ този законъ, той ще бжде толкова строго наказанъ, както никога въ живота си. Като знаете закона, ще си служите съ

него само за добро. Всѣки въ себе си трѣбва да даде честна дума, че никога нѣма да злоупотреби съ този законъ. Въ какво седи злоупотреплението съ него? Човѣкъ може да злоупотреби съ този законъ, когато съзнателно отправи къмъ нѣкого своето положително електричество. Съ това той увеличава количеството на сѣщото електричество въ дадения човѣкъ, вследствие на което усилва неговата грубостъ и го докарва до ожесточаване, до озлобяване. Когато дѣсната страна на нѣкой човѣкъ е положително наелектризирана, той трѣбва да намѣри такъвъ приятель, лѣвата страна на когото да има противоположно електричество на неговото, за да могатъ двата рода електричество взаимно да се неутрализиратъ. Какъ може да стане това неутрализиране? Единиятъ отъ тѣхъ трѣбва да постави лѣвата си ръка върху дѣсната страна на другия, а той — дѣсната си ръка върху лѣвата частъ на главата на своя приятель, и нѣма да забележатъ, какъ ще придобиятъ разположение. Това може да се постигне и съ хващане на ръцетѣ само. Целта е да се трансформиратъ енергиитѣ и въ двамата. Вие можете да правите този опитъ, да видите, какъ работи този законъ. Ще правите опита, когато сте неразположени. При това, всѣкога ще го прилагате по две другарки, по две сестри заедно, или по двама другари или братя. Като казвамъ, че ще се хващате за ръце сестри съ сестри и братя помежду си, имамъ предъ видъ различнитѣ принципи, които действуватъ въ природата: любовъ съ любовъ, мъдростъ съ мъдростъ. Като гледамъ, какъ сте наредени на столоветѣ, намирамъ, че законътъ не е спазенъ. Ученицитѣ въ училищата трѣбва да се нареждатъ така, че помежду имъ да има пълна хармония. Като ученици на окултна школа, вие трѣбва

да знаете закона за трансформиране на енергиитѣ и да го прилагате на мѣсто. Ако срещнете човѣкъ съ противоположни на васъ сили, съ което нарушава вашия вътрешенъ миръ, стойте далечъ отъ него. Ако не можете физически да се отдалечите отъ него, мислено се отдалечете. Какъ ще стане това? Като си представите мислено известно разстояние. Значи, когато сядате нѣкъде, или когато се събирате на разговоръ, когато общувате помежду си, всѣкога спазвайте закона на симпатията. Щомъ двама души си симпатизиратъ, между тѣхъ ще има пълна хармония: когато единиятъ мисли, и другиятъ ще мисли. Нѣма ли симпатия помежду имъ, единиятъ ще мисли, а другиятъ ще чувства. Това разногласие на силитѣ създава между тѣхъ редъ дисхармонични състояния. За да има хармония между двама души, тѣ едновременно трѣбва да мислятъ, да чувствуватъ и да действуватъ. При това, ако единиятъ мисли, чувствава и действува положително, въ това време енергиитѣ на другия трѣбва да бждатъ отрицателни.

Тѣй щото, ще правите този опитъ за регулиране силитѣ на тѣлото си. Ако имате резултати, ще ви дамъ и други опити. (— Кой сж признацитѣ, по които можемъ да познаемъ, кога има излишѣкъ отъ електричество въ лѣвата, и кога въ дѣсната страна?) — Когато човѣкъ е готовъ да се кара съ всѣки, когато срещне на пътя си, това показва, че въ дѣсната страна на мозъка му има излишѣкъ отъ електричество. Когато човѣкъ е неразположенъ духомъ, когато изпадне въ песимистическо състояние, това показва, че въ лѣвото полушарие на мозъка му има излишѣкъ отъ електричество. Това се отнася до енергиитѣ на физическото тѣло. Сжщото може да се каже и за енергиитѣ въ астралния и въ духовния свѣтъ. Ще правите опити

за урегулиране на тѣзи енергии и ще следите за тѣхнитѣ резултати. Не мислете, че отъ единъ опитъ само ще имате нѣкакви резултати. Сто опита може да направите и едва да получите микроскопически резултатъ. Съ тѣзи опити се цели да се развие съзнанието ви, да се кали волята. Като казвамъ, че електричеството се събира въ дѣсното, или лѣвото полушарие на мозъка, имамъ предъ видъ общото положение. Иначе, електричеството може да се събира въ нѣкои специални центрове на мозъка, но пакъ, или въ лѣвата, или въ дѣсната страна. Щомъ сте неразположени, ще знаете, че имате излишъкъ на електричество и ще го впрегнете на работа. Какъ ще впрегнете това електричество на работа? Ще намѣрите нѣкоя ваша другарка, било отъ класа, или вънъ отъ класа, която да е почти на еднакво развитие съ васъ и ще направите опита върху нея. Като направите опита, ще имате двойна полза: отъ една страна вие сами ще се освободите отъ излишното електричество, а отъ друга страна ще помогнете на вашата другарка да върви въ правия пѣтъ, въ който и вие вървите. Обаче, ако направите този опитъ съ лице, което върви въ противоположно на васъ направление, вие ще се свържете съ него и ще живеѣте нѣкакво противоречие.

Сега, като на ученици, налага ви се често да правите този опитъ, защото, като не изпълнявате още законитѣ, както трѣбва, въ мозъка ви се събира излишъкъ отъ електричество, съ което непременно трѣбва разумно да се справите. Този излишъкъ отъ енергия представя изостаналъ багажъ отъ миналото, какъвто остава отъ богатитѣ хора, които много готвятъ, а малко ядатъ. Като остане ядене, което не може да се използва, то започва да вкисва, и слугитѣ се виждатъ прину-

дени да го изхвърлят навън. Вследствие натрупването на излишно електричество въ мозъка, сжият процесъ става и въ цѣлия човѣшки организъмъ. Тукъ-тамъ се извършватъ процеси на вкисване, на разлагане, а дето има вкисване, тамъ всѣкога става разрушаване. Когато въ едната, или въ другата страна на мозъка ви се натрупа голѣмо количество електричество, вие сами можете да си въздействувате. Напримѣръ, ако електричеството е натрупано въ дѣсното полушарие на мозъка, нѣма да гладите главата си съ дѣсната ржка, за да не усилите състоянието си, но ще гладите дѣсната страна на главата си съ лѣвата ржка. И обратно: ако имате излишъкъ отъ електричество въ лѣвата страна на главата си, ще я гладите съ дѣсната си ржка. При този опитъ ще забележите едно успокояване, и състоянието ви се смѣни. Ето защо, лѣтно време, когато слънцето силно пече върху главата ви, гладете косата си съ двегѣ си ржце. Чрезъ ржцетѣ си, вие ще отнемете електричеството отъ мозъка си и ще избегнете всѣкаквъ слънчевъ ударъ. Правете този опитъ и при най-слабо възбуждение, да видите, какви резултати ще имате. Има много школи по свѣта, които използватъ тия методи и правила за магнетизиране, за тониране, но като не знаятъ точно законитѣ, съ които разумната природа си служи, тѣ правятъ голѣми пакости на ученицитѣ си. Окултниятъ ученикъ не трѣбва да позволява да го хипнотизиратъ. Който иска да ви даде пари, той не трѣбва да ви иска полица. Щомъ иска да ви услужи, нека ви даде на довѣрие. Искан ли полица, никакви пари не взимайте на заемъ. За предпочитане е гладенъ да ходите, но по никой начинъ не подписвайте полица. Окултната школа препоръчва на ученицитѣ си: Ако нѣкой може да даде пари на заемъ безъ

записъ, безъ полица, вземете тѣзи пари, услужете си съ тѣхъ и върнете ги на време.

Сега, азъ искамъ отъ васъ следното нѣщо: Да бждете искрени къмъ себе си, къмъ своята душа. Всѣка сутринъ, въ продължение на две седмици, съ ставането си още, задайте си въпроса: искренъ ли съмъ спрѣмо душата си? Готовъ ли съмъ презъ цѣлия день да извърша всичко онова, което душата ми желае и нашепва? И ако сгрѣша нѣщо, готовъ ли съмъ, безъ да се оправдавамъ, да се извиня предъ нея, да кажа истината, както е въ действителностъ? Значи, щомъ направите нѣкаква погрѣшка, нито я намалявайте, нито я увеличавате, но констатирайте я предъ душата си, както е, както и природата я констатира. Тази искреностъ спрѣмо душата ви е необходимо условие за развиване и пробуждане на съзнанието ви, да схващате нѣщата правилно, безъ никакво увеличаване или намаляване. Подъ думата „душа“ разбирамъ Божественото начало въ човѣка, висшата му проява на физическия свѣтъ.

Като ви давамъ редъ опити, обръщамъ вниманието ви върху искреностъта, съ цель да нѣма никакви злоупотребления. Защо не трѣбва да се злоупотрѣбява съ тѣхъ? Защото всички опити въ Школата трѣбва да ставатъ доброволно и съзнателно. Напримѣръ, когато поставяте ржката си върху главата на нѣкой човѣкъ, вие трѣбва да знаете, взимате ли нѣщо отъ него, или давате. Ако взимате нѣщо, трѣбва да знаете, ще ви ползува ли това, което взимате. Ако давате, пакъ трѣва да знаете, ще се ползува ли нѣщо отъ полученото онзи, който взима. Ако това, което давате, никому не принася полза, и ако това, което взимате, не ви принася никаква полза, тогава и даването, и взимането сж безпредметни. За да се

осмисли и добре използва и даването, и взимането, човъкът трябва да благодари. Енергията, която тече презъ онзи, който дава, и презъ този, който взима, е Божествена, и за нея се държи сметка. Тя не може и не трябва напразно да се изразходва. Природата разполага съ точни часовници, които отбелязват, колко и за кого се изразходва тази енергия. Не само това, но природата следи и колко енергия изтича отъ мозъка, колко отъ ржцетъ на човъка и т. н. Природата е велика инсталация на енергии и държи точна сметка за всичко, което се изразходва. Тя следи още и за резултатитъ, които се получаватъ при изразходването на тази енергия. Последното е особено необходимо, защото резултатитъ, именно, даватъ възможностъ на тази енергия да добие отгласъ въ общото Битие. Следователно, достатъчно е да турите ржката си върху нѣкоя глава, за да знаятъ вече точния резултатъ на вашата работа и да ви държатъ отговоренъ факторъ за това. Азъ не казвамъ това, за да ви наплаша, но да знаете, че за всѣка работа, която вършите, се държи сметка, и да бъдете внимателни. Работете принципално, съзнателно, а не отъ страхъ. Потикътъ на вашата душа трябва да бъде въ съгласие, въ хармония съ Бога, съ Великото въ свѣта. Това значи разумна работа.

Сега, може да сж останали нѣкои тъмни въпроси за васъ, но ще знаете, че тѣ се обясняватъ чрезъ опититъ. Ако трябва много да се говори, за да се обяснятъ тѣзи опити, тогава знайте, че многото говорене често обременява човъка. Това, което днесъ е тъмно за васъ, утре, като изгрѣе слънцето, ще стане ясно, свѣтло.

—Безъ страхъ въ любовта безгранична!

И затова, като се натъкнете на нѣкой тъменъ въпросъ, питайте, да ви се обясни. Ако не питате,

вие ще се заблудите, защото, едновременно съ ученицитѣ отъ Бѣлото Братство ще ви посещаватъ. ученици отъ черната ложа. Каквото и да става съ васъ, който и да ви посещава, не се страхувайте, не се плашете отъ тъмнината. И тя има свои закони, които, по обратенъ пжтъ, ще изучавате, като вървите отъ свѣтлината къмъ тъмнината, и отъ тъмнината къмъ свѣтлината.

Т. м.

*

11. Лекция отъ Учителя, държана на
10 май, 1922 г. София.

МЕТОДИ ЗА ЧИСТЕНЕ.

Т. м.

Четоха се останалитѣ теми върху: „Приложението на кармата въ живота“.

Сега ще дамъ единъ примѣръ за обяснение на кармата. Единъ младъ момъкъ отива съ другари да се повесели. Влизатъ въ една кръчма, и започватъ да пиятъ. Младиятъ момъкъ за пръвъ пжтъ пие, вследствие на което скоро се напива и забелязва, че не може да владѣе тѣлото си, едва се държи на краката си. Напили се добре, всички заедно излизатъ отъ кръчмата. Улицитѣ сж кални, понеже наскоро е валѣлъ дъждъ. Младиятъ момъкъ започва да залита изъ улицитѣ: тукъ падне, тамъ падне, цѣлъ се окаля. Докато стигне до дома си, той изтрезнява, но вече е цѣлъ окалянъ. Калъта, това е кармата на неговия животъ, отъ която той трѣбва да се изчисти. Азъ не се спирамъ върху причинитѣ, какъ и защо е пилъ съ другаритѣ си, какъ се е окалялъ. Можете да кажете, че той не е желалъ да пие, че другаритѣ му го подвели и т. н. Важниятъ въпросъ е, какъ може този момъкъ да изчисти дрехитѣ си отъ калъта, какъ може да изчисти сърцето си отъ желанието да пие питиета, отъ които да губи съзнанието си. Затова ще ви дамъ три метода, чрезъ които можете да се чистите: чрезъ утаяване, чрезъ филтриране или прецеждане и чрезъ дестилация, или изпаряване. Какъ ще познаете, при какви случаи да приложите първия, при какви втория или третия методъ за чистене? Ако водата е мжтна, т. е. ако къмъ нея сж примѣсени твърди, неразтворими вещества,

тя може да се пречисти по първия, или по втория начинъ: чрезъ утаяване, или чрезъ прецеждане, т. е. филтриране. Когато природата иска да изчисти водата, тя я прекарва презъ земнитѣ пластове да се пречисти. Въ този случай, земнитѣ пластове сж филтрите, които пречистватъ водата. Ако има съзнание, при потъването си въ земнитѣ пластове, водата първо ще изпита скръбъ, страдание, че губи свѣтлината си и отива въ мракъ и тъмнина. Въ движението си надолу, водата потъва дълбоко, минава презъ нѣколко пласта, докато най-после срещне нѣкакъвъ каменистъ, или глинестъ пластъ, който не пропуска водата надолу, и тукъ тя спира движението си. Като не може да потъва надолу, водата намира нѣкакъвъ изходъ и излиза на повърхността на земята. Щомъ излѣзе на повърхността, тя започва да се радва, че отново е видѣла свѣтлината. Значи, при филтрирането скръбта е въ началото, а радостта — въ края. Филтрирането, което се състои въ потъване въ материята, въ пречистване и излизане на повърхността, е методъ за ликвидиране съ кармата. Утаяването е подобенъ процесъ на филтрирането, но придруженъ съ по-малко скърби и страдания. Колкото по-голъми сж скърбитѣ и страданията, толкова и пречистването е по-голъмо.

Другъ важенъ методъ за пречистване е изпаряването, или дестилацията. При изпаряването радостта е въ началото, а скръбта — на края. Защо тукъ процесътъ е обратенъ? Когато водата се нагрѣва, воднитѣ пари се отдѣлятъ и отиватъ нагоре въ пространството, къмъ Бога. Тогава воднитѣ капчици се радватъ, че се освободили отъ грѣхове, отъ страдания. Водната капка разпирва крилцата си и хвърква нагоре. Но по пѣтя си тя срѣща студено течение и веднага истива, сгъстява

се и отново пада надолу. Като падне долу, тя се окаля и започва да скърби, да страда. Тя не разбира, че при падането си, е допринесла нѣкому добро.

И вие, като водата, сте изложени на пречистване по тия два метода. Като се филтрирате, вие първо скърбите, а после се радвате. Като се изпарявате, първо се радвате, а после скърбите. Следователно, когато започнете да скърбите при изпаряването си, не пресичайте скръбта си, а продължете нататък: влѣзте дълбоко въ земята да се пречистите. И после, излѣзте на другия край, т. е. на повърхността на земята, дето ви очаква радостъ и веселие. Тѣй щото, като съедините двата края на страданието и двата края на радостта, ще образувате единъ кръгъ, въ който животътъ ще протече. Който не разбира закона, той вижда, че скърбитъ се смѣнятъ съ радости, и радоститъ съ скърби, но нѣма да знае, защо става това.

Питамъ: кой отъ двата метода ще изберете за себе си? Филтрирането е методъ за сърцето, а изпаряването — за ума. Обаче, отъ време на време, тия два метода ще се кръстосватъ, а именно: умътъ ще се пречиства чрезъ филтриране, а сърцето — чрезъ изпаряване. Но умътъ се пречиства главно чрезъ изпаряване, затова хората казватъ: Тия мисли трѣбва да се изпарятъ отъ главата на човѣка, да излѣзатъ навънъ, за да се образува между чувствата и ума му единъ непреривенъ кръгъ на движение. Когато се подложи на единъ отъ тия два метода, човѣкъ започва вече да проглежда. Опасно е, обаче, когато той дойде въ застои, дето не става нито филтриране, нито изпаряване. Въ обществото този процесъ се нарича „индиферентност“. Нѣкой казва, че е индиферентенъ, че не иска да знае, какво

ще му се случи. Не, човѣкъ трѣбва да се интересува отъ това, което става вънъ и вътре въ него; той даже трѣбва да знае, да предвижда, какво може да му се случи.

Сега, като говоря за кармата, има нѣколко положения, които човѣкъ трѣбва да знае. Запримѣръ, има кармически страдания, които идатъ като послѣдствия на миналото. Обаче, има страдания, които днесъ, по неподвиждане на известни положения, човѣкъ самъ си създава. Представете си, че туряте въ джоба си едно празно шише за вода и трѣгвате да се разхождате. Дохождате до края на града, спирате се предъ една чешма и сѣдате на сѣнка да си починете. Почивате и размишлявате върху разни философски въпроси: какъ е създаденъ свѣтъ, отъ колко години съществуватъ звездитѣ и слънцето, какъ ще се разрешатъ социалнитѣ въпроси и т. н. Въ това време вие забравяте да напълните шишето съ вода и трѣгвате назадъ за дома си. Деньтъ е лѣтень, горещъ и вие чувствувате голѣма жажда. Изваждате шишето и виждате, че е празно; въ размишленията си, вие сте пропуснали да го напълните отъ чешмата. Следователно, въ случая, вашитѣ страдания се дължатъ на факта, че сте се увлѣкли въ мисълта си и сте забравили да напълните шишето си съ вода.

Другъ примѣръ за кармата. Вземате една голѣма кошница и туряте въ нея 70-80 кг. хлѣбъ, който трѣбва да носите на гърба си, но пътятъ ви е дълъгъ, 40-50 клм. За да не плащате на нѣкой човѣкъ да ви помогне, отъ желание за повече печалби, вие се нагърбвате сами да носите кошницата съ хлѣбъ. По пътя срѣщате деца, на които непременно трѣбва да дадете отъ хлѣба си, да ви олекне. Не дадете ли, гърбътъ ви ще се охлузи. Значи, въ дадения случай, ще изпразните кошни-

цата, за да не дойдатъ страданията. Когато сте на чешмата, тамъ пъкъ ще пълните шишетата си, да не страдате отъ жажда. Докато сте богати, докато на гърба си носите пълна кошница съ хлѣбъ, ще раздавате налѣво-надѣсно. За себе си ще задържите само единъ хлѣбъ. Само така можете да бъдете доволни и щастливи. Значи, две причини има за страданията и нещастията на хората: първата причина е тази, че следъ като сж били на чешмата, тѣ сж забравили да напълнятъ шишетата си съ вода. Втората причина за страданията е, че следъ като сж носили пълна кошница съ хлѣбъ на гърба си, никому не сж дали отъ него. Тѣй щото, когато дойдатъ страданията и за васъ, като ученици, не е достатъчно само да спорите и да философствувате, защо идатъ страданията, но задайте си въпроса ребромъ, защо страдате: Дали не сте напълнили шишетата си съ вода, или не сте раздали на беднитѣ отъ вашия хлѣбъ? Кармата на човѣка не би се явила ако, въ най-близкия моментъ на настоящето, не се създаде за това нѣкаква причина.

Казвате: Коя е причината да дойде кармата въ живота на човѣка? Когато човѣкъ изгуби любовта си, кармата дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби радостта си, скръбта дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби правдата, безправие то дохожда на нейно мѣсто. Когато човѣкъ изгуби милосърдието си, страхътъ и насилието дохождатъ на негово мѣсто. Следователно, неджитѣ въ човѣка показватъ, какво му липсва, т. е. какво е изгубилъ той въ живота си. И тогава, приложи ли човѣкъ безгравие то, насилието, жестокостта, веднага кармата се явява. Забелязано е, че всѣки, който изгубва любовта си, иска да я завладѣе чрезъ насилие. Обаче, законъ

е: всѣки, който се опита да завладѣе любовѣта, или да наложи нѣщо на душата на нѣкого, чрезъ насилие, той налага сѣщото и върху себе си. Защо? Защото формитѣ на насилието, на ограничението, които нѣкой налага на своитѣ ближни, представятъ затвори, въ които единъ день и той самъ ще попадне.

За изяснение на тази мисль, ще приведа следния окултенъ разказъ. Въ древността още живѣлъ единъ адептъ, който се отличавалъ съ умразата си къмъ мишкитѣ. За да се освободи отъ тѣхъ, той направилъ единъ капанъ и го поставилъ предъ дупката, отдето мишкитѣ излизали. За наказание и поучение на тази своя погрѣшка, споредъ законитѣ на кармата, въ едно отъ последващитѣ си прераждания, този адептъ дошълъ на земята въ формата на мишка, да опита последствията на своето изобретение. Той живѣлъ въ сѣщата дупка, дето били мишкитѣ, които ловилъ съ капана си. Единъ день, като излѣзълъ отъ дупката си, натъкналъ се на сѣщия капанъ, въ който имало парченце пастърма. Спрѣлъ предъ капана и започналъ да прави изследвания; пожелалъ той да влѣзе въ капана, да опита състава на пастърмицата, но останалъ изненаданъ: вратата на капана хлопнала, и той се намѣрилъ въ затворъ. Какво излѣзло въ заключение? Този умъ, който преди години открилъ капана, трѣбвало да попадне въ затворъ въ него, на свой редъ да опита, какво е затворъ, какво значи ограничение, лишаване отъ свобода.

Казвамъ: не поставяйте никакви капани за умовеѣ и сърцата на хората, защото сами ще паднете въ тѣхъ! Хиляди години могатъ да минатъ отъ създаването на този капанъ, но нѣма да го избегнете. Той ще ви чака вѣкозе и хиляди години, но ще ви издебне нѣкъде. Колкото високо

да се издигнете, ще дойде день, когато ще ви върнатъ отъ това положение, и като муха, като мишка, като микроба даже, вие ще изпитате капана. Ще ви затворятъ въ него, докато научите урока си. Вие мислите, че въ еволюцията нѣма връщане. Не си правете илюзии, не се залъгвайте да мислите, че можете да избегнете закона на кармата. Въ каквото положение и да сте, додето и да сте стигнали, ще ви върнатъ да изплатите дълговетъ си, и пакъ ще продължите. Каквито мисли и чувства сте създали и изпратили въ пространството, единъ день ще ги изпитате. Тѣ ще се върнатъ пакъ къмъ васъ и ще провѣрите тѣхнитъ добри и лоши резултати. Това подразбира българската пословица: „Каквото посѣешъ, това ще пожънешъ“. Всѣки ще пожъне това, което нѣкога е посѣлъ.

Тѣй щото, не мислете, че нѣма връщане, т. е. деградиране. Ако ангелитъ, които бѣха толкова по-високо отъ хората, при съгрѣшаването си, паднаха и изгубиха свѣтлината си, какво остава за хората? Този законъ се отнася до всички живи същества, отъ най-малкитъ до най-големитъ. Въ него нѣма никакви изключения. Затова, именно, ако искате да ликвидирате съ закона на кармата, дръжте се за Божествения законъ, за закона на Божествената Любовь. Съ кармата си не се борете, нито мислете за нея, за да не я предизвикате. Мислете за Любовьта и работете съ нея, като единствено срѣдство, като единствено условие, чрезъ което можете да ликвидирате съ кармата си. Нѣкой казва, че самъ може да ликвидира съ своята карма. Всѣки може да ликвидира съ кармата си, при условие да приложи Любовьта въ живота си. За тази целъ, той трѣбва да се запита, обича ли всички същества еднакво. Това може да се по-

стигне, когато гледате на хората, като на същества, въ които Божественото се проявява. Напримѣръ, срѣщате единъ престѣпникъ, който извършилъ редъ престѣпления, и за когото цѣлото общество говори лошо. Въ това време, обаче, дохожда една жена, която говори добре за него и счита, че той е добъръ човѣкъ. Защо тази жена мисли добре за разбойника? Защото нѣкога този човѣкъ я спасилъ отъ явна смъртъ. Единъ день, когато пѣтувала презъ една гора, тя срещнала мечка, която се готвила да се хвърли върху нея и да я разкъса. Въ този моментъ разбойникътъ се притекълъ къмъ жената и я спасилъ. Значи, въ този моментъ, въ разбойника се е проявило Божественото, заради което тази жена го счита за добъръ човѣкъ. Тѣй щото, обичайте всички хора за Божественото въ тѣхъ! Когато Божественото присѣтствува въ човѣка, и най-лошиятъ, и престѣпникътъ могатъ да извършатъ нѣкакво добро, велико дѣло. Когато Божественото отсѣтствува отъ човѣка, и най-добриятъ може да извърши нѣкакво престѣпление. Трѣбва ли тогава този човѣкъ да минава предъ хората за лошъ? Моментната проява не прави още човѣка нито добъръ, нито лошъ.

Питамъ: какво разбрахте отъ двата примѣра — за празното шише и за пълната кошница съ хлѣбъ? Кое е по хубаво: да дава човѣкъ, или да взима? Да учи хората, или него да учатъ? Да любя, или да го любятъ? Ще кажете, че е по-добре да любяшъ. Значи, който люби, той изпитва приятностъ. Приятно ли е на онзи, когото любятъ? Какво ще стане, ако и той иска да любя? Единиятъ ще дава, и другиятъ ще дава. Въ края на краищата, двамата ще се скарать. Ако пъкъ и двамата искать да бждатъ обичани, това значи и двамата да иматъ желание да взимать. Какво ще

стане тогава? Тѣ пакъ ще се скарать. Помислете върху въпроса: Какво значи да любишъ и да те любятъ? Или, какво значи да давашъ, или да взимашъ? Като дойдете следния пжтъ въ класъ, ще отговорите устно на този въпросъ, безъ да пишете нѣщо.

И тъй, отъ чисто окултно гледище, вие трѣбва да си изясните въпроса, какво значи взимане и какво — даване. Всѣка мисль, всѣко чувство въ васъ трѣбва да бжде строго опредѣлено. Когато любите, трѣбва да любите безъ принуждение. Когато ви любятъ, трѣбва да ви любятъ безъ насилие. Когато любятъ, той прави услуга на онзи, който го люби. Който люби пкъ, той има нужда да го разтоварятъ, да му олекне. Съ други думи казано: който люби, той иска да даде частъ отъ товара си на онзи, когото люби. Той му казва: По-неже виждамъ, че си силенъ, искамъ да туря частъ отъ товара си на твоя грѣбъ. — Радвамъ се, че си ме намѣрилъ достоенъ да взема половината отъ твоя товаръ. Да любишъ и да те любятъ, на окултенъ езикъ подразбира правилно разпредѣление на товара между двама души. Отношенията между тия двама души представятъ примѣритѣ съ празно, ще оставишъ другия да ти силе въ него вода; ако кошницата ти е пълна съ хлѣбъ, ще раздавашъ отъ нея на ония, които нищо нѣматъ. Тѣзи две положения трѣбва да пазите, за да създадете помежду си взаимни отношения на почитъ и уважение. Много хора нѣматъ почитъ и уважение нито къмъ себе си, нито къмъ другитѣ. Първо човѣкъ трѣбва да има почитъ къмъ себе си, къмъ своето висше съзнание, къмъ душата си, а тогава и къмъ другитѣ, т. е. къмъ окръжаващитѣ. Когато имате котка въ дома си, какво правите съ

нея? Хващате я за ушитѣ, за опашката, милвате я, и тя ту се сърди, иска да ви одраска, ту се примирява. Обаче, ако постѣпите съ човѣка, както съ котката, той ще се обиди. Затова, когато дойдете до човѣка, вие нѣма да изразите любовта си къмъ него, както къмъ котката. Любовта къмъ котката и любовта къмъ човѣка се различаватъ. Любовта къмъ човѣка почива на строго опредѣлени математически отношения. Ако двама души, които се обичатъ, спазватъ тия отношения, между тѣхъ ще настѣпи хармония. Днесъ, като се срещнатъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ ще си помисли: Азъ съмъ по-ученъ; или, азъ съмъ по-високъ, по-богатъ и т. н. Въ отговоръ на това, другиятъ ще си помисли: Азъ пъкъ съмъ по-уменъ, или по-добъръ, или по-дебелъ и т. н. Вследствие на тия сравнения, между двамата ще се роди една вътрешна борба, едно състезание, което ще развали отношенията имъ.

Питамъ: на какво се дължи дисхармонията въ отношенията на съвременнитѣ хора? Тя се дължи на факта, че тѣ поставятъ любовта си на почва на знание, на богатство и т. н. Едно трѣбва да имате предъ видъ: Любовта е строго опредѣленъ законъ, който не зависи отъ никакви социални отношения. Той може да се опита. Нито учението, нито силата, нито богатството могатъ да задържатъ любовта. Това виждате на всѣка стѣпка въ живота. Покажете единъ човѣкъ, който, като има сила, знание или богатство, да е щастливъ. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ живота, любовта ще направи изключение за тѣхъ. Не, любовта за никого не прави изключения. Всѣки човѣкъ въ живота е обикновена запетая, турена на своето мѣсто. Запетаята е знакъ за малка почивка, но често тази запетая може да бѣде турена тамъ, дето нѣма нужда отъ почивка. Най-малката лю-

бовъ на физическия свѣтъ представя най-малката почивка—да поеме човѣкъ малко въздухъ, следъ като се е уморилъ. Или, най-малкото впечатление, което човѣкъ получава на физическия свѣтъ, представя най-малката любовъ.

Сега, като ви говоря за новитѣ възгледи на живота, ни най-малко нѣмамъ предъ видъ моментално да ликвидирате съ старото, т. е. да го разрушите. Старото ще остане за торъ, върху който ще садите новото. Върху старото дърво ще присаждате нови клончета. Тѣй щото, вие трѣбва да изучавате, какъ се садятъ, какъ се присаждатъ новитѣ семена и новитѣ присадки. Ако речете изведнѣжъ да разрушите старото, вие ще спънете своята еволюция. Какъ ще отхвърлите старото, което е изразъ на миналата дейтелностъ на толкова велики, гениални хора? Великитѣ хора сж изразъ на дейтелността на цѣлото човѣчество. За да се роди единъ великъ човѣкъ на земята, множество монади отъ духовния свѣтъ трѣбва да се съединятъ на едно мѣсто и да отправятъ къмъ него своята дейтелностъ и сила. Както дървото чрезъ плода си изпраща свой посланикъ въ друго нѣкое дърво, така безброй възвишени монади или души, като действуватъ колективно, изпращатъ, т. е. съсредоточаватъ своята интелигентностъ къмъ единъ човѣкъ, или къмъ единъ учител на земята, и той става великъ. Въ това отношение, всѣки човѣкъ, колкото обикновенъ да е, представя колективитетъ отъ души. Като знаете това, всѣки трѣбва съзнателно да работи върху себе си, защото и на него ще дойде редъ да влѣзе въ това колело. За всѣки ще дойде определеното време, да се запали. За тази цель, той трѣбва да приготи въ себе си нужното количество огънь. Този огънь се подклажда отъ опитноститѣ, които човѣкъ събира.

Безъ тѣзи опитности, нищо не може да се постигне. Какво правите вие? Като видите една запалена свѣщъ, искате и вие да се запалите. Не бързайте! Като се движи колелото, ще дойде редъ и до васъ. До това време, обаче, човѣкъ трѣбва да мине презъ голѣми изпитания и страдания. Кой министъръ въ България, или въ друга нѣкоя държава не е получилъ кръстъ вмѣсто вѣнецъ? Въ това отношение, всѣки човѣкъ го очаква затворъ, вжтре или вънъ отъ него. Нима римлянитѣ и евреитѣ не въздигнаха кръстъ за Христа? Съвременнитѣ християнски народи въздигнаха много църкви въ името на Христа, но Христосъ не е въ тѣхъ. Много време се изисква още докато хората дадатъ мѣсто на Божественото, на Великото въ себе си. Докато дойде това време, хората трѣбва да работятъ върху себе си, да създаватъ правилни, чисти връзки помежду си, които да почиватъ на закона на свободата, а не на насилието. Вързвайте се безъ да се вързвате! Ограничавайте се безъ да се ограничавате! Съ други думи казано: Когато правите капанъ за другитѣ, или за себе си, оставете две врати свободни въ него, та като влѣзете презъ едната, да излѣзете презъ другата. Тогава и мишката, като влѣзе презъ едната врата и изяде пастърмицата, ще намѣри втората врата отворена и ще излѣзе презъ нея. А вие, като видите, че пастърмицата е изядена, бждете доволни, че мишката е постъпила умно.

Сега, като говоря за любовта, трѣбва да ви кажа, че любовта ограничава. И който люби, и когото любятъ, и двамата се ограничаватъ. Напримѣръ, търговецътъ люби паритѣ, и затова ходи, търси, обикаля тукъ-тамъ да купи по-евтина, подобра стока, съ което губи голѣма частъ отъ времето си. Но и онзи, когото любятъ, очаква да получи нѣщо, и съ това губи времето си. Значи, отъ

страна и на двамата има загуба. Ако тази загуба не се поправи, явява се кармата. Тъй че, кармата е резултатът на нехармоничната проява на любовта между хората. Докато въ любовта на хората нѣма хармония, кармата между тѣхъ ще се увеличава, ще надтежава все повече и повече. Ако възлюбениятъ не дойде точно на опредѣленото време, веднага го питатъ: Защо не дойде на време? Тъй щото, при днешнитѣ разбирания, при днешното развитие на хората, и онѣзи, които любятъ, и онѣзи, които ги любятъ, взаимно се ограничаватъ.

Съвременнитѣ хора искатъ да се освободятъ отъ тѣзи ограничения, но затова се изисква нова философия на живота, ново разрешаване на социалнитѣ въпроси. Ако не се домогнете до новата философия, ще дойдатъ много повече юлари и остени отъ тия, които днесъ имате. Какво ново ще научите, ако господарьтъ ви всѣки день ви туря по сто юларя и по сто остена? Все ще научите нѣщо ново. Юларьтъ и остеньтъ представятъ страдания, изпитания, презъ които човѣкъ непременно трѣбва да мине, за да може съзнанието му да се дигне на по-високо стѣпало. Сегашното положение на човѣка е временно, преходно, но за да мине този периодъ, той трѣбва да прави усилия, чрезъ които да трансформира силитѣ на съзнанието си, да премине сегашнитѣ граници, сегашнитѣ ограничения. Ако безъ тѣзи усилия мислите да оправите работитѣ си, вие се лъжете. Временно може да ги оправите, но после ще ги объркате два пжти повече, отколкото по-рано. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще разрешите въпроситѣ на живота си прямо, безъ никакви заобикалки. При това разрешаване на въпроситѣ, вие ще придобиете нова свѣтлина, нови разбирания за живота. Ако при сегашнитѣ знания ви дамъ нѣкои окултни

закони или правила, вие едва ли бихте издържали на тяхъ. Ще кажете, че се наемате да ги приложите, че ще бждете изправни къмъ тяхъ. Не, новитѣ знания изискватъ нови мѣхове. Иначе, много отъ вашитѣ мѣхове ще се пропукатъ тукъ-тамъ, и едни ще започнатъ да се оплакватъ отъ главоболие, други — отъ стомахъ, трети — отъ коремъ и т. н. Когато висшата енергия на тѣзи окултни истини проникне въ вашата нервна система, тя ще произведе цѣла пертурбация. И ако не сте въ връзка съ великия Божественъ законъ да ви помага, тя би ви стопила. Затова, именно, окултниятъ ученикъ трѣбва дълго време да се приготвява, да стѣпи самостоятелно на краката си. Този приготвителенъ периодъ подразбира усилване на неговитѣ вибрации, докато придобие по-голѣма издържливостъ. Тази е причината, поради която окултното знание, окултната свѣтлина не се дава на ученика, докато той не се кали. Това знание е сила, която може да разруши организъма на онзи, който не е подготвенъ за нея. Затова, именно, ученикътъ трѣбва да започне отъ най-малкитѣ опити, за да кали своята нервна система. За тази целъ, ученикътъ първо се поставя на скара, съ срѣдна температура около 300°. После, температурата се увеличава, докато стигне до 4000-5000°. Всѣки ученикъ ще провѣри, доколко може да издържа. Който издържи до 400°, той е олово, защото оловото се топи приблизително при тази температура. Който се топи около 1000°, той е желѣзо. Ако нѣкой се топи около 1750-1800°, той е платина. Колкото повече издържате, толкова по-голѣми знания ще придобиете. Знаете ли, всѣки за себе си, доколко градуса най-много може да издържа? Опитвали ли сте, при колко градуса може да се топите, безъ да изгорите? Въ този случай, алхимията има предъ

видъ да стопи твърдото, упоритото въ човѣка, безъ да го изгори. Ако по нѣкакъвъ начинъ можемъ да стопимъ вжглена, ние ще го превърнемъ отъ едно състояние въ друго, ще го трансформираме; обаче, ако го изгоримъ, имаме съвсемъ другъ процесъ.

Сега, като говоря за силата на окултната наука, съ това не искамъ да ви плаша, но обръщамъ вниманието ви да бждете смѣли. Всички напреднали същества сж минали по този пътъ, и вие трѣбва да минете по него. Той е най-лесниятъ пътъ. Неговите методи сж сложни, но пътятъ е правъ, лесенъ. Затова, работете и мислете. Мислете главно върху двѣта положения на любовта: да любите и да те любятъ. Задайте си въпроса, кога и какъ се е родило желанието въ човѣка да люби и да го любятъ. Споредъ вашитъ разбирания, какъ мислите, кога сж се явили въ съзнанието на човѣка тѣзи две положения? За да си отговорите на този въпросъ, направете следния опитъ: когато сте сити, когато сте се нахранили добре, вземете една красива череша и я погледайте малко. Докато сте сити, вие ще се любувате на красивата череша, но щомъ започнете да огладнявате, въ съзнанието ви се заражда нѣкакво желание, да изядете своята любима череша. Като правите опита, наблюдавайте промѣнитъ, които ставатъ въ съзнанието ви. Сега има череша, затова всички можете да направите този опитъ. Когато сте сити, вземете по една или петъ хубави череша и дръжте ги предъ себе си. Въ това време вие любите. Като започнете да огладнявате, вие ще гледате на черешитъ съ друго око, съ желание да ги изядете. Въ този моментъ, въ съзнанието ви се заражда желание черешитъ да ви любятъ. Интересно е човѣкъ да наблюдава тѣзи тънки промѣни, които ставатъ въ неговото

съзнание. Значи, който люби, той ще бжде погълнатъ. Въ последния случай, черешата любѣше човѣка, и затова той я погълна. Такъвъ е законътъ. Това показва, че силата е въ малкото, а не въ голѣмото. Като направите този опитъ, вие ще се натъкнете на интересни заключения, ще видите, какъ се извършватъ процеситѣ въ съзнанието. Обаче, за да придобиете вѣрни изводи, вие трѣбва да бждете съвършено спокойни.

И тъй, работете спокойно и не се смущавайте, че нѣкои нѣща, било между васъ, или въ самитѣ васъ, не сж още изгладени. Има много методи за изглаждане на нѣщата. Когато художникътъ направи нѣкаква погрѣшка, той взима четката и заличава погрѣшката. Когато писарътъ направи нѣкаква погрѣшка, той взима гумата и изтрива съ нея погрѣшката. Зачиването, изтриването на погрѣшкитѣ сж външни методи, но когато дойде въпросъ да се изправятъ погрѣшкитѣ въ съзнанието на човѣка, тамъ вече има съвсемъ други методи. Всѣка външна погрѣшка е преди всичко погрѣшка въ съзнанието на човѣка. Който разбира законитѣ, той ще изправи погрѣшкитѣ си чрезъ трансформиране на съзнанието. Този е единъ отъ най-мжчнитѣ методи за приложение. Всичко се крие въ съзнанието на човѣка, затова, именно, оттамъ трѣбва да започнете работата върху себе си.

Чистене на съзнанието — тази е задачата на ученика. За тази целъ сж посочени два главни метода: чрезъ филтриране и чрезъ дестилация. Да чистите съзнанието си, това значи да трансформирате съзнанието си, да мине отъ по-низко въ по-високо състояние.

Т. м.

*

12. Лекция отъ Учителя, държана на
17 май, 1922 г. София.

ПРОТИВОРЕЧИЯ ВЪ ЖИВОТА

ЛЕКЦИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

НА МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ГОДИНА I — 1922

ТОМЪ II.

СОФИЯ
1934

ПРОТИВОРЕЧИЯ ВЪ ЖИВОТА.

Т. м.

Сега ще говоря върху противоречията въ живота, или противоречията въ живота на ученика. Знакътъ—У се взима като символъ на противоречието. Изобщо, всички ученици често се подаватъ на страхъ и съмнение, които, обикновено, заедно вървятъ. Задавали ли сте си въпроса, защо се страхувате? Отъ какво произтича страхътъ? Запримѣръ, давамъ ви да напишете известна тема или урокъ, и следъ това у васъ се явява страхъ, че не можете да изпълните тази работа. Отъ какво произтича този страхъ?

Страхътъ е едно негативно качество на низшия умъ, на низшия манасъ. Ако човѣкъ не притежава нищо, може ли да се страхува? Допуснете, че вие имате съзнание само, но нѣмате физическа форма, съ която да разполагате. Значи, вие се съзнавате само като човѣкъ; мислите, разсждавате, но нѣмате абсолютно никаква форма. Въ такъвъ случай, може ли да се роди страхътъ у васъ?

И тъй, страхътъ е едно послѣдствие въ съзнанието, че човѣкъ може да изгуби това, което има, или може да не придобие онова, което иска. Когато въ съзнанието на човѣка се яви мисълта, че ще загуби това, което иска, тогава се заражда страхътъ. Запримѣръ, човѣкъ се страхува да не изгуби живота си. А когато мисли, че нѣма да спечели онова, което желае, тогава се явява съмнението. Сега, да се обясни психологически, защо, именно, трѣбва да се зароди съмнението въ душата на човѣка? Щомъ се яви страхътъ, волята ви е слаба; стра-

хътъ всѣкога показва слаба воля. Това е въ естеството на човѣка. Съмнението показва, че интелектътъ ви е слабъ. Напримѣръ, даватъ ви нѣкаква работа, и вие почвате да се съмнявате, дали ще можете да я свършите. Защо? — Зашто чувствувате, че интелектътъ ви не е въ състояние да извърши дадената работа. Обаче, когато вашиятъ умъ е свѣтълъ и способенъ, никакво съмнение не може да се зароди. Съмнението трѣбва да даде потикъ, не да се пази като писано яйце, но да подбужда, да усилва деятелността на ума. Какъ може да се усили умътъ? Ако вашиятъ умъ е слабъ, ще възприемете синитѣ вибрации на свѣтлината. Зелениятъ цвѣтъ пъкъ въ природата е материалистически. Човѣкъ става материалистъ, когато борави повече съ зеления цвѣтъ. При това положение, той започва да мисли за кѣщи, за ниви, за пари, за богатство. Затова, именно, материалиститѣ обичатъ зеления цвѣтъ — той е любимиятъ имъ цвѣтъ. Въ зеления цвѣтъ е потопена цѣлата сегашна еволюция; той е преобладаващиятъ цвѣтъ.

Страхътъ се дължи на отсъствието на сила. Когато страхътъ се проявява силно въ нѣкого, добре е той да възприема портокаловия цвѣтъ, като срѣдство за балансиране на силитѣ; съ него той може да се лѣкува. Ако се страхувате вечеръ, денемъ гледайте да асимилирате портокаловитѣ лъчи отъ слънцето, и тогава страхътъ ще стане нормаленъ, ще се превърне на благоразумие. Напримѣръ, вие мислите, че не сте страхливи, имате вѣра, разсѣждате, философствувате, но стане ли земетресение, всѣкаква мисль изчезва, и веднага се намирате на улицата. Следъ като се видите на улицата, веднага ще почнете да мислите, какъ сте излѣзли. Значи, вие нѣмате присѣствие на духа, и волята не контролира ума ви. Запримѣръ, когато

се изгорите, вие не мислите. Било е време, когато страхът — чувство на предпазливостта, е било на място, а днесъ страхът е аномаленъ, превърнатъ е въ болезнено чувство. Вниманието, предпазливостта, благоразумието сж контрасти на страха. Вие трѣбва да знаете, че живѣете въ свѣтъ, дето има противоположни сили, които сж въ разрѣзъ съ еволюцията, съ пжтя, който следвате. Когато страхът е взелъ надмощие въ човѣка, тогава той проявява конвулсии, неправилни движения на ржцетѣ, на краката. При това положение, ще регулирате страха съ портокаловитѣ лжчи. Страхътъ увеличава негативнитѣ качества на човѣка. Напримѣръ, ако на нѣкой се е случила нѣкаква малка пакостъ, или неприятностъ, той ще я преувеличи най-малко десетъ пжти. Ако е претърпѣлъ нѣкакво страдание, той нѣма да го опише естествено, а ще го преувеличи значително.

Между съмнението и страха има известна аналогия. Напримѣръ, съмнението има свойство да преувеличава погрѣшкитѣ на човѣка. Отъ малкъ поводъ, човѣкъ може да прави голѣми заключения. Да допуснемъ, че сте чели нѣкой авторъ, който се съмнява въ бждещия животъ, въ Бога. Това показва, че умътъ му не е развитъ. Може да е ученъ, да има силенъ интелектъ, но умътъ му е слабъ. Подъ „умъ“ ние подразбираме всички способности, чувства, интелектъ и сили, които се съдържатъ въ него. Интелектътъ подразбира низшия умъ на човѣка, низшия манасъ, а разумътъ — висшия умъ, висшия манасъ. Следователно, има хора съ силно развитъ разумъ и слабъ интелектъ, а нѣкои — съ силенъ интелектъ и слабъ разумъ. Обаче, и двамата правятъ погрѣшки. Има философи съ отлични системи, но за природата сж толкова невежи, че малкитѣ деца знаятъ повече отъ тѣхъ.

Напримѣръ, единъ англичанинъ, знаменитъ проповѣдникъ, голѣмъ философъ, въ една своя речъ казалъ, че овцетѣ пиели вода, само когато сж болни. Какво показва това? — Че въ своята философска мисль, този проповѣдникъ се отдалечилъ отъ действителността, която го окръжавала. Този проповѣдникъ ималъ развитъ разумъ, а слабъ интелектъ. Въ сжщностъ, когато сж болни овцетѣ не пиятъ вода, а когато сж здрави — пиятъ.

Сега, много отъ съвременнитѣ хора, като този проповѣдникъ, казватъ, че Господъ не сжществува, т. е. че овцетѣ пиятъ вода, когато сж болни. Този човѣкъ е слабъ въ доказателствата си, защото иска да доказва сжществуването на Бога съ невѣрни факти, като този, че овцетѣ пиятъ вода, само когато сж болни. Богъ е сжщина, която не се доказва. Той е вънъ отъ всѣкакви доказателства. Богъ е сжщество извънъ времето и пространството, извънъ съзнанието, извънъ живота, извънъ всѣкаква интелигентностъ на хората и т. н. Богъ е извънъ времето и пространството, но сжщевременно съдържа въ себе си времето и пространството. Той е извънъ живота, но съдържа въ себе си живота. Той е извънъ съзнанието, но съдържа въ себе си съзнанието. Той е извънъ интелигентността, но съдържа въ себе си интелигентността. Какъ ще разберете това? Значи, Богъ, Безграничниятъ не може да се докаже. Затова, именно, всѣко нѣщо, което на физическия свѣтъ не може да се докаже, ражда съмнение въ умоветѣ на хората. Въ сжщностъ, реални сж само ония нѣща, които не могатъ да се доказватъ. Всички нѣща, които се доказватъ, сж сѣнки на реалността. Като казвамъ, че нѣкои нѣща не се доказватъ, това не значи, че не може да се мисли и разсждава за тѣхъ. Вие можете да мислите за тѣхъ, колкото искате, но не

можете да ги доказвате въ време и пространство. Следователно, когато съмнението проникне въ умоветъ ви, вие трѣбва да знаете, че сте близо до реалността.

За обяснение на тази мисль, ще приведа следния примѣръ. Представете си, че вие нѣмате приятель въ живота си. При това положение, можете ли да се съмнявате въ него? Не можете, разбира се. Обаче, шомъ имате единъ приятель, има вече въ кого да се съмнявате. Шомъ приятельтъ ви съществува като реалность, вие вече можете да се съмнявате. Вие се съмнявате, напримѣръ, дали той ви обича, дали мисли като васъ и т. н. Значи, съмнението подразбира отрицателната страна на реалността. Същото може да се каже и за страха. Може ли да се страхува човѣкъ, ако нищо не вижда? Значи, човѣкъ може да се страхува само отъ това, което вижда. Или, той може да се страхува само отъ това, което не разбира, което не може да си обясни. Само необясненитѣ, таинственитѣ нѣща задаватъ страхъ на човѣка. Ако вечеръ, както спите, нѣкой ви изнесе на ръце отъ стаята и ви остави нѣкъде срѣдъ природата, при съвсемъ непозната за васъ обстановка, дето не можете да опредѣлите нито изтокъ, нито западъ, нѣма ли да се уплашите? Ще се уплашите, разбира се, ще преживѣете даже панически страхъ. Вие не можете да си обясните, какъ е станало това, че сте срѣдъ природата. Знаете, че бѣхте въ стаята си, спите на леглото, а кой ви изнесълъ навънъ и защо направилъ това, нищо не знаете. Реалността, въ която се намирате сега, създава страхъ у васъ. И сега, за да се освободите отъ страха, трѣбва да започнете да мислите, какъ и по каквъ начинъ е станало вашето премѣстване.

Щомъ намѣрите причината и си обясните това явление, страхътъ ще изчезне.

Представете си друго положение, което може да предизвика страхъ у васъ. Седите въ стаята си и размишлявате. Изведнѣжъ, презъ отворената врата на вашата стая пропѣлзъва на земята мечка. Вие се улашите и хуквате да бѣгате. Добре, че въ случая, имате и втора врата на стаята си, която веднага отваряте и излизате навънъ. Когато срещнете, разпръвете, че мечка влѣзла въ стаята ви и безъ малко щѣла да ви нападне. Ако пъкъ нѣмахте втора врата на стаята си, вие щѣхте да се самозащичавате, т. е. да се сражавате съ мечката. Обаче, ако имаште присѣствие на духа, вие щѣхте да започнете да размишлявате. Първо ще си кажете: Какъ е възможно, мечка да влѣзе въ стаята ми? Следъ това, ще се вгледате въ мечката и ще видите, че тя не е действителна мечка, а човѣкъ, облѣченъ съ мечка кожа. Тогава ще видите, че това е вашиятъ приятелъ, който искалъ да се пошегува малко съ васъ.

И тъй, когато страхътъ проникне въ ума на човѣка, той бѣга презъ вратата на сърцето. Когато страхътъ проникне въ сърцето, той бѣга презъ вратата на ума. Значи, каквато опасностъ дойде върху човѣка, той винаги има една отворена врата, презъ която може да излѣзе навънъ, да се спаси. Когато страхътъ проникне въ сърцето на човѣка, той трѣбва да се запита, реално ли е всичко това, което вижда, чувствава и преживява? Който може да се самообладава, той спокойно може да седне на нѣкой камъкъ въ гората и покрай него да минаватъ най-свирели животни, тигри, лъвове, безъ да му причинятъ най-малката вреда. Тѣ ще минатъ-заминатъ покрай него, безъ да го докоснатъ. Ако е страхливъ, тѣ непременно ще го нападнатъ.

Предъ смѣлия, предъ безстрашния човѣкъ и най-свирепитѣ животни отстъпватъ. Тѣ чувствуватъ силата му и се страхуватъ отъ него. И действително, смѣлиятъ човѣкъ има силна воля, силна мисль; той може да се концентрира.

Сега, можете ли да кажете, какво мисли това куче, което мина покрай насъ? Както видѣхте, то се спрѣ, погледа ви малко и си замина. Разбра ли това куче, че вие сте ученици на окултна школа? То разбра, че сте се събрали за нѣкаква важна работа, но каква е тази работа, не знае. Ако бѣше се уплашило отъ васъ, кучето щѣше да лае, но вашата мисль му даде известенъ потикъ, и то продължи своя пѣтъ. Кучето разбра, че мѣстото му не е тукъ. Наблюдателността е развита въ това куче, а сѣщо така и низшия умъ, затова то не се спрѣ при насъ, а продължи по-нататъкъ. То е наблюдавало своя господарь и извадило заключение, че както господарьтъ му често бива заетъ съ своя работа, така и ние, тукъ, имаме нѣкаква работа.

На физическия свѣтъ, страхътъ и съмнението се явяватъ естествено, а въ окултнитѣ школи ги предизвикватъ изкуствено. Така е било въ Индия, въ Египетъ и въ всички останали окултни школи. Напримѣръ, нѣкой ученикъ отива при единъ отъ учителитѣ на една окултна школа, но учителътъ не му говори нищо. Ученикътъ говори, учителътъ мълчи; ученикътъ се вижда въ чудо, не знае, какво да прави. Минаватъ день, два, три, учителътъ все мълчи. Ученикътъ започва да мисли, дали не е влѣзълъ преждевременно въ школата. Следъ това учителътъ го поставя на такъвъ изпитъ, отъ който ученикътъ преживява голѣмъ страхъ. Сега учителътъ наблюдава, дали умътъ и волята на ученика сѣ добре развити. Той следи, какъ ще се прояви ученикътъ, отъ което изучава неговитѣ по-

ложителни и отрицателни качества. Окултнитѣ ученици трѣбва да иматъ положителни качества. Ако иматъ нѣкакви отрицателни качества, тѣ не могатъ да бждатъ истински ученици. Който има негативни качества, той не може да бжде ученикъ.

И тѣй, каквито мжнотии и да ви се случатъ въ живота, трѣбва да знаете, че тѣ сж строго математически опредѣлени и необходими за вашето развитие. Каквото да правите, вие не можете да ги избегнете. Ако въ една форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ втора, въ трета и т. н. Ако въ най-леката форма ги избегнете, тѣ ще дойдатъ въ по-тежка. Забелязано е, че това, отъ което човѣкъ най-много се страхува, на него, именно, налетява. И обратното е вѣрно: това, което човѣкъ най-много желае, и него ще постигне. Отъ гледището на Школата на Бѣлото Братство, страхътъ и съмнението въ човѣка минаватъ за негативни качества, които показватъ, че висшата любовъ не е проникнала въ неговото сърце. Страхътъ и съмнението показватъ още, че висшата мждростъ не е проникнала въ човѣшкия умъ. За да се освободите отъ страха и съмнението, както и отъ други отрицателни чѣрти въ себе си, вие трѣбва да работите. Въ това отношение, окултната школа разполага съ редъ методи за работа на ученика върху себе си. Първото качество на ученика е способността му да работи. Той трѣбва да обича работата, всѣкога да е готовъ да работи. Единъ младежъ, свършилъ университетъ, отива при единъ отъ учителитѣ на една окултна школа и му казва, че иска да бжде неговъ ученикъ. Въ това време учителътъ копае лозето, и нищо не отговаря. Той го запитва по единъ, по другъ въпросъ, а не взима мотиката да покопае заедно съ учителя. Можете ли, при това положение, да бждете ученикъ? Не,

ученикътъ трѣбва да е работливъ и досѣтливъ. Той трѣбва да вземе една мотика и да започне да работи заедно съ учителя си. Така, той ще задава въпроси на учителя, а последниятъ ще отговаря. Разговорътъ помежду имъ ще се заведе много естествено. Тѣ ще работятъ и ще се разговарятъ. Ученикътъ, обаче, иска учителятъ да напусне работата си и да разговаря съ него. Учителътъ нѣма да спре работата си. Въ случая, ученикътъ трѣбва да се нагоди споредъ учителя си.

Съвременнитѣ хора се съмняватъ въ Бога, защото тѣ искатъ Той да спре работата си и да ги запита, какви сж страданията имъ, какво е материалното имъ положение. Съ една дума, тѣ искатъ Богъ да имъ обърне внимание, като на деца. Тукъ е тѣхната погрѣшка. Тѣ трѣбва да знаятъ, че Богъ никога не напуска работата си. Той може да увеличи и съкрати времето и пространството, да даде възможностъ на човѣка да учи, да работи, да се развива, но да спре работата си, това Той никога нѣма да направи. Когато бесятъ нѣкого, времето се съкращава. Тогава днитѣ текатъ бързо. Когато нѣкой дължи нѣкому, времето пакъ тече бързо. И при единия, и при другия случай желателно е времето да се продължи. Въ това отношение, съвременнитѣ хора нѣматъ строго опредѣленъ критерий или точна мѣрка, по която да познаватъ, кое е истинското време, т. е. да опредѣлятъ продължителността на времето.

Сега, като се говори за продължителност на времето, това е въпросъ, който се отнася до съзнанието. Ако се движите съ бързината на обикновенъ тренъ, вие ще стигнете до слънцето въ продължение на 250 години. Обаче, ако се движите съ бързината на свѣтлината, ще стигнете до слънцето за осемъ минути. Значи, вашето съзнание може да

се движи съ бързината на обикновенъ тренъ, може да се движи съ бързината на свѣтлината, а може да се движи и още по бързо. Следователно, времето и пространството зависятъ отъ съзнанието. Съзнанието е извънъ времето и пространството, извънъ противоречията, извънъ страха и съмнението. Пространството произвежда страхъ, а времето — съмнение. Когато паднешъ въ нѣкой кладенецъ, страхътъ дохожда; когато наближи падежа за изплащане на нѣкоя полица, съмнението дохожда. Като видите, че при васъ дохожда онзи, на когото дължите, вие казвате: Дали не е сбъркалъ, дали не е прибързалъ съ донасянето на полицата? Когато два дисхармонични предмета се съпоставятъ едновременно въ времето, тѣ произвеждатъ въ ума на човѣка съмнение. Когато тия два предмета се раздѣлятъ въ пространството, тѣ произвеждатъ въ човѣка страхъ. Напримѣръ, ако кажете една обидна дума на вашия приятелъ, въ този моментъ вие изпитвате страхъ, че можете да го загубите. Страхътъ показва, че вие сте въ пространството и се безпокоите, че връзките между васъ и приятеля ви могатъ да се скъсатъ.

Сега, ще ви задамъ нѣколко въпроса: да обичате ли е по-добре, или да ви обичатъ? (— Да обичаме). Да давате ли е по-добре, или да взимате? (— Да даваме). Какво ще стане тогава, ако всички обичате, или ако всички давате? Ще се отблъснете. Да обичашъ е едно нѣщо, да те обичатъ е друго нѣщо; това сж две съвършено различни състояния на душата, които произгичатъ отъ два различни процеса въ Битието. Да обичашъ, това е процесъ на любовта, при който развивашъ силата си; да те обичатъ, това е процесъ на мждростта, при който развивашъ знанието си. Има ли

нѣкакво противоречие въ това? Значи, когато Богъ работи върху душата ви съ Любовта си, вие искате да обичате; когато Богъ работи върху душата ви съ своята Мъдростъ, вие искате да бждете обичани. За да бждете обичани, вие трѣбва да създадете условия. Безъ тѣзи условия, никой не може да ви обича. Напримѣръ, въ тъмна стая при затворени кепенци на прозорцитѣ, вие искате външната свѣтлина да проникне въ очитѣ ви, да ви зарадва. Възможно ли е при тѣзи условия свѣтлината да проникне въ очитѣ ви? Вие трѣбва да отворите кепенцитѣ на прозорцитѣ, после и самитѣ прозорци, и тогава само свѣтлината ще проникне въ стаята, ще влѣзе въ очитѣ ви и ще ви обикне. При това положение, и вие ще се радвате на свѣтлината.

И тѣй, да обичашъ, това значи да се свържешъ съ първия принципъ — съ Божията Любовъ. Да те обичатъ, значи, да се свържешъ съ втория принципъ — съ Божията Мъдростъ. И наистина, следъ като човѣкъ обича день, два, три, месеци, година, две и повече, той дохожда най-после въ пасивно състояние и пожелава да бжде обичанъ. По този начинъ става смѣна въ процеситѣ, при които колелото на живота се е завъртѣло въ обратна посока. При тази смѣна на процеситѣ, става смѣна и въ ролята на човѣшкитѣ тѣла: въ първо време деятелността е била съсрѣдоточена въ астралното тѣло на човѣка, или въ неговия сърдеченъ свѣтъ; после, при смѣна на процеситѣ, деятелността е преминала въ менталното тѣло на човѣка, т. е. въ неговия умственъ свѣтъ. Ако и въ този свѣтъ деятелността се прекрати, човѣкъ слиза да работи на физическия свѣтъ. Следователно, когато деятелността на човѣка на физическия свѣтъ се прекрати, тя минава въ менталния свѣтъ. Когато и въ менталния свѣтъ се прекрати,

тя минава въ астралния свѣтъ. После пакъ започва отново. Това показва, че въ цѣлокупния животъ на човѣка става постоянно кръгообразно движение. Това показва, че човѣкъ не може за винаги да остане на една и съща точка въ своя животъ. Това значи да бжде въ вѣченъ застой, а то е невъзможно.

Човѣкъ не може постоянно да обича, нито постоянно да бжде обичанъ. Ако тѣзи процеси въ него сж продължителни, той ще изпадне въ индиферентностъ. Сжщо така човѣкъ не може постоянно да мисли, или постоянно да чувства. Щомъ изпаднете въ едно отъ тѣзи положения, вие съзнателно ще потърсите нѣкаква работа, да смѣните състоянието си. Напримѣръ, ако до това време вие сте обичали, щѣ потърсите книгитѣ на нѣкой авторъ и ще ги четете. Като четете книгитѣ му, той ви обича. Ако пъкъ вие четете вашитѣ съчинения предъ нѣкого, вие го обичате. Колкото е силно да обичашъ, толкова е силно да те обичатъ. Защо? Защото душата, която очаква да бжде обичана, създава импулъсъ на другата душа, която, въ това време, обича. Да обичашъ и да те обичатъ, съставятъ два полюса на живота. Който обича, той създава субективния свѣтъ на живота; когото обичатъ, той създава обективния свѣтъ на живота. Затоа, който обича, той иска да види своя образъ въ онзи, когото обича. Вие обичате огледалото, защото образътъ ви се отразява въ него. Вие носите огледалото въ джоба си, и ако по нѣкакъвъ начинъ го счупите или изгубите, съжалявате, защото не можете вече да имате ясна представа за своя образъ. Въ огледалото вие виждате образа си по-добре, отколкото, ако мислено си го представяте. Следователно, онзи, когото обичате, всѣкога дава изразъ на вашата обичъ. Затоа, именно,

вие го обичате. Ако огледалото ви е малко зацапано, вие не го обичате, защото не дава чисто отражение на вашия образъ. Вие обичате само онзи, който може да ви вдъхнови, да ви импулсира, да ви даде потикъ къмъ нѣщо. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърце“. Това значи: Да отразишъ Божественото въ себе си. И когато Божественото се види отразено въ човѣшката душа, Богъ се весели, защото знае, че този човѣкъ е работилъ. Когато Богъ се весели, човѣкъ се радва. Когато човѣкъ загуби радостта си, това показва, че Богъ е недоволенъ отъ него. Тѣй щото, човѣкъ не трѣбва да мисли, че любовта, която проявява, е негова. Човѣкъ е само проводникъ на Божествената любовъ и интелигентность. Че е така, всички писатели, поети, учени сж забелязали това. Понѣкога тѣ пишатъ вдъхновено, красиво, идейно, а понѣкога нищо не могатъ да напишатъ. Тогава тѣ се чувствуватъ бедни, като че нищо не знаятъ, нищо не разбиратъ. Ако интелигентността, ако възвишената мисль е тѣхно присжще качество, тѣ би трѣбвало всѣкога да разполагатъ съ нея. Въ сжщность не е така. Тѣ раждатъ, творятъ, само когато нѣкой имъ донесе нѣщо. Значи, когато нѣкой напълни кошницата имъ съ череши, тѣ я разнасятъ натуку-натамъ, раздаватъ отъ нея и пишатъ. При сегашнитѣ условия, невидимиятъ свѣтъ изразява любовта въ видъ на интелигентность. Хората сж изразители на тази интелигентность. Това ни най-малко не подразбира, че човѣкъ е автоматъ. Той трѣбва да съзнава, че е носителъ на тази интелигентность. Като съзнава това, човѣкъ трѣбва да се радва, че е получилъ нѣщо отъ Божествения свѣтъ, което разумно трѣбва да използва.

Сега, за следната срѣда, всѣки за себе си да отговори на въпроситѣ, защо трѣбва да обича, и защо трѣбва да го обичатъ. За мене не е важно, дали ще отговорите правилно на въпроситѣ, но да мислите върху тѣхъ; за мене е важно, какво ще придобиете, следъ като сте размишлявали известно време. Тази тема е важна, и вие трѣбва да мислите върху нея. Силата на човѣка седи въ неговата мисль. Щомъ мислите, вие все ще придобиете нѣщо, което, ако не днесъ, следъ година, две или повече, ще се изяви навѣнъ. Колкото правиленъ отговоръ да дадете на темата, вие още не можете да бждете на правия пѣтъ. Не е достатъчно човѣкъ само да напише нѣщо върно за любовта. Той трѣбва да я преживява. Следователно, който пише за любовта, той непременно трѣбва да люби и да чувствува, че го любятъ. Това показва, че е мжно да се пише върху сжщността на нѣщата. Като давамъ тази тема, обръщамъ вниманието ви на това, че вие ще пишете върху нѣща, които не знаете. Защо? Защото досега вие нито сте обичали, нито сте били обичани. Това, което наричате обичъ, е сѣнка на обичта. Следователно, нито вашата обичъ, нито тази на ближнитѣ ви, може да се нарече реалностъ.

Казвате: Възможно ли е нашата обичъ да е сѣнка на любовта? — Това може да се провѣри. Ако ви подложатъ на изпитъ, да видите, каква е любовта ви, вие веднага ще пропаднете. Вие имате любовъ, но не такава, за която ви говоря. Въ Божията Любовь, за която ви говоря, нѣма никакво поляризиране. Достатъчно е за единъ моментъ само любовта да проникне въ душата на човѣка, за да придобие той просвѣтление на ума си и да дойде въ хармония съ сжществата на цѣлата земя, съ цѣлия козмосъ. Това може да из-

пита всѣки, който люби и когото любятъ. Това значи да проникнете въ вътрешния смисълъ на любовта. Хиляди години наредъ ще изучавате любовта, докато разберете, какво въ сжщностъ тя представя. Редъ сжесщтвувания трѣбва да минете, за да разберете отчасти поне реалността на нѣщата. Ако още днесъ любовта посети нѣкой човѣкъ, той нѣма да издържи на нейния токъ: ще изгуби съзнание, ще падне на земята; дишането и пулсътъ му ще престанатъ; за него не остава нищо друго, освенъ да желае да се върне въ първото си положение. Нервната система, както и цѣлиятъ организъмъ на съвременния човѣкъ, не сж достатъчно калени, за да издържатъ на силнитѣ вибрации, на силнитѣ токове на любовта. Ето защо окултната наука препоръчва на ученицитѣ редъ методи и упражнения за каляване на ума, сърцето и волята имъ, съ цель, силитѣ на тѣхния организъмъ да се нагласятъ съобразно природнитѣ сили и течения.

Сега, като казвамъ, че вашата любовъ е сѣнка на реалната любовъ, съ това искамъ да кажа, че вие не сте преживѣли още тази любовъ, нѣмате опитностъ за нея и не я познавате. Ако накарате нѣкой младъ момъкъ да опише своята любовъ, той ще каже: Азъ говорихъ за моята любовъ, но тя не ме разбра. Момата пъкъ ще каже: Азъ го обичахъ, а той ми изневѣри. — Човѣкъ може да изневѣрjва и безъ да е билъ обичанъ. Когато обичате нѣкого, тогава, именно, възможността за изневѣрjване е най-малка. Невъзможно е да ви изневѣри онзи, когото обичате. Никжде въ живота това не се случавя. Ако има изключения, тѣ сж вънъ отъ Божията Любовъ, вънъ отъ Божията Мждростъ. Въ Божията Любовъ и Мждростъ абсолютно нѣма условия за изневѣрjване. Щомъ се го-

вори за изневѣряване, трѣбва да подразбираме човѣшката любовъ, т. е. любовта на хората на земята. Дето има изневѣряване, тамъ не може да става въпросъ за любовъ. Тѣй щото, едно трѣбва да знаете: щомъ се съмнявате, интелигентността отсѣтствува отъ ума ви; щомъ се страхувате, любовта отсѣтствува отъ сърцето ви. Съ това въпросътъ се изчерпва. Туй всички трѣбва да знаете, като ученици на окултна школа. Ако не се ръководите отъ тѣзи максими въ живота, ще изучавате само сѣнкитѣ на реалността и, въ края на краищата, ще дойдете до обезсърчение и разочарование и ще кажете: Всичко било празна работа! За да не дойдете до това положение, сами поставете своята обичъ на изпитъ, да видите, до колко можете да издържате.

Ще ви дамъ сега две правила, които всѣкога трѣбва да имате предъ видъ: Ако искашъ да обичашъ, не трѣбва да се страхувашъ. Ако искашъ да те обичатъ, не трѣбва да се съмнявашъ. Приложете тѣзи правила въ живота си, да видите, до колко сж вѣрни. Когато сте свободни, мислете върху тѣзи правила. Когато наблюдавате проявитѣ на хората въ живота, или четете нѣкаква философска книга, или изучавате произведенията на нѣкои писатели и поети, поставете всички тѣхни мисли на вашитѣ сита, и каквото остане на тѣхъ, него задръжете. То е най-ценното, което може да ви ползува. Всичко, което падне долу, не е за васъ. Разчитайте на ситото на вашето сърце и на ситото на вашия умъ и не се страхувайте! Знаете ли, какъ да сѣте? Всички сте сѣли брашно презъ сито, знаете това изкуство. Обаче, има нѣща, които не минаватъ презъ вашитѣ сита, а не сж полезни за васъ. Какво ще направите тогава? Ще се наведете, ще ги хванете съ волята си, като съ щипци,

и ще ги турите настрана. Значи, чрезъ мисълта, чрезъ чувствата и чрезъ волята си, човѣкъ може да пресѣва полезнитѣ отъ безполезнитѣ нѣща въ своя животъ.

Разбрахте ли всичко, което ви говорихъ тази вечеръ? (— Разбрахме една десета часть отъ всичко говорено). — Дръжте се тогава за тази една десета. Тя представя вашата единица мѣрка, съ която трѣбва да си служите. Наистина, човѣкъ представя една десета отъ Божествената Истина. Тѣй щото, подъ дробьта една десета, разбирамъ онази мѣрка, съ която всѣки човѣкъ, споредъ степенъта на своето умствено развитие, мѣри нѣщата. Сега, задачата на всички хора, на цѣлото човѣчество е да докажатъ, че тѣ съставятъ една десета часть отъ цѣлата единица.

Т. м.

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на
24 май, 1922 г., 5 ч. сл. об. Витоша.

ВРЪЗКИ НА ЗНАНИЕТО.

Размишление.

Четоха се работитѣ върху темата: „Защо трѣбва да обичаме, и защо трѣбва да ни с бичатъ“?

Еие сте развили темата добре, но по форма само, а не по съдържание и смисълъ. Опитали ли сте това, което сте писали? Начинътъ, по който сте разсждавали при написване на темата, е инволюционенъ. За да се освободите отъ този начинъ, вие трѣбва да спрете вниманието си върху природата, и оттамъ да извадите отговоръ на зададенитѣ въпроси. Споредъ вашитѣ разсждения, вие казвате: Който люби, той дава. Питамъ: който яде, дава ли нищо? Не само че нищо не дава, но тсй взима отгоре. Отговорете тсгава на въпроса, защо трѣбва да яде човѣкъ?

Значи, който люби, той всичко дава. Когато любятъ, той всичко взима. При това, който люби нѣкого, той сжщевременно го обсебва. Ако господарьтъ люби слугата си, той го обсебва и не му дава възможность да се прояви. Когато обичате коня си, вие не му давате свобода. Тогава, какво дава обичътъ? Нищо не дава. Както виждате, основата на вашитѣ разсждения не е права. Приложете тия разсждения въ практическия животъ, да видите тѣхнитѣ резултати. Щомъ речете да ги приложите въ живота си, ще се натъкнете на редъ противоречия. Споредъ васъ, когото обичатъ, той само взима; който обича пъкъ, той всичко дава.

За изяснение на въпроситѣ за обичътъ, за любовта, ще приведа следния примѣръ. Когато младъ човѣкъ взѣзе въ кръчма, кръчмарьтъ ведъ

чага го обиква. Какъ изразява любовта си? Като му дава вино да пие. Кръчмарьтъ налива една следъ друга чашитѣ, а младиятъ момъкъ пие, постоянно взима. Младиятъ човѣкъ се пълни, но и кръчмарьтъ се пълни, съ една разлика само: отъ това, което пияницата взима, нищо не остава за него; каквото кръчмарьтъ взима отъ пияницата, всичко задържа. Той взима отъ пияницата пари, ниви, къщи — всичкото му материално и здравословно положение. Следователно, любовта, за която хората говорятъ, е любовъ между кръчмаря и пияницата. Идеална любовъ ли е тази? Тази любовъ не е идеална, но въпрѣки това, хората казватъ, че въ любовта има нѣщо Божествено. Въ коя любовъ има Божествени прояви? Ако сега ви поставятъ на изпитъ, нито единъ отъ васъ нѣма да издържи въ любовта си. Значи, едно говорите, друго вършите. Истина ли е тогава това, което пишете? Нѣкой пише, че любовта изисква жертва. — Знаете ли, какво нѣщо е жертва? Преди всичко, жертвата трѣбва да се прави доброволно, а не съ насилие. Вие жертвували ли сте се доброволно? Сега, както видѣхте, направихме малъкъ разборъ на темата, която писахте за днесъ.

Питамъ: защо трѣбва да обичате, и защо трѣбва да ви обичатъ? Имате ли нужда отъ това? Нито едното ви е нужно, нито другото. Любовта е вънъ отъ всѣкакъвъ законъ. Следователно, ако е нужно да обичате, това показва, че нѣкакъвъ законъ ви заставя да правите това. Дето има законъ, тамъ има ограничаване. Какъ ще си обясните това противоречие? Ако нѣкаква външна необходимостъ, ако нѣкакъвъ законъ ви заставя да любите, това вече не е любовъ. После, следъ като сте обичали, какво сте придобили, или какво сте изгубили? Каква е вашата опитность въ това

отношение? Като задавамъ тия въпроси, искамъ да ви застава да мислите правилно, здраво, за да се домогнете до реалността. Съ това, азъ ни най-малко не отричамъ нѣщата, но казвамъ, че вие поддържате стари идеи. Напримѣръ, да обичате и да ви обичатъ, това сж стари идеи — идеи на мъже и жени. Мъжете искатъ да обичатъ, а жените — да ги обичатъ. Тѣзи идеи съществуватъ отъ паметивѣка още, и съвременните хора ги взиматъ, боядисватъ ги отвънъ съ разни бои и краски, напичватъ ги съ разноцвѣтни манисти и свѣтли, лъскави камъчета, докато заприличатъ на селска красавица. По този начинъ тѣ ги представятъ за нѣщо ново. Ако не сте съгласни съ това, покажете ми двама души, които, като сж живѣли по тази любовъ, да сж завършили живота си идеално. Какъ сж завършили отношенията си двама приятели, които сж живѣли споредъ тази любовъ? Ако проследите цѣлата история на човѣшкото развитие, нѣма да срещнете двама души, които, като сж живѣли споредъ тази любовъ, да сж свършили живота си добре.

Като говоря по този начинъ, не искамъ да кажа, че вашите разсуждения не сж прави. Прави сж тѣ, но отъ ваше гледище; отъ гледището на окултната наука не сж прави. Дойдете ли до любовта, тамъ никакви разисквания не се приематъ.

Любовта изключва всички питания.

Любовта изключва всички противоречия.

Любовта изключва всички насилия.

Любовта изключва всички ограничения.

Сега, като знаете тия положения, какъ ще опредѣлите любовта? На вашата любовъ липсва единъ новъ елементъ, който вие сами трѣбва да намѣрите. Можете ли да намѣрите, кой елементъ липсва на вашата любовъ?

Сега ще ви задамъ въпроса: защо гледате и защо ви гледатъ? И който гледа, и когото гледатъ, вършатъ единъ и сжщъ процесъ. Единиятъ пита: Защо ме гледашъ? Другиятъ отговаря: Ти не ме ли гледашъ? Значи, и двамата се гледатъ въ едно и сжщо време. Има ли нѣкаква разлика въ тѣзи два процеса? Разликата е много малка, едва уловима. За да се схване разликата, ще приведа следния примѣръ: два лагера неприятелски войски се биятъ. Едната страна напада. Споредъ васъ, тя проявява активна любовъ. Другата страна се защитава — тя проявява пасивна любовъ. И онѣзи, които нападатъ, както и другитѣ, които се защищаватъ, действуватъ по единъ начинъ. И еднитѣ, и другитѣ си служатъ съ картеченъ огънь. Разликата се заключава само въ това, че еднитѣ се движатъ, а другитѣ седятъ на едно мѣсто. Еднитѣ мѣстятъ позициитѣ си, а другитѣ се държатъ за позициитѣ си. Иначе, сжществена разлика нѣма. Такава е разликата и между дветѣ положения, които по-рано разгледахме—да обичашъ и да те обичатъ. Като разглеждате любовта идейно, вие трѣбва да се спрете върху най-малката любовъ. Най-малката любовъ е граничната. Щомъ става въпросъ, защо трѣбва да ни любятъ, и защо трѣбва да любиме, това е граничната любовъ, т. е. любовъ съ граници. Вие смѣсвате граничната съ безграничната любовъ, а тѣ се коренно различаватъ. Когато нѣмате пари, вие отивате при банкеръ, искате отъ него заемъ. Въ случая, банкерътъ дава, а вие взимате. Банкерътъ е пасивната страна, а вие, които идвате отъвнѣ — активната. Вие атакувате неприятеля си, а той — или дава нѣщо, или отблъсва. Този примѣръ обяснява степенята и характера на вашитѣ чувства.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да анализирате чувствата си, да знаете, съ какъв материал разполагате, а оттамъ, да предвиждате, какви резултати ще имате. Докато не схваща тѣзи нѣща, човѣкъ ще изпада въ смѣшни положения. Ще го срещне нѣкой и ще го пита: Защо не ме гледашъ? Какъ ще ви гледа този човѣкъ, ако е слѣпъ? Ами, ако и вие сте слѣпи, какъ ще се гледате? Преди всичко, човѣкъ трѣбва да се запита, има ли любовъ въ себе си и неизмѣнна ли е неговата любовъ? Не е достатъчно само да се говори за любовта, но тя трѣбва да се прилага въ живота. Ако е само да се говори, и слѣпиятъ говори за свѣтлината, безъ да я разбира. И той има нѣкакво понятие за свѣтлината, но то още не е абсолютното понятие. Така и вие имате нѣщо подобно на любовъ, но това не е истинската любовъ. Затова, именно, хората често си задаватъ въпроса, защо трѣбва да обичатъ.

Нѣкой казва, че по-добре е да бжде обичанъ, отколкото той да обича. Намѣрили ли сте, обаче, човѣкъ, който да ви е обичалъ, както трѣбва? Казвате, че душата расте и се развива, когато ви обичатъ. — Провѣрили ли сте това нѣщо? — Нѣкой видни писатели подържатъ тази мисль. — Тѣ провѣрили ли сж тази истина? Азъ не отричамъ този фактъ, но искамъ да обърна вниманието ви къмъ Онзи, Който, наистина, обича. Вие чувствувате ли опредѣлено, конкретно, че нѣкой ви обича? Ще кажете, че еди-къя си приятелка или приятель ви обичатъ. Колко време трае тази любовъ? Тя трае само единъ моментъ. Това не е още любовъ, това е само моментна проява на любовта. Че нѣкой ви подарилъ нѣщо, или ви далъ единъ обѣдъ, това е временна проява на любовта. Следователно, когато казвате, че отъ любовта на нѣкого ду-

шата ви расте, вие се самозлѣгвате. Въ моитѣ очи, това растене е външна полировка, временно дресиране. Като ви поставятъ на изпитъ, тази полировка ще изчезне. Когато любовта влѣзе въ човѣка, тя създава въ него редъ алхимически процеси, подъ влиянието на които цѣлото му сщество, цѣлото му битие се измѣня. Това може да стане моментално, може да стане и постепенно — отъ човѣка зависи. Подъ влиянието на любовта, възгледигѣ въ човѣка се оформяватъ, претърпяватъ промѣна, каквато претърпява вжслена, докато се превърне въ диамантъ. Мислете върху любовта като сила, като принципъ, за да дойдете до положителното знание.

Вие сега сте въ права посока; но методигѣ, съ които си служите, сж стари, затова не могатъ да ви помогнатъ. Напримѣръ, мъжъ и жена се обичатъ, разговарятъ се, четатъ Евангелието заедно — добре върви всичко. Следъ това мъжътъ казва: Жена, искамъ хубаво да ми наготвиш! — Добре, ще ти наготвя, но ти какво ще ми купиш? Тѣ говорятъ за любовта, а живеятъ по старъ начинъ. После ще казватъ, че тѣй било опредѣлено отъ Бога. Сами сж недоволни отъ живота си, а го приписватъ на Бога. Това не е обичъ, това е оглеждане въ огледало. Нѣкой обича нѣкого, защото се оглежда въ него, като въ огледало. Въ сжщностъ, той обича себе си въ огледалото. По този начинъ той пакости и на себе си, понеже се заблуждава. Който обича себе си, той обича и другигѣ. Черната ложа е създала редъ теории и разсжждения за любовта, съ които е разбъркала умоветъ на всички хора — учени, философи, писатели, вследствие на което тѣ все повече и повече загазатъ въ тази забъркана каша. И въ Писанието е казано: „Цѣлиятъ свѣтъ лежи

въ лукаваго.“ Когато развива нѣкаква тема, ученикътъ трѣбва да се вдѣлбочи въ себе си, да види, отъ своитѣ опитности и преживявания, какво е написано тамъ, и това знание да изнесе. Рече ли да пише, кой какво казалъ по дадения въпросъ, той ще се отдалечи отъ истината.

Въ друга лекция азъ ще говоря за проява на любовта по форма, а не по принципъ. Засега вие се нуждаете отъ формитѣ на нѣщата, тѣхъ трѣбва да разбирате. Любовта може да се прояви въ съответна за нея форма. Значи, формитѣ трѣбва да се намѣрятъ, а въ това се заключаватъ голѣмитѣ мъчнотии. Любовта е посещавала всѣкого, но за кратко время само. Нѣкой се вдѣхнови, изпита приятно чувство и разположение и казва: Ще раздамъ всичко си имане. Азъ искамъ да служа на Бога. Следъ два-три часа разположението изчезва, той започва да уляга въ себе си и казва: Не му е дошло още времето. Не трѣбва да бързамъ. Следъ петъ-шестъ месеца пакъ се вдѣхнови, пакъ е готовъ да раздава имането си. Току изведнѣжъ се сепне, стресне се, отложи. И като отворите книгата на този животъ, виждате, че цѣлата е изписана съ взети, но неизпълнени решения. Такава е любовта на повечето хора. Това не значи, че тѣ нѣматъ любовъ. Всички хора иматъ любовъ, но тѣхната любовъ още не е приложена. Това, което сега говоря, се отнася до васъ, като ученици. Докато не създадете въ себе си нови форми за проява на любовта, нищо не трѣбва да говорите на външнитѣ хора. Ако говорите, безъ да сте придобили тия форми, вие сами ще се натѣкнете на по-голѣми трудности и противоречия. Всичко, което говорихъ по въпроситѣ, защо трѣбва да любите, и защо трѣбва да ви любятъ, не изчерпва въпроса за любовта. Това бѣха само разсжде-

ния, които ще събудят мисълта ви. Обаче, всеки сам трябва да разреши въпросът за любовта.

Сега ще ви представя единъ образъ за разсуждение. Имате една тенджера съ капакъ, който ѝ прилѣга добре. По едно време вие забутате тенджерата нѣкѣде, и кой какъ мине подритва я. Сжщо така захвърляте и капака на тенджерата. Въ това положение, тенджерата остава отворена. Допуснете, че тенджерата е жената, а капакътъ — мъжътъ. Какво трябва да правятъ мъжътъ и жената? Тенджерата трябва да намѣри своя капакъ. Кой кого трябва да люби: тенджерата капака, или капакътъ тенджерата? Азъ ви давамъ тия примѣри само за разсуждение въ класъ, безъ да засѣгамъ чувствата ви. Това сж теоретически въпроси, а вашитѣ чувства оставямъ настрана. Ако вашата тенджера е отворена, безъ капакъ, трябва да намѣрите капака ѝ и да го турите на мѣсто. Това значи: ако чувствата ви сж открити, има опасностъ да се опрашатъ, да се накърнятъ отъ нѣкого. За да не става това, намѣрете капака на вашитѣ чувства, т. е. ония мисли, които могатъ да имъ прилегнатъ добре. Тогава и капакътъ ще бѣде здравъ, и тенджерата цѣла, неповредена. Това е методъ, чрезъ който можете правилно да регулирате чувствата си.

Разбрахте ли тази мисль? Ако не сте я разбрали, по-добре. Защо? Защото често разбранитѣ нѣща се изопачаватъ. Споредъ окултната наука, разбранитѣ нѣща сж неразбрани, а неразбранитѣ сж разбрани. Когато мислите, че сет разбрали нѣщо, вие не сте го разбрали; когато мислите, че не сте го разбрали, тогава сте го разбрали. Любовта е метафизическо нѣщо, тя не може лесно да се разбере. Ще кажете: Като не можемъ да разберемъ любовта, защо ни говорите? Ще ви дамъ

единъ примѣръ, съ който ще обясня целта си, защо, именно, говоря за любовта. Всѣки отъ васъ представя малко растение, което едва е започнало да се развива: стѣблото, клончетата му сж нѣжни, не издържатъ голѣми тежести. Обаче, започва да вали снѣгъ, който натрупва тия млади клончета и листа. Ако не дойде отвънъ нѣкаква помощъ, клончетата ще се пречупятъ. Словото, което говоря, представя малкъ вѣтрецъ, който иде въ помощъ на вашитѣ клончета: той отвява настрана снѣга и освобождава клончетата ви. Този вѣтръ е потрѣбенъ, да изгърси снѣга на земята. Снѣгътъ, това сж вашитѣ стари идеи, които не сж на коренитѣ, но на клончетата ви. Ако не падне долу, клончетата ви ще се счупятъ. Много отъ вашитѣ клончета сж счупени отъ тежестта на вашитѣ стари идеи. Идеитѣ трѣбва да бждатъ въ коренитѣ, а не по клонищата. Нѣмамъ нищо противъ вашитѣ идеи, но има опасностъ, отъ тежестта имъ, да не се счупятъ клончетата на вашия животъ. Затова, именно, поне малко вѣтрецъ ви е потрѣбенъ! Нѣкои се страхуватъ, че снѣгътъ, т. е. идеитѣ имъ, щѣли да паднатъ. Нищо опасно нѣма въ това — снѣгътъ непременно трѣбва да падне долу, при коренитѣ на растенията.

Когато въ човѣка се пробуди обичта, той има желание никой да не забележи, да не знае това нѣщо. Това е стремѣжътъ на душата. Докато никой не забелязва неговата обичъ, той е радостенъ, доволенъ. Щомъ го забележатъ, радостта му изчезва. Направете следния опитъ да провѣрите думитѣ ми. Минете покрай нѣкой беденъ човѣкъ, и безъ да забележи той, турете предъ него 20 30 лева. Щомъ се отдалечите, вие ще изпитате голѣма радостъ. На другия день пакъ минете покрай сжщия човѣкъ и му подайте въ ржка 20-30

лева. Той ще ви благодари, но ще ви запомни, и дето ви види, все ще очаква да му дадете нѣщо. Въ този случай вие нѣма да бждете радостенъ. Защо? Развали се нѣщо въ любовта. Следователно, любовта е нѣженъ цвѣтъ, който расте и се развива далечъ отъ погледитѣ на хората. За любовта ви никой не трѣбва да знае. Въ първия случай вие изразихте любовта си къмъ бедния на тъмно, отъ никого невидени и незабелязани, затова и вие бѣхте радостни, и той бѣше радостенъ. Въ втория случай вие изразихте любовта си на свѣтло, презъ деня, и той ви видѣ. Тогава вие изгубихте, той спечели. Съ този примѣръ ви изнесохъ една нова мѣрка за любовта, предъ която вашитѣ разбирания за любовта оставатъ нѣщо антично, архаично. Обаче, тази формула на любовта не може още да се приложи въ практическия животъ, защото нѣма съответни условия. Форма има, но съдържание още нѣма. Съдържанието трѣбва да излѣзе отъ васъ.

Въ бждеше, когато дойдатъ по благоприятни условия, ще ви дамъ една задача върху любовта, която трѣбва да решите безъ хартия, безъ моливъ, — направо. До това време тя ще бжде въ тайна, никой нѣма да я знае. Тогава вие сами ще провѣрите вашата теория върху въпроситѣ: защо трѣбва да любимъ, и защо трѣбва да ни любятъ.

Сега, това сж важни разсждения, които ще останатъ за класа. И въ дома си да разсждавате по тѣзи въпроси, ще си представяте, че се намирате въ класъ. Стремете се да не смѣсвате тѣзи идеи съ идеитѣ на свѣта. Смѣсите ли ги, съвсемъ ще се объркате. Ако ги смѣсите, ето каква грѣшка ще направите. Представете си, че въ едно шише отъ единъ литъръ вмѣстимостъ сте сипали половинъ литъръ вода. Тази вода е седѣла въ шишето

три-четири деня, вследствие на което е изгубила своята свежестъ. Следъ това азъ ви давамъ едно малко шишенце съ чиста, хубава вода, току що налѣта отъ извора. Вие взимате това шишенце и наливате водата отъ него въ голѣмото шише. Умно ли постъпихте? Напротивъ, голѣма грѣшка направихте. Шишенцето съ вода, което ви дадохъ, трѣбва да държите отдѣлно отъ другото.

☞ За следния пѣтъ пишете върху темата: „Предназначението на ржцетъ“.

*

14. Лекция отъ Учителя, държана на
31 май, 1922 г. София.

МИСЪЛЪ, ЧУВСТВО И ДЕЙСТВИЕ.

Т. м.

Всѣка права мисълъ е образъ на Божествена идея. Човѣшкиятъ животъ започва съ мисълъта. Щомъ мисли, човѣкъ съзнава, че живѣе. За да бжде жива, мисълъта трѣбва да се придружава съ чувство. Това подразбира слизание на мисълъта въ реалния свѣтъ, въ свѣта на формитѣ. За да бжде положително, чувството трѣбва да бжде придружено съ волево действие. Подъ думата действие пѣкъ разбираме крайния предѣлъ, до който духъгъ достига при всѣка своя проява. Значи, мислитѣ, чувствата и действията показватъ спиркитѣ, станциитѣ на духа. Мисълъта е първата станция, чувството е втората станция, а действието е третата станция на духа. Пѣтъгъ, по който духъгъ върви, е хармониченъ, но при условие, да не се явяватъ никакви странични влияния, било въ мисълъта, въ чувствата или въ действията. Ясновидецъгъ какъ вижда мислитѣ, чувствата и действията? (— Въ известни форми и цвѣтове).

Често хората заболяватъ, губятъ съзнание и т. н. Това се вижда анормално. Наистина, тия нѣща сж анормални, но тѣ се дължатъ на дисхармонични мисли, чувства и действия. Животъгъ на съвременнитѣ хора е пѣленъ съ такива анормалности. Седи нѣкой и размишлява: Мисълъта му е ясна, чувствата—тихи, спокойни, и той казва за себе си, че е въ пѣлна хармония. Изведнѣжъ той помисли или почувствува нѣщо, което е въ разрѣзъ съ първата му мисълъ и съ първото му чувство, и въ него настава голѣма дисхармония. Той изгубва

предишното си състояние и започва да скърби. Като го видят напредналите същества отъ невидимия свѣтъ, какво ще кажатъ за него?

Следователно, когато въ мисълта на човѣка проникнатъ две противоположни идеи, или два противоположни принципа, тѣ създаватъ въ съзнанието му известно раздвояване. Всѣко раздвояване пѣкъ лишава човѣка отъ неговата свобода. Това трѣбва да се знае отъ всички. Въ ума на човѣка никога не трѣбва да проникватъ две противоположни мисли. Направете следния опитъ, да се увѣрите въ истинността на моитѣ думи. Всѣка сутринъ, въ продължение на единъ месецъ, изпращайте по една добра, свѣтла мисль къмъ единъ и сжщъ човѣкъ и вижте, какъвъ ще бжде резултатътъ при този опитъ. Едновременно съ това, всѣка сутринъ, пакъ въ продължение на единъ месецъ, давайте по единъ левъ на единъ беденъ човѣкъ и, на края на месеца, сравнете резултатитѣ отъ двата опита. При първия опитъ ще имате по-добри резултати, отколкото при втория. Защо? Защото при първия опитъ вие отправяте къмъ човѣка вашата добра, чиста мисль, която е излѣзла направо отъ васъ. Въ втория случай, обаче, левътъ, който давате на бедния, преди да стигне до ръката му, е миналъ презъ много още ръце, презъ много хора, всѣки отъ които е оставилъ отпечатъкъ на своята мисль върху монетата. Всички тия мисли не сж хармонични, вследствие на което създаватъ противоречие, раздвояване въ съзнанието на този човѣкъ. Много монети, останали отъ вѣкове, носятъ отпечатъци на мислитѣ и чувствата на хората, които сж живѣли по това време. Затова, когато казвамъ, че много отъ старитѣ идеи и мисли трѣбва да се замѣстятъ съ нови, имамъ предъ видъ това, именно, че формитѣ на тия мисли отъ астралния и умствен-

ния свѣтъ, отпечатани върху монетитѣ, т. е. върху съзнанието на човѣка, като върху клише, сж нечисти, т. е. изспачени. Тѣй шото, сами паритѣ не сж нечисти, но тѣ носятъ върху себе си отпечатъци на миналото. Иначе, като емблемъ, паритѣ представятъ живота на съзнателния човѣкъ, който мисли. Когато казваме, че и безъ пари може, ние имаме предъ видъ, че ония мисли въ миналото на човѣка, които сж създали паритѣ, днесъ трѣбва да се измѣнятъ. Засега паритѣ сж резултатъ на онази човѣшка мисълъ, която нѣкога ги е създала. Тия мисли, минали презъ вѣковетѣ, днесъ сж така опорочени, че указватъ отрицателно влияние върху човѣшкия животъ. Въпрѣки всичко това, въ ума на всѣки човѣкъ днесъ седи парата. Питамъ: защо да не може да се живѣе безъ пари? Окултниятъ ученикъ трѣбва да се освободи отъ мисълта, че безъ пари не може да се живѣе. Днесъ паритѣ играятъ важна роля въ живота на хората. Едва ли тѣ не гледатъ на паритѣ като на пръвъ факторъ въ тѣхния животъ. Ако нѣкой отъ васъ пожелае да обиколи свѣта, той не трѣбва да туря въ ума си никаква мисълъ за пари. Той може да обиколи свѣта безъ петъ пари въ джоба си. Това значи окултенъ ученикъ. Джобтъ ви може да бжде пълень съ злато, но умътъ, мисълта ви трѣбва абсолютно да бжде свободна отъ всѣкакви пари. И обратното е вѣрно: може да нѣмате петъ паривъ джоба си, а умътъ ви да е пълень съ мисълта за пари. Тази е идеята, която подържамъ, като казвамъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ пари.

Окултнитѣ ученици на разнитѣ школи сж правили редъ опити да живѣятъ известно време безъ пари. Сега вие сте още оглашени, не сте ученици. Първо трѣбва да станете вѣрващи, а после ще станете ученици. За да станете вѣрващи, направете

и вие единъ такъвъ опитъ, да видите, колко ще издържите. Обаче, нека направятъ опита само ония отъ васъ, които сж готови съзнателно да го изпълнятъ. Опитътъ се състои въ следното: за цѣль мѣсець да прекарате безъ пари. Ако нѣкои отъ васъ сж чиновници и получаватъ заплата, а други, безъ да сж чиновници, иматъ известни приходи, и еднитъ, и другитъ трѣбва да се откажатъ отъ своитъ приходи съзнателно, като ги раздадатъ на бедни, или както тѣ намиратъ за добре, но да останатъ съвсемъ безъ пари. Презъ това време ще работите, безъ да мислите за пари. Умътъ ви ще бжде съсрѣдоточенъ нагоре, къмъ Божествения свѣтъ, и нѣма да се страхувате, какъ ще прекарате деня. Чрезъ този опитъ ще видите, какъ Духътъ работи. Които сж съгласни да направятъ опита, ще знаятъ, че срокътъ е 12 месеца. Презъ това време тѣ трѣбва да го направятъ. Следъ една година вече нѣма смисълъ да се прави. Презъ време на опита ще си представите, че сте последенъ беднякъ, отъ нийде нищо нѣмате.

Сега, онѣзи отъ васъ, които се наематъ да направятъ този опитъ, ще го държатъ въ тайна, нѣма да го изнасятъ навънъ. Докато не сж получили никакъвъ резултатъ, не трѣбва да се говори за него. Нѣкои мислятъ, че опитътъ е лесенъ, защото ще се хранятъ у дома си и нѣма да иматъ нужда отъ пари. Не, това не е разрешение на задачата. За да разрешите правилно задачата, вие трѣбва да се поставите въ положението на човѣкъ, който нѣма петъ пари въ джоба си и се намира въ чуждъ, съвсемъ непознатъ градъ за него, какъвто е Ню-Йоркъ, Лондонъ, и не знае езикъ, не познава никого. Какво ще прави въ това положение? Не му остава друго, освенъ да отиде на нѣкое пристанище, или другаде нѣкъде да работи като хамалъ,

да изкара прехраната си. Ако сте студентъ и се храните въ гостилница, тогава, щомъ искате да направите опита, ето какъ можете да постъпите: колкого пари имате, ще ги раздадете. Като дойде време за обѣдъ, ще отидете въ сжщата, или въ друга нѣкоя гостилница, и ще помолите съдържателя на гостилницата да ви остави да прислужвате на клиентитѣ му, като срещу труда си искате само единъ обѣдъ. Нахраните ли се, за вечеря не мислете. Единъ обѣдъ ви е достатъченъ. Не мислете и за другия день. Всѣки день ще ви даде своето, но вие трѣбва да разчитате изключително на труда си. Трудътъ ви трѣбва да осигури единъ обѣдъ. Ако не можете да прислужвате въ гостилница, тогава идее при нѣкой майсторъ-предприемачъ и го помолете да ви приеме на работа въ нѣкоя постройка: било тухли да пренасяте, било варъ да забърквате и т. н. Щомъ осигурите храната си за деня, това ви е достатъчно. Само по този начинъ ще опитате, какъ работи Божествениятъ законъ. Сжщевременно вие ще разберете, че освенъ физическия животъ има и другъ, повъзвишенъ, въ който всички нѣща сж предвидени и разумно предопредѣлени. Съ раждането си още, на всѣки човѣкъ е опредѣленъ известенъ кредитъ, на който той може да разчита. Вънъ отъ физическия свѣтъ има други закони, които регулиратъ нашия животъ. Понеже не познаватъ тѣзи закони, хората мислятъ, че всичко се нарежда отъ законитѣ на физическия свѣтъ. Благодарение на това разбиране на съвременнитѣ хора, ражда се злото. Като мислятъ, че всѣки трѣбва да се грижи за себе си, защото не знаятъ, какво утрешниятъ день носи, хората се стремятъ къмъ осигуряване. Всѣки гледа да се осигури, вследствие на което пари трупатъ земи купува, продава, но благодарение на това хи-

ляди килограми храни гниятъ, развалятъ се, а сто-
тици и хиляди хора по градоветъ умиратъ отъ
гладъ.

Друго нѣщо ще ви кажа за опита. Онѣзи отъ
васъ, които се страхуватъ да не останатъ гладни,
да не правятъ опита. Ако пъкъ започнатъ опита и
се намѣрятъ въ нѣкакво затруднение, вмѣсто да
паднатъ, нека дойдатъ при мене, азъ ще имъ по-
могна по нѣкакъвъ начинъ. Нѣма да оставя никого
да падне. Но ако цѣлъ месецъ ви се вижда много,
тогава направете този опитъ само за една седмица.
Онѣзи отъ васъ, които живѣятъ при родителитъ
си, пакъ могатъ да направятъ опита, като иматъ
предъ видъ факта, че храната трѣбва да бжде спе-
челена изключително чрезъ трудъ. Все има какво
да се помогне въ кжши на майката, или на башата,
за да получите парче хлѣбъ заслужено. Този опитъ
има за цель да ви освободи отъ страха, отъ
мисълта за утрешния день. Вие трѣбва да разчи-
тате на онзи великъ законъ въ свѣта, който регу-
лира всички нѣща.

Когато се даватъ опити на ученицитъ, тѣ трѣбва
да се разглеждатъ не само въ букваленъ смисълъ,
но и по съдържание и смисълъ. Нѣкой ще за-
почне този опитъ, но като не може да изкара пре-
храната си презъ деня, ще каже: Нѣма нищо, този
день ще постя. Не, този опитъ изключва всѣка-
къвъ постъ. Опредѣлено е всѣки день да употре-
бите малко трудъ, за единъ-два часа поне, да
иждивите частъ отъ енергията си, която после да
набавите чрезъ храната. Само така ще се научите
да уповавате на Великия законъ, който движи
живота. Засега този опитъ не е мжченъ — ще го
приложите за една седмица. Колкото по-дълбоко
нализате въ учението, толкова изпититѣ ви ще
ставатъ по-трудни. Ще ви се даватъ задачи, които

по нѣколко пѣти на день ще ви изпотяватъ. Такавъ е пѣтътъ на ученика. Привилегията за ученика се заключава въ това, че той ще прекара всички мѣнотии и страдания съзнателно, ще знае, защо и за какво идатъ. И вънъ отъ Школата да сте, вие пакъ ще прекарате тия изпитания и страдания, но нѣма да знаете, защо ги минавате. Привилегията за окултния ученикъ седи въ свѣтлината, съ която той разполага. Съзнателно, или несъзнателно, човѣкъ трѣбва да мине презъ изпитанията и мѣнотиитѣ въ живота — тѣ не могатъ да се избегнатъ. Ако несъзнателно ги мине, ще се натъкне на редъ противоречия; ако съзнателно ги мине, ще получи Божието благословение и ще знае, защо е трѣбвало да мине презъ тѣхъ. Така прекарани страданията, въ душата на човѣка настѣпва радостъ и миръ.

Сега, като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да гледате на живота съзнателно и съ приятностъ. При това, нашата целъ не е да ви лишимъ отъ страданията, но да ви научимъ да ги използвате. Засега страданията сж най-голѣмото благо, което може да ви се даде въ живота. Всѣко страдание е на мѣстото си; та крие въ себе си дълбокъ смисълъ. Защо страда човѣкъ, това е една отъ тайнитѣ на Битието. Като дойдатъ страданията, всѣки трѣбва да ги понася безъ да пита, защо сж дошли. Щомъ минатъ, тогава ще ги разбере. Христосъ, Великиятъ Учителъ на човѣчеството, се подложи на най-голѣмитѣ страдания, каквито сж сжществували нѣкога въ свѣта, безъ да Му се даде отговоръ, защо страда. Въмѣсто отговоръ, разпнаха Го на кръста, прободоха Го въ гърдитѣ, отдето протече кръвъ и вода, и оставиха Той самъ да намѣри причината на тия страдания. Като не получи никакъвъ отговоръ, Той каза: „Да бже Твоята

воля, Господи!“ Значи, и Христосъ трѣбваше да мине презъ страдания, безъ да получи нѣкакво обяснение за тѣхъ. Той трѣбваше да мине презъ този изпитъ. Сега вие искате, като ви се даде нѣкакво страдание, веднага следъ това да дойде и обяснението на това страдание. Не, обясненията на страданията идатъ следъ като ги прекарате, като минете презъ изпита. До това време ще мислите. Щомъ се натъкнете на известно страдание, дълбоко въ себе си ще си кажете: Такава е разумната воля Божия! Такава е великата воля Божия! Такава е волята на Безпредѣлния козмосъ! Всѣко друго разяснение ще ви хвърли въ грѣхъ и престѣпление. Ако въ моментъ на страдание дойде нѣкой и ви обясни причинитѣ на това страдание, той ще ви създаде най-голѣмото зло.

Следователно, не съжбявайте за страданията, които ви се даватъ. Ако съжбявате за страданията, грѣбва да съжбявате и за любовта, която ви се дава. Законъ е: Следъ всѣко страдание иде радостъ, любовъ. Този законъ може да се опита. Колкото страданието става по-голѣмо, толкова повече и любовта се увеличава; колкото страданието се намалява, толкова и любовта се намалява. Значи, мѣрка за любовта е страданието. Любовта се увеличава разумно. Тя постепенно приижда. Тѣй щото, страданието и любовта вървятъ паралелно и едновременно взиматъ участие въ съграждането на човѣшката душа.

Т. м.

Напредъ въ Любовта безгранична!

*

15. Лекция отъ Учителя, държана на
7 юний, 1922 г. София.

ИЗИСКВАНИЯ ОТЪ УЧЕНИКА.

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Скж-поценнитѣ камъни.“

Сега, азъ ще взема думата „ученикъ“ въ ограниченъ смисълъ. Човѣкъ е ученикъ, докато учи, докато е въ училище. Ученичеството е особено състояние на ума. Въ окултенъ смисълъ на думата, човѣкъ може да бжде ученикъ, само докато е въ контактъ, или връзка съ Учителя си. Щомъ изгуби или прекъсне тази връзка, той престава да бжде ученикъ. За да бжде въ постояненъ контактъ, необходимо е послушание и внимание. Човѣкъ може да бжде послушенъ само къмъ Висшето, къмъ Божественото. Тукъ се изисква абсолютно послушание. Щомъ се отнася до низшето, то трѣбва да има послушание и внимание къмъ висшето. Следователно, ученикътъ трѣбва да има абсолютно послушание къмъ Учителя си. Това послушание трѣбва да произтича отъ неговото съзнание. Преди да е отишълъ при Учителя си, ученикътъ трѣбва да има послушание къмъ Него и да Го познава; ако не Го познава, да се старее да Го познае. Ученикътъ трѣбва да разполага съ такива чувства и способности, съ които може да познае Учителя си.

Връзката между Учителя и ученика не е моментална, въ даденъ моментъ образувана, нито пъкъ е временна. Тя е вѣчна и съществува отъ хиляди години насамъ. Ученикътъ не трѣбва да се разколебава отъ неуспѣхитѣ, които може да срещне още въ началото на своето ученичество. Свѣтътъ, въ който Учите-

лътъ живѣе, е абсолютенъ и не търпи никакво невежество. Атмосферата, въ която Учителѣтъ живѣе и се движи, е жива, и който се опита неподготвенъ да влѣзе въ нея, той самъ се излага на смъртъ. Като казвамъ, че ученикѣтъ е изложенъ на смъртъ, имамъ предъ видъ положението на рибата, която излиза отъ водата. Когато извадите една риба отъ водата и я оставите на сушата, нея естествено очаква смъртъ. Тя излиза отъ своята срѣда и влиза въ друга, въ която не може да живѣе. Значи, ученицитѣ трѣбва да иматъ послушание и внимание къмъ Учителя си, за да могатъ постепенно да се развиватъ въ тѣхъ нови чувства и способности, като благоприятна срѣда за възприемане на новитѣ идеи. Тѣй щото, ако влѣзете неподготвени въ атмосферата на Учителя си, ще знаете, че неизбежно ви очаква смъртъ. Ако искате да знаете, защо трѣбва да умрете, обърнете се къмъ рибата и вижте, защо тя умира въ въздуха. Тя не е пригодена къмъ новитѣ условия на живота, вследствие на което се задушава. Наблюдавайте електротехниците, какъ работятъ съ електричеството. Тѣ питатъ жицитѣ много внимателно, защото могатъ да получатъ такъвъ силенъ ударъ, който моментално да ги повали на земята. Знание се изисква отъ онзи, койго работи съ електричество. То не иска да знае, кой е предъ него. Който не разбира законитѣ на електричеството, той ще се намѣри на земята. И ако го питатъ, защо постъпва така, електричеството казва: Азъ търпя около себе си хора, които знаятъ повече отъ мене — учени хора; на онѣзи, които не знаятъ повече отъ мене, които сж невежи, давамъ ритникъ на общо основание.

При това, трѣбва да се знае, че тѣлата на хората могатъ да бждатъ проводникъ или на електричество, или на магнетизъмъ. Сжщевременно,

човѣшкиятъ организъмъ може да бжде проводникъ и на тъй нареченитѣ, черно електричество и черенъ магнетизъмъ. Черното електричество и черниятъ магнетизъмъ произтичатъ отъ тъмнината. Това показва, че сжществуватъ бѣло електричество и бѣлъ магнетизъмъ, които произтичатъ отъ бѣлата свѣтлина. Взимате парче магнитъ и приближавате къмъ него една игла. Магнитътъ привлича иглата. Самиятъ магнитъ ли е причина за привличането? Не, въ магнита се крие известна сила, известенъ токъ, който привлича. Ако този токъ, или тази сила изчезне, само по себе си желѣзото нищо не струва. Сжщо така и вие трѣбва да се наблюдавате, да видите, какви токове, какви сили текатъ въ душата ви. Ако свирите на нѣкой инструментъ, на пиано, напимѣръ, вие сте доволни, когато всички клавиши издаватъ правилни, хармонични тонове. Обаче, ако нѣколко клавиши само не издаватъ правилни тонове, свиренето е дисхармонично. Първата ви работа е да нагласите тѣзи нѣколко клавиши да звучатъ хармонично. Следователно, ако и въ вашата душа се яви най-малката дисхармония, вие трѣбва да нагласите тѣзи жици, които звучатъ неправилно. Тѣзи тонове, тѣзи жици сж се отклонили отъ общата хармония, отъ хармонията на цѣлото. Инструментътъ, на който свири вашата душа, е съставенъ отъ три главни октави: октава на ума, на сърцето и на тѣлото. Всѣка една отъ тия октави е раздѣлена на още три. Значи, вашата задача се заключава въ това, да видите, въ коя отъ тритѣ октави е станало известно отклонение.

За контролиране на волята си, ще ви дамъ следното упражнение: вземете една игла и я забодете въ нѣкоя дебела частъ на тѣлото си, на дълбочина два-три милиметра. Опитайте се да видите, какви състояния ще преживѣете. Наблюда-

вайте състоянията си, за да разберете, презъ какви колебания минава волята ви. Въ първия моментъ сте смѣли: взимате иглата и се готвите да я забиете нѣкжде на ржката. Щомъ иглата се докосне до ржката, изведнѣжъ я вдигате — не се решавате. Пакъ я доближите, пакъ я вдигате. Интересно е сега да броите, колко такива колебания ще имате, докато най-после се решите да направите опита. Отъ този опитъ ще провѣрите силата на волята си и способността да концентрирате ума си. Числото, съ което опредѣляте броя на вашитѣ колебания, е математическа величина, която показва състоянието, въ което се намира вашиятъ организъмъ и времето, необходимо за неговото топиране. Подобенъ опитъ правятъ и малкитѣ деца. Като срещнатъ една рѣка, въ тѣхъ се явява желание да я прескочатъ. Погледнатъ рѣката, вижда имъ се дълбока, отстѣпятъ нѣколко крачки назадъ. Засилятъ се, отстѣпятъ. Пакъ се засилятъ, пакъ отстѣпятъ. Най-после, тѣ придобиятъ новъ куражъ, засилятъ се и казватъ: Ще прескоча, че каквото ще да става—или въ рѣката, или на другия брѣгъ. Щомъ се засилятъ, тѣ минаватъ препятствието. Казвамъ: въ умоветѣ и въ сърцата ви съществуватъ редъ препятствия, които вие непременно трѣбва да премахнете. Съ това ще тонирате силитѣ на вашия организъмъ. За това се изисква воля, знания, сила. Съ помощта на тия нови, положителни знания, вие ще измѣните характера си, ще го подобрите и ще можете лесно да преодолявате мъжнотиитѣ, които се изпрѣчватъ на пътя ви.

И тъй, ако човѣкъ правилно е използвалъ знанието си, характерътъ му се подобрява; ако неправилно е използвалъ знанието си, характерътъ му се влошава. Въ последния случай той казва: Едно време бѣхъ по-добъръ, по-благоро-

денъ. — Благородството всѣкога си остава благородство; диамантътъ всѣкога си остава диамантъ; златото всѣкога си остава злато. Защо? Защото, веднѣжъ човѣкъ могълъ, споредъ съществуващитѣ затова закони, да превърне единъ низшъ елементъ въ висшъ, нѣма сила въ свѣта, която може да измѣни резултатитѣ на това действие. Нѣма сила въ свѣта, която може да превърне златото въ низшъ елементъ. Това може да стори самиятъ човѣкъ, който е превърналъ нѣкой низшъ елементъ въ злато. Като знаете това, стремете се да вложите въ тѣлото, въ мозъка и въ сърцето си онѣзи възвишени и устойчиви енергии, съ които природата си служи за развитието на човѣка. Само тѣзи енергии сж въ сила да тониратъ, да регулиратъ енергиитѣ на вашия слънчевъ вжзелъ. Сжшо така и симпатичната нервна система трѣбва да е въ пълна изправностъ. Когато въ сърцето ви проникватъ неприятни, горчиви чувства, ще се стремите да се освободите отъ тѣхъ. Тѣ указватъ лошо влияние върху черния дробъ, вследствие на което въ него се явява известно разстройство.

Колцина отъ васъ мислятъ да направятъ задачата, която миналиятъ пжтъ дадохъ? Ще ви дамъ една формула, която трѣбеа да употребите при изпълнението на тази задача. Думитѣ, които ще изговорите, ще замѣстватъ паритѣ, съ които досега сте си служили. Ще кажете: Започвамъ да работя съ Божественитѣ добродетели, които живѣятъ въ мене. Прилагайте тази формула всѣки день, докато свършите задачата си. Тя ще ви бжде като пропускъ. Щомъ станете сутринъта и пристѣпите къмъ задачата, изговорете тази формула въ ума си, тихо, никой да ви не чува. Като се отказвате временно отъ паритѣ, вие напускаете оржжието си, съ което досега сте работили. За

смѣтка на това оржие трѣбва да поставите ново. Новото ще бжде дадената формула. Значи, като се отказвате отъ паритѣ, започвате да работите съ Божественитѣ добродетели, като ключове за отваряне на човѣшкитѣ сърца. По този начинъ ще побеждавате. За физическия човѣкъ, паритѣ сж сжщо такъвъ ключъ: на този ще платишъ, на онзи ще платишъ, ще си пробиешъ пжтъ. И вие, като свѣтскигѣ хора, трѣбва да бждете умни, досѣтливи, да не изпускате нито единъ случай да приложите Божественитѣ добродѣтели.

Ще приведа единъ примѣръ за единъ работникъ, окултистъ, който изпълнявалъ волята Божия по известенъ начинъ. Той отишълъ да търси работа: похлопалъ на една врата, отказали му; похлопалъ на втора — сжщо. На другия денъ пакъ сжщата история. Минали така денъ, два, три, цѣла седмица — нѣма работа. Той дошълъ до отчаяние: жена, деца го чакатъ въ кжщи, а нѣма какво да имъ занесе. Като вървѣлъ единъ денъ по улицитѣ, видѣлъ, какъ едно малко момиченце паднало на земята и си счупило крака. Той веднага се затичалъ къмъ него, вдигналъ го на ржце и се отправилъ къмъ дома на детето. Попиталъ детето, де живѣе, какъвъ е баща му, за да знае, какво направление да вземе. Детето казало адреса, казало името на баща си, който билъ виденъ фабрикантъ. Като занесълъ детето въ дома му, бащата благодарилъ на бедния работникъ, и за благодарностъ го назначилъ на работа въ своята фабрика. Какво показва това? Детето на фабриканта билъ последниятъ и то благоприятенъ, случай, който работникътъ трѣбвало да използува, за да намѣри работа. Ако той не е билъ буденъ, щѣше да го пропусне. Будностъ се изисква отъ ученика, защото, ако не е буденъ и пренебрегне една малка работа,

той ще изгуби единъ благоприятенъ случай. Този случай бѣше за работника последенъ, за да намѣри работа, но пръвъ отъ благоприятнитѣ съчетания. Само чрезъ този случай той можа да си намѣри работа, т. е. да реализира идеята си. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ Школата, всички пжтища за реализиране на тѣхнитѣ идеи ще се отворятъ. Лъжатъ се тѣ. Понѣкога за окултнитѣ ученици се създаватъ такива голѣми мжчноти, че тѣ се намиратъ въ чудо, не знаятъ, какво да правятъ. Ако не познаватъ законитѣ, много пжти ще се обезсърдчаватъ и отчайватъ. Така се отчайватъ и пжтниците по голѣмитѣ морета и океани. Щомъ ги хване морската болестъ, тѣ се отчайватъ и започватъ да съжбяватъ, защо сж влѣзли въ този параходъ. Щомъ мине морската болестъ, и отчаянието имъ минава. И на васъ казвамъ: не съжбявайте, че сте влѣзли въ Школата. Бждете смѣли и решителни и вървете напредъ. Това се отнася до онѣзи, които сж готови да следватъ Школата. Които не сж готови, тѣ могатъ да излѣзатъ внѣ, когато пожелаятъ.

Като ученици на окултна школа, вие трѣбва да се съгласявате съ процеситѣ на природата, а не да ги ограничавате. Вие можете да се натъкнете на процеса на чистене, на растене, или на пробуждане на съзнанието. Ще се спрете предъ тѣзи процеси, ще видите, какво произвеждатъ тѣ въ васъ. Ще имате самообладание, търпение да понасяте всичко онова, което природата ви дава. Напримѣръ, когато природата ви подложи на процеса на чистенето, вие изживявате много неприятни чувства и сте готови да реагирате, да се борите съ нея. Едно трѣбва да знаете: природата не търпи абсолютно никаква нечистота. И затова, когато нѣкой дойде въ контактъ се нея, тя го подлага на щателно

чистене. Като дойдете до този процесъ, вие започвате да философствувате: Какво мисли природата съ това? — Едно мисли природата: да ви изчисти. Какво мисли гладниятъ? Да намъри храна и да се наяде. Разликата между гладнитѣ хора се заключава само въ образитѣ, къмъ които се стремятъ: единъ иска само хлѣбъ, другъ иска хлѣбъ и месо, трети иска печена кокошка и т. н. Гладнитѣ хора се различаватъ помежду си въ мислитѣ и желанията. Ако наблюдавате човѣкъ, който обича да ядѣ месо, ще видите на лицето му особенъ цвѣтъ. Преди години срещнахъ на улицата една дама отъ висшето общество, особено красива. На лицето си имаше вуалъ, но всичко въ нея бѣше приятно. Както вървѣше, тя стрѣ предъ една колбасница. Изведнѣжъ лицето ѝ придоби особенъ изразъ, яви се нѣщо неприятно, отблъскващо, събуди се въ нея животинското естество. Тя влѣзе въ колбасницата, купи си нѣщо и, на излизане оттамъ, виждамъ на лицето ѝ предишната маска, съ приятно, добро впечатление. При вида на месото, тя не може да завладѣе своето низшо естество. Като си купи нѣщо отъ колбасницата, тя задоволи въ себе си низшето естество, и лицето ѝ прие пакъ първия красивъ, приятенъ изразъ.

Следователно, вътрешнитѣ мисли и чувства, които се криятъ въ човѣка, сж въ състояние всѣки моментъ да измѣнятъ израза на неговото лице. Всѣка мисълъ пъкъ, отъ своя страна, е сложна, тя съдържа въ себе си условия за сложни процеси, които пакъ се отразяватъ върху лицето на човѣка. Напримѣръ, мисълта въ човѣка за хранене предизвиква въ него редъ процеси. Особено, ако човѣкъ е гладенъ, веднага въ ума му изпъкватъ разни картини. Той си представя хубава супа отъ пуйка, или кокошка, съ оризъ, или съ фиде; сщо

така може да си представи печено прасенце съ горчица или съ хрънъ, придружено съ нѣколко чашки шестгодишно вино вмѣсто вода. Всичко това въодушевява гладниягъ. Той върви, представя си ту едното, ту другото, и като мине покрай нѣкоя богата гостилница, въ която може да реализира своигѣ желанія, а нѣма пари, току въздъхне и продължи пжтя си.

Преди години се срещнахъ въ Варна съ единъ гимназиаленъ учителъ, когото бѣха уволнили отъ служба. Той вървѣше съ мене и философствуваше по разни въпроси. По едно време, минахме покрай една малка гостилница, въ която се пържеха за обѣдъ кебапчета, шишове, пражоли и т. н. Като му замириша на кебапчета, той каза: Това е щастливъ животъ, да имашъ пари въ джоба си и, когато пожелаешъ, да влѣзешъ въ гостилницата и да си хапнешъ отъ тия работи. Сега азъ минавамъ-заминавамъ и не мога да влѣза вътре да си хапна едно кебапче. Казвамъ: съ тѣзи кебапчета цѣлата философия на този учителъ пропадна. Всичко, каквото бѣше говорилъ, рухна предъ миризмата на кебапчетата. Казвамъ му следъ това: Твоето нещастие сега е щастие за мене. Ако азъ попадна въ тази гостилница, ще се чувствавамъ нещастенъ.

Защо този учителъ изгуби философията си предъ едно кебапче? Това показва, че старитѣ навици въ човѣка възкръсватъ отново; тѣ сж живи, а не мъртви. Срѣщате нѣкой окултенъ ученикъ, който минава за напредналъ, говори за въздържание, за постижения, но като мине покрай нѣкоя гостилница, или покрай нѣкое кафене, изведнѣжъ въ него възкръсва желанието да си хапне малко месце, или да си пийне едно кафенце, да си изпуши една цигара, да си поиграе малко на карти. Това сж стари

навици, които наново изпжкватъ въ съзнанието му, като изкушение; той трѣбва да бжде буденъ, скоро да се опомни и да се освободи отъ старитѣ образи на миналото. Достатъчно е да поставите човѣка при известни условия, за да изпжкнатъ старитѣ образи въ съзнанието му. — Какъ е възможно окултенъ ученикъ да се натѣква на такива противоречия? Ще отговоря на този въпросъ съ следния примѣръ. Представете си една гжсеница, която се е превърнала въ пеперуда, обаче, забравила да изхвърли отъ себе си старото съзнание на гжсеница, вследствие на което живѣе едновременно въ дветѣ състояния. Като изпадне въ състоянието на гжсеница, започва да търси листа и се натѣква на противоречие — не може да яде листа. Следъ това тя се опомня, дохожда въ второто съзнание на пеперуда и започва да хвърчи отъ цвѣтъ на цвѣтъ, да смуче сладкия сокъ на цвѣтята. Докато има хоботъ, тя не се нуждае отъ листа. Сѣщо така и окултниятъ ученикъ може да се спъне отъ своя миналъ животъ. Той ще иска да възкръси старото и ще падне въ изкушение. Старото подразбира връщане къмъ старитѣ форми. Дойдете ли до старото, кажете си: Това ми е непотрѣбно. Миналъ съмъ вече презъ тѣзи състояния и сега търся новитѣ условия. Представете си, че като ученикъ на Школата, ви поставятъ на изпитъ да не лъжете. Отъ миналото си вие носите слабостта да полъгвате малко. Въ първо време сте употребявали бѣлата лъжа, а после—черната. По този начинъ, постепенно, незабелязано и за самитѣ васъ, вие сте придобили навикъ да лъжете. Постжпвате на работа при много строгъ господаръ. Като направите нѣкаква погрѣшка, вие започвате да се колебаете, да се борите въ себе си, да кажете ли истината, или не. Най-после решавате да

излъжете, да скриете погрѣшката си, за да не изгубите службата си.

Въ това отношение, вие може да изпаднете въ положението на единъ слуга, който веднѣжъ казалъ истината на господаря си, но билъ наказанъ. По известно стечение на обстоятелствата, слугата билъ принуденъ да каже истината на господаря си, но последниятъ, като не го разбралъ, ядосалъ се и го наказалъ. Тогава слугата казалъ на господаря си: Чудно нѣщо, господарю! Ти ме поставяшъ въ противоречие. Толкова пжти досега съмъ те лъгалъ, но ти никога не си ме наказвалъ. Днесъ за пръвъ пжтъ казахъ една истина, и ти ме наказва. Взахъ да мисля въ себе си, защо ме наказвашъ: дали за истината, която ти казахъ, или защото, че досега все съмъ те лъгалъ.

Казвамъ: сжщото нѣщо може да се случи и на васъ. Единъ пжтъ да кажете истината и да ви наказватъ. Това наказание е наложено отъ невидимия свѣтъ. Той не наказва затова, че сте казали истината, но затова, че досега не сте говорили истината. Това не значи, че въ съзнанието ви трѣбва да остане убеждението, че като говорите истината, ще ви наказватъ. Наказва се човѣкъ, само когато не говори истината. И обратното се случаватъ: ако всѣкога сте говорили истината, а единъ пжтъ само сте казали лъжа, ще ви възнаградятъ, но не за лъжата, а за истината, на която до това време сте служили. Особени сж наказанията и възнагражденията, които невидимиятъ свѣтъ налага на хората. Напримѣръ, материалното забогатяване е особенъ родъ наказание отъ невидимия свѣтъ. И наистина, като забогатѣе, човѣкъ постепенно започва да губи своя вътрешенъ миръ, спокойствието си. Това не значи още, че не

трѣбва да бжде богатъ. Богатъ трѣбва да бжде човѣкъ, но същевременно той трѣбва да има силенъ и устойчивъ характеръ.

Ученикътъ трѣбва да гледа на нѣщата широко, да не мисли, че всичко, каквото съществува, е само за него. Напримѣръ, ако се случи да минавате покрай нѣкоя плодна градина, колкото и да желаете да си откъснете нѣкакъвъ плодъ, нѣмате право да сторите това, щомъ господарътъ не е тамъ. — Нали всичко принадлежи на Бога? — На Бога принадлежи, но не и на васъ. Ако трѣбваше да вкусите отъ тия плодове, господарътъ щѣше да бжде тамъ, и самъ щѣше да ви предложи нѣколко плода. Преди години, тръгваме съ единъ приятель отъ Варна за Бургазъ пешъ. Приятельтъ ми взелъ велосипедъ съ себе си и го кара бавно. По едно време завалѣ проливенъ дъждъ. Стигаме до Камчията, но отъ дъжда тя залѣла едно разстояние отъ нѣколко километра. Приятельтъ ми носи вече велосипеда си на грѣбъ. Какъ ще се върви по-нататкъ? За да преминемъ рѣката, трѣбва да се събуемъ боси и да нагазимъ до колѣне въ водата. По едно време виждаме наблизно едно ханче, спрѣхме тамъ. Ханджията ни казва: Ето, отгоре иде единъ коларъ, конътъ му е много силенъ, колата—здрава, но той е своенравенъ човѣкъ, не би услужилъ да ви пренесе съ колата си. Досега никому добро не е правилъ. — Ще се опитаме. Азъ се приближавамъ къмъ коларя и му казвамъ: Приятелю, би ли ни направилъ една услуга? Както виждашъ, пътътъ ни е презъ рѣката, а водата е много придошла. Ние можемъ да минемъ презъ рѣката, но велосипедътъ не можемъ да носимъ. Ако обичашъ, тури велосипеда на колата си, а ние ще вървимъ пешъ. — На радо сърце ще ви услужа. Ту-

рете велосипеда на колата ми. Но и вие можете да се качите на колата, азъ ще ви прекарамъ лесно.

Казвамъ: който е готовъ да тури велосипеда на колата си, той ще бжде готовъ и хората да качи. Който не е готовъ да приеме велосипеда, той нѣма да бжде готовъ и хората да приеме. Едно нѣщо трѣбва да имате предъ видъ: когато човѣкъ работи съ Божественитѣ закони, ще види, че въ тѣхъ нѣма абсолютно никакво изключение. Постѣпвай споредъ тѣзи закони и не се безпокой. Ние бѣхме решили на всѣка цена да минемъ рѣката, не можехме да се върнемъ назадъ. Нито пъкъ на чужда помощъ разчитахме. Бѣхме готови сами да носимъ велосипеда. Щомъ невидимиятъ свѣтъ видѣ нашата готовность, сами да си помогнемъ, и колата дойде. Тогава и лошиятъ човѣкъ става добъръ, готовъ на услуги. Човѣкъ трѣбва да разчита на себе си. Ако дойде нѣкоя кола, това вече е привилегия. Ако никаква кола не дойде, ще вървите напредъ. Можете да газите вода до колѣне, но връщане нѣма.

Като ученици на тази Велика Школа, вие трѣбва да правите редъ опити, да се калите, но никой да не знае, да не подозира даже, какви опити мислите да правите. Опититѣ ви, проявитѣ ви трѣбва да бждатъ естествени, да нѣма никаква ексцентричностъ въ тѣхъ. Въ това отношение, англичанитѣ сж свободни; сутринъ, въ време на снѣгъ, или презъ май месецъ, тѣ ходятъ боси и никой не обръща внимание на това. Ако тѣзи нѣща се правятъ въ България, хората ще започнатъ да критикуватъ, да ги окачествяватъ като ексцентрични прояви. Следователно, добре е всѣко упражнение да се прави така, че да не дразни другитѣ. Важното е, че всѣко упражнение има предъ видъ да кали

човѣка, да го доведе до положение да излѣзе отъ обикновения редъ на нѣщата. За тази целъ окултната школа предлага на ученицитѣ си съвършено нови методи за работа, излѣти въ красиви, приятни форми.

За да успѣва въ работата си, отъ ученика се изисква голѣма искреностъ. Той трѣбва да бжде искренъ спрямо себе си: никога да не прикрива погрѣшкитѣ си, нито пъкъ да ги преувеличава, или намалява. Че направилъ нѣкаква погрѣшка, той може да си прости затова, но да не се извинява. Да си прости, това подразбира съзнателно отнасяне къмъ нѣкоя своя погрѣшка. Той си прощава, но съ съзнание втори пътъ да не повтаря сжщата погрѣшка. Да започнете да се извинявате, че условията били такива, че кармата ви била такава — това не е позволено. Грѣшката е грѣшка, нѣма какво да се извинява. Тя трѣбва да се констатира, като фактъ, и да се търси начинъ за изправянето ѝ. Следъ време, когато надраснете повече и въ ума ви дойдатъ по-свѣтли, по-възвишени мисли, тогава вече ще разглеждате въпроситѣ отъ друго становище.

За следния пътъ пишете върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“. Всѣки отъ васъ ще помисли по този въпросъ и ще напише онази добродетель на ученика, която той намира за най-силна. Нѣкои уподобяватъ добродетелитѣ на скъпоценни камъни. Следователно, както описватъ характернитѣ белези на скъпоценнитѣ камъни, така могатъ да се описватъ отличителнитѣ чѣрти и на добродетелитѣ. По сжщия начинъ се описватъ отличителнитѣ белези или свойства на всички прости и сложни тѣла, съ които химията си служи. Напримѣръ, отличителното свойство на водата е нейната подвижностъ или неустойчивостъ. Водата е

неустойчива, за да бждемъ ние устойчиви. Като казваме, че водата е неустойчива, това значи, че тя се приспособява къмъ всички условия, добри или лоши. Друго характерно свойство на водата е способността ѝ да разтваря. Тя е добъръ разтворителъ. Като разтваря, тя чисти, измива тѣлата. Сжщевременно, водата има свойството да разхлажда. Всѣки е изпиталъ разхладителното действие на водата презъ топлитѣ, горещи дни. Това сж нѣколко отличителни свойства на водата, които и простиятъ човѣкъ познава. Попитайте овчаря, какво нѣщо е водата, той веднага ще ви каже. Следъ това вече идатъ и другитѣ свойства на водата, които само ученитѣ знаятъ, а именно, че водата е сложно тѣло, съставена отъ два обема водородъ и единъ обемъ кислородъ. Това, и редъ още свойства има водата, за познаването на които се изисква по-голъмо вдълбочаване.

По сжщия начинъ можемъ да опишемъ свойствата на свѣтлината, иапримѣръ. Свѣтлината има свойството да освѣтява окръжаващитѣ предмети. Тя освѣтява пжтя на човѣка. Водата улеснява живота. Безъ вода нѣма животъ. Когато село или градъ се създава, всички гледатъ да избератъ мѣсто, дето има вода. Понѣкога могатъ да дойдатъ порои, да завлѣкатъ кжщи, говеда, хора, но въпрѣки това, тя е благо, носителъ на живота.

Като ученици, ще мислите право, за да развиете добре темата за „Скжпоценнитѣ камъни“. Ще си спомните нѣколко камъка, които добре познавате, и ще изтъкнете отличителнитѣ имъ чѣрти. Пишете въ общи чѣрти, но изтъкнете главно причината, задето ги наричатъ скжпоценни камъни. После, пишете, защо нѣкои камъни иматъ по-голъма, а други — по-малка цена. Скжпоценнитѣ камъни действуватъ възпитателно върху човѣка,

вследствие на което всъки желае да има такива камъни. Скъпоценниятъ камъкъ съдържа въ себе си въ кондензирано, т. е. въ сгъстено състояние фина енергия. Понѣкога скъпоценнитъ камъни губятъ своята сила, своя блѣсъкъ, и после отново ги придобиватъ. Причина затова често сж самитъ хора. Отъ нѣкои хора скъпоценнитъ камъни губятъ своя блѣсъкъ, а отъ други го придобиватъ. Следователно, като знаете нѣколко отъ свойствата на скъпоценнитъ камъни, помислете, може ли човѣкъ да бжде скъпоцененъ камъкъ? Какъвъ скъпоцененъ камъкъ желаете да бждете? Единъ желае да бжде диамантъ, другъ — рубинъ, трети — сапфиръ и т. н. Мислете добре върху темата и пишете, колкото е възможно по-кратко.

Казвате: какво отношение иматъ скъпоценнитъ камъни къмъ насъ? Едно трѣбва да знаете: всѣка мисль, всѣко чувство, върху което размишлявате, указватъ известно влияние върху васъ. По този начинъ вие се свързвате съ тѣхъ. Така е отъ окултно гледище. Всѣка тема, всѣки въпросъ, върху който човѣкъ размишлява, указва известно влияние върху него и го ползува дотолкова, доколкото той е могълъ да се свърже съ него. Той указва известно въздействие за развиването ви. Напримѣръ, когато размишлявате върху най-силната добродетель на ученика, даже и да не се домогнете до нея, пакъ ще имате голѣма полза. Въ какво се заключава ползата? Въ свързването ви съ добродетелитъ. Нѣкой ще пише, че най-силната добродетель на ученика е любовта, другъ — вѣрата, трети — милосърдието, четвърти — способността му да учи и т. н. Като мисли за дадената добродетель, безъ да подозира даже, той се свързва съ нея. Въ това, именно, се съдържа ползата за ученика отъ развиване на темитъ, които се даватъ на

класа. Всички добродетели сж еднакво важни и силни, въ смисълъ, че за дадено време и за даденъ ученикъ, известна добродетель указва най-голѣмо влияние върху неговия характеръ. За войника, който отива на бойното поле, най-голѣмата добродетель е смѣлостта; за прислужника на болния най-важна добродетель е милосърдието; за ученика най-важна добродетель е послушанието; за работника — трудолюбието; за слугата — досѣтливостта и съобразителността. Тази чърта е особено необходима за онзи слуга, който е попадналъ при лошъ господарь. Той трѣбва да бжде толкова досѣтливъ и съобразителенъ, че отдалечъ още да предвижда желанията на господаря си. Слугата трѣбва да познава господаря си, да знае, какъ да постѣпва съ него.

Преди нѣколко деня се случи да наблюдавамъ постѣпката на едно малко кученце. То бѣше доста интелигентно, съобразително кученце. Господаритѣ му хвърлиха единъ кокалъ да гложди. Въ това време отъ съседния домъ дотърча едно голѣмо куче, и веднага се хвърли върху кокала. Този часъ малкото кученце отстѣпи кокала на голѣмото куче и започна спокойно да обикаля около него, доволно, че му е отстѣпило кокала. Ако малкото кученце не бѣше съобразило, че въ случая, най-добре е да отстѣпи кокала, между дветѣ кучета щѣше да стане голѣма схватка, отъ която малкото щѣше да пострада. И лошиятъ човѣкъ, лошиятъ господарь е подобенъ на голѣмото куче. Дойдете ли съ него въ отношения, които водятъ къмъ схватка, отстѣпете му кокала, нека гложди. Този кокалъ може да бжде нѣкаква служба, или друга нѣкоя материална вещь — отстѣпете я, за да не пострадате. Лошиятъ човѣкъ разполага съ физическа сила въ себе си. Щомъ е

физически силенъ, той е готовъ всичко да направи. Въ случая, благоразумието изисква отъ човѣка да отстъпи. Отстъпването не е страхъ, но пестене на време и енергия.

Сега, които отъ васъ желаятъ, могатъ да посещаватъ класа, като пазятъ хармония въ отношенията си. Помнете, че всѣки, който нарушава хармонията, пакости на себе си, пакости и на другитѣ. Каквато пакостъ да направите нѣкому, първо тя има отгласъ, отражение въ вашето съзнание. Всѣка крива мисль, всѣко криво чувство, или всѣка крива постѣпка е лошъ, грозенъ образъ, който се отпечатва първо въ съзнанието на онзи, отъ когото е излъзълъ, или отъ когото е направенъ. Значи, злото, лошото се излива въ нехармонични, въ неправилни форми или образи. Доброто се излива въ хармонични, въ правилни образи. Човѣкъ самъ рисува и еднитѣ, и другитѣ образи. Виждате въ една градина две круши: опитвате едната — сладка, опитвате другата — горчива. Защо е горчива? Горчивината показва нейния егоистиченъ характеръ. Тя е родила горчиви плодове, за да не би нѣкой да се ползува отъ тѣхъ. Съ това тя иска да каже, че никому не дава плода си. Сжщо така има и краставици горчиви. Обаче, умниятъ човѣкъ и горчивитѣ плодове може да използва за нѣщо.

Едно е важно да знае ученика: всѣка негова постѣпка се хроникира. Подиръ всѣки ученикъ вървятъ детективи отъ Бѣлата и отъ черната ложа, които всичко записватъ: първитѣ хроникирагъ добритѣ мисли, чувства и постѣпки на ученика, а вторитѣ — лошитѣ. И еднитѣ, и другитѣ ще използватъ на мѣсто вашитѣ постѣпки. Като хроникиратъ лошитѣ ви постѣпки, детективитѣ на черната ложа изучаватъ характера ви, за да могатъ, по най-лесенъ и незабелязанъ отъ васъ пѣтъ, да

ви привлѣкатъ на своя страна. И едната, и другата лежа иматъ желание да ви привлѣкатъ на своя страна, заради което ви убеждаватъ, че пѣтътъ, който ви предлагатъ, е правиятъ и най-добриятъ пѣтъ. Най-добриятъ пѣтъ за ученика е онзи, въ който душата му се освобождава отъ ония врѣзки, които сж го спѣвали въ миналото, които и до днесъ още го спѣватъ.

При свободно време, искамъ всѣки отъ васъ да систематизира главнитѣ мисли отъ тази лекция, а после, всѣки да извади за себе си ония важни, основни мисли, които той е разбралъ най-добре, и отъ които ще може да се ползува.

Като казвамъ, че отъ ученика се изисква послушание, азъ имамъ предъ видъ послушанието въ най-малкъ размѣръ. Отъ 24 часа презъ денонощието, искамъ да употребите само единъ часъ за послушание, половина часъ денемъ, когато сте будни, и половина часъ вечеръ, когато сте въ астралния свѣтъ. Но този половинъ часъ трѣбва да бждете абсолютно послушни. Той ще бжде основна мѣрка за вашето послушание. Значи, половина часъ, или 30 минути презъ деня ще бждете послушни, и презъ това време ще размишлявате върху послушанието. Този часъ можете да разпредѣлите на нѣколко части: сутринъ да употребите десетъ минути за послушание, на обѣдъ— десетъ минути и вечеръ — десетъ минути. После, десетъ минути преди да си легнете, десетъ минути, като се събудите срѣдъ нощъ и десетъ минути рано сутринъта, преди ставане— всичко единъ часъ. Ако се събудите бодри и весели, това показва, че сте били послушни. Ако станете уморени, съ отпадналъ духъ, показва, че не сте били послушни, не сте били въ училището, но сте били вънъ нѣкжде. Това не трѣбва да ви обезсърчава. Човѣкъ минава

презъ всички фази, презъ които минава и брашното, докато стане хлѣбъ. Брашното е леко. Ако го оставите вънъ, на открито, и най-малкиятъ вѣтрецъ е въ състояние да го раздуха. Вие взимате топла вода, туряте въ нея брашното и образувате каша. Досипвате още брашно, докато кашата става все по-гъста, способна за мѣсене. Събирате, оттукъ-оттамъ, брашното и започвате да мачкате тази каша. Тя става гъвкава, лесно се мѣси, и вие казвате, че тѣстото е вече добре омѣсено. Следъ това го правите на хлѣбове и го носите на фурнята. Значи, и човѣкъ първо е брашно, после — каша, следъ това — тѣсто, а най-после—хлѣбъ. Тѣй щото, ако сте брашно, ще знаете, че едва сте излѣзли отъ воденицата; ако сте каша, още сте въ ношвитѣ; щомъ сте тѣсто, вече ви мѣсятъ; щомъ станете хлѣбъ, занасятъ ви на фурнята, и вие се радвате, че можете да бждете полезни на човѣчеството.

Това сж положения, състояния, които човѣкъ минава презъ живота си. Тѣзи състояния ще го наведатъ на нови образи, нови мисли и идеи, които ще му дадатъ потикъ, подема за работа. Старитѣ решения, старитѣ идеи ще замѣстятъ съ нови, които ще ви подмладятъ. Казано е въ Писанието: „На онѣзи, които чакатъ Господа, силата имъ ще се възобнови. Онѣзи, които търсятъ пжтя на Мждростъта, ще подобрятъ своя пжть.“ Да изкарате добро отъ добритѣ хора, това не е голѣмо изкуство, но да изкарате нѣщо добро отъ лошитѣ хора, това е изкуство. Като знаете това, не се обезсърдавайте, но работете върху себе си смѣло и решително.

Задачитѣ, които ви се даватъ, трѣбва да се изпълняватъ безъ съмнение и колебание. Най-малкото съмнение е спънка. Достатъчно е само да помислите, че може и безъ дадената задача, за да се спънете. Даде ли ви се нѣкоя задача, тя трѣбва

да се изпълни безъ никакви разсждения. Щомъ изпълните задачата и видите резултата, тогава можете да разсждавате, колкото искате. Който иска да бжде ученикъ, преди всичко той трѣбва да приложи своята разумна воля. Защо? Такъвъ е законътъ въ Божествения свѣтъ. Тамъ първо се действува, а после се размишлява. Въ човѣшкия свѣтъ е тъкмо обратно: тамъ първо трѣбва да се мисли, а после да се действува. Споредъ интуицията, която е законъ на Божествения свѣтъ, щомъ почувствуващъ, щомъ възприемешъ нѣщо отъ този високъ свѣтъ, ти веднага трѣбва да действуващъ, е после ще размишлявашъ върху последствията. Значи, ако сте въ Божествения свѣтъ, първо ще действувате, а после ще мислите; ако сте въ човѣшкия свѣтъ, първо ще мислите, а после ще действувате. Както виждате, това сж два диаметрално противоположни, единъ на другъ, метода. И затова, като казвамъ, че ученикътъ не трѣбва да разсждава, имамъ предъ видъ Божествения свѣтъ. Щомъ си въ Божествения свѣтъ, ще действуващъ първо, а после ще мислишъ; щомъ слѣзешъ въ човѣшкия свѣтъ, ще мислишъ първо, а после ще действуващъ. Защо е така? Защото, когато ние действуваме, Богъ мисли. Когато ние мислимъ, Богъ действува. Какъ постѣпва инженерътъ? Първо той обмисля плана на кжщата, съобразява се съ редъ положения — срѣдства, материалъ, мѣстоположение; после, той съставя плана, и следъ това вече го прилага, действува по готовия планъ. Значи, кажешъ ли, че ще мислишъ първо, ти си въ човѣшкия свѣтъ. Кажешъ ли, че ще действуващъ първо, ти си въ Божествения свѣтъ. По метода, който прилага, ще познавате, въ кой свѣтъ се намирате. Ако разбъркате методитъ, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и първо ми-

слите, а после действувате, ще сгрѣшите. Ако влѣзете въ човѣшкия свѣтъ и първо действувате, а после мислите, пакъ ще сгрѣшите. Методигѣ на тия два свѣта се коренно различаватъ. Тѣ сж строго опредѣлени, вследствие на което никакво размѣстване не може да става.

И тъй, ще мислите и ще действувате ; ще действувате и ще мислите.

Т. м.

*

16. Лекция отъ Учителя, държана на
14 юний, 1922 г. София.

СКЖПОЦЕННИТЪ КАМЪНИ.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Скжпоценнитѣ камъни“.

При написване на тази тема, вие сте се спрѣли повече на външната страна на скжпоценнитѣ камъни. Да разглеждате единъ въпросъ външно само, то е все едно да приемете една храна въ стомаха си безъ разположение къмъ нея, или безъ усещане на гладъ. Значи, главниятъ импулсъ, главниятъ стимулъ при храненето се заключава въ приятността, която човѣкъ изпитва при дъвченето, при възприемането на храната отъ стомаха. Не се ли събуждатъ чувства на приятностъ, на разположение къмъ дадена храна, човѣкъ нѣма желание да яде. Ако приема храна безъ разположение къмъ нея, човѣкъ нѣма да има никакви резултати. Като говоримъ за скжпоценнитѣ камъни, ние подразбираме ума на човѣка, защото само интелигентниятъ човѣкъ може да говори на тази тема. Само високо интелигентниятъ, благородниятъ и добродетелниятъ човѣкъ могатъ да говорятъ за скжпоценнитѣ камъни и да правятъ разлика между единъ или другъ скжпоцененъ камъкъ.

Бихъ желалъ да се спрете върху 12-тѣ главни скжпоценни камъни и да направите единъ микроскопически опитъ съ тѣхъ. Опитътъ е следниятъ. Когато имате нѣкаква неприятностъ, била тя отъ физически, отъ сърдеченъ, или отъ умственъ характеръ, започнете мислено да си представяте 12 тѣ скжпоценни камъни въ ума си. Започнете отъ най-

простия и отивайте постепенно към най-хубавия и скъпия от тях и следете, при кой камък неприятността ви ще изчезне. Като прекарвате тия камъни през ума си, същевременно ги свързвайте с добродетелите, които всеки от тях изразява. При това положение, всеки камък може да въздействува благоприятно върху човъка и да смъни състоянието му.

Добродетелта не се изразява чрез цвѣта. Ако нѣкоя мома е розова, съ червени страни, това не показва още, че тя има любовъ. Ако момата се червисва или облича въ розова рокля, това още не означава любовъ. Ако нѣкой обича синия цвѣтъ, това още не показва, че той носи истината въ себе си. Мислите ли, че любовта на човѣка към нѣкой цвѣтъ показва, че той носи въ себе си добродетелта, която е свързана съ този цвѣтъ, вие изпадате въ голѣми грѣшки. Цвѣтътъ е само пасивенъ изразъ на дадена добродетелъ, но за да стане активна тази добродетелъ, трѣбва да мине презъ центроветъ, или презъ фокуситъ на ума. Превръщане на добродетелитъ се изисква. Всеки цвѣтъ има известна стойностъ и цена само тогава, когато е миналъ презъ човѣшкия умъ и се е съсредоточилъ въ известенъ центъръ. Тѣй щото, за да разберете смисъла и значението на скъпоценнитъ камъни, вие трѣбва да ги проучите. Нищо не се постига лесно. Работа, усилие, трудъ се изисква отъ всички.

Представете си, че нѣкой день ви нападне апатия, леностъ, не искате да учите, готови сте да се откажете отъ убежденията си и решавате да тръгнете въ широкия пѣтъ. Другъ день изживявате съмнения, колебания, дали сте въ правия пѣтъ, или не. Трети день преживявате редъ отрицателни

чувства на завист, умраза, вътрешен страх и т. н. Започвате да търсите причината на тия състояния, но не можете да я намерите. Нѣма защо да търсите причината на тия състояния, но прекарайте скжпоценнитѣ камъни презъ ума си, и ще видите, какви резултати ще имате. Нѣкога опитътъ ви ще излѣзе сполучливъ, а нѣкога нѣма да сполучите, но това да не ви обезсърчава. Правете този опитъ, докато най-после придобиете нѣкакви резултати. Като придобиете резултати, тогава ще ви говоря върху законитѣ, които действуватъ чрезъ скжпоценнитѣ камъни. Нѣкога скжпоценнитѣ камъни сж били прости, обикновени камъни, но следъ време сж претърпѣли известно трансформиране и сж дошли до положението, въ което днесъ ги виждаме. Напримѣръ, диамантътъ нѣкога е билъ обикновенъ вжгленъ, но чрезъ редъ процеси, съ течение на вѣковетѣ, той се е превърналъ въ по-високо състояние, видоизмѣнилъ се е отъ низша, въ висша форма. Като вжгленъ, той е билъ черенъ, а като диамантъ е станалъ безцветенъ, съ способностъ да пречупва слънчевитѣ лъчи.

Окултната наука, която сега изучавате, си служи съ скжпоценнитѣ камъни, като методъ за трансформиране на неприятноститѣ, на каквито и вие често ще се натъквате. Скжпоценнитѣ камъни могатъ да ви послужатъ като опорна точка въ живота, който минавате на физическия свѣтъ. Опититѣ, които ви давамъ, не трѣбва да ви отнематъ всичкото време, но само онова, което не знаете, какъ да използвате. Единъ малкъ опитъ е посаждане на малко семенце въ земята. Опититѣ, които ви давамъ, сж малки, да запълнятъ

свободното ви време. Като малки, тѣ ще бждатъ приятни и ще ви наведатъ на редъ добри мисли и чувства по отношение на физическия свѣтъ, въ който живѣете, и който добре трѣбва да познавате.

*

17. Лекция отъ Учителя, държана на
21 юний, 1922 г. София.

ПРОЯВИ НА СЪЗНАНИЕТО.

Т. м.

Четоха се работитѣ върху темата: „Най-силната добродетель на ученика“.

За следния път пишете върху темата: „Най-силната чърта на свѣтлината“. Като пишете върху тази тема, имайте предъ видъ онази чъртана свѣтлината, която изпжква първа. Всѣка друга чърта, която се явява следъ първата, е по-слаба. Забележете, когато отивате на нѣкое лозе, първитѣ гроздове, които сж най-узрѣли, най-сладки, говорятъ за силата на самата лоза. Лоза, на която намирате само ягорида, кисело, неузрѣло грозде, е слаба. Тя нѣма условия въ себе си да развива своитѣ плодове. Значи, всѣко нѣщо, което се проявява първо, и то въ завършена, развита форма, е най-силно. Щомъ се яви последно, въ незавършена форма, то е най-слабо. Сжиятъ законъ ще спазвате и по отношение на добродетелитѣ. Всѣко нѣщо, което се явява първо въ душата на човѣка, е най-силно. Всѣко нѣщо, което се явява последно въ душата му, е най-слабо. И затова, като развивате нѣкакъвъ въпросъ, първо спрете вниманието си върху реалната страна на въпроса, която изпжква на първо мѣсто, а после върху отвлѣчената, която е най-слабата му страна.

Сега, като млади още, вие трѣбва да се пазите, да не се натъквате на известни примамки въ живота, които могатъ да ви спънатъ. Има примамки въ свѣта, подобни на ония, които изобретателитѣ поставятъ на хората. Като искатъ да ги заинтересуватъ съ своитѣ изобретения, тѣ започватъ

да имъ говорятъ: Знаете ли, каква полза принасятъ нашитѣ изобретения? Като се приложатъ въ живота, тѣ ще направятъ голѣми преобразования; тѣ ще помогнатъ на културата и т. н. Изобретението го нѣма на лице, а тѣ говорятъ за него. Казвамъ: какъ може да се препоръчва едно изобретение, което още не е родено? Всѣко изобретение е на мѣстото си, когато се прояви. Ето защо, вие трѣбва да мислите върху нѣщата. Запримѣрь, размишлявайте върху най-силната чърта на водата, върху най-силната чърта на огъня и т. н. Споредъ васъ, коя е най-силната чърта на огъня? — Огънятъ топли. Коя е най-силната чърта на любовта?

Често хората изпадатъ въ противоречия, които не могатъ да разрешатъ. Въ такива противоречия се намирате и вие. Напримѣрь, ако ви запитатъ, коя е най-силната чърта на човѣшкия езикъ, вие ще се намѣрите въ противоречие, не знаете, какъ да отговорите. Защо? Защото езикътъ има нѣколко служби. Първата служба на езика е да помага за слизането на храната и водата въ стомаха. Втората му служба е вкусването; езикътъ опитаа вкуса на хранитѣ. Третата му служба е да говори. Първата, И наистина, за да поддържа живота си, човѣкъ първо си служи съ езика; съ него той препраща храната въ стомаха. Значи, за да говори, човѣкъ първо трѣбва да се е нахранилъ. Човѣкъ първо приема храната си, после я вкусва и следъ това започва да говори, т. е. да се произнася за нея. Тритѣ физически служби на езика съответствуватъ на други служби въ по-горни свѣтове: първата служба на езика при храненето на физическия свѣтъ; втората служба — вкусването — е на духовния свѣтъ; третата служба — говорътъ — на Божествения свѣтъ.

И любовта има разни прояви. Казва се, че любовта изисква жертви. Към кой свѣтъ се отнася жертвата, самопожертвуването? Кой може да се самопожертвува? Умният човѣкъ може да се самопожертвува, а не глупавиятъ. Следователно, жертвата се отнася къмъ ангелския свѣтъ. Когато глупавиятъ се жертвува, той изпада въ положение на пеперудитѣ, които летятъ вечерь около запаленитѣ лампи и изгарятъ. Това е несъзнателна жертва. Разумната жертва е достояние само на умния човѣкъ. Значи, само умниятъ, интелигентниятъ човѣкъ може да се жертвува. Вие ще възразите, че и безъ да е уменъ, човѣкъ пакъ може да се жертвува. Когато види, че нѣкой се дави въ морето, той ще се хвърли въ водата, съ рискъ да се удави, но ще се опита да спаси давящия. Не, умниятъ човѣкъ, който има интуиция, само той може да се хвърли въ водата да спасява нѣкого. Знаете ли, коя е силната чѣрта на любовта на физическия свѣтъ? Най-силната чѣрта на любовта на физическия свѣтъ е движението. Следователно, дето има голѣмо движение, тамъ има и голѣма любовъ. Коя е най-силната чѣрта на любовта въ астралния свѣтъ? — Чувствуването. — Коя е най-силната чѣрта на любовта въ умствения свѣтъ? — Мисълта, процесътъ на мисленето. Коя е най-силната чѣрта на любовта въ причинния свѣтъ? — Причинитѣ. Любовта на човѣка, който живѣе въ причинния свѣтъ, е твърда, неизмѣнна. За такъвъ човѣкъ важи поговорката: „Дадена дума, хвърленъ камѣкъ“. Жертвата е въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който живѣе, или поне който отъ време на време прониква въ причинния свѣтъ. Може да се жертвува само онзи, който има какво да жертвува. Който живѣе въ причинния свѣтъ, само той има какво да жертвува. Докато

живѣе само на физическия свѣтъ, човѣкъ нищо не може да жертвува. Той не разполага още съ нищо. Богатството на човѣка е въ причинния свѣтъ, затова тамъ има какво да се жертвува.

Всички трѣбва да имате по една тетрадка, въ която да пишете темитѣ си. Всѣка тема има нѣщо отличително въ себе си. Като я разработите, тя ще внесе една нова идея въ ума ви. Всѣка тема представя нота отъ дадена гама. Като свържете всички теми въ едно, ще образувате цѣла музикална пиеса.

Обърнете внимание върху следното нѣщо: ако вашето ограничено съзнание преодолява надъ всичко въ васъ, то ще спъне вашия прогресъ, ще спъне цѣлото ви развитие. Това лесно може да провѣрите. Какъ? Ако наблюдавате развитието на детето, ще видите, че то расте и се развива правилно, благодарение на това, че съзнанието му не е заето съ мисълта, дали расте, какъ расте и т. н. Обаче, ако успѣете да обхванете съзнанието му съ мисълта, че то трѣбва да расте и да се развива бързо, неговото растене ще спре. Следователно, ако и вие, като малкото дете, започнете да живѣете съ мисълта за вашето растене, ще се спънете. Едно се иска отъ васъ: да пожелаете да растете и следъ това да престанете вече да мислите за растенето. Защо? Защото растенето е Божественъ процесъ, който не зависи отъ васъ. Вие не можете сами да се заставите да растете. Искате ли да растете, отстранете далечъ отъ себе си временното, ограниченото си съзнание и оставете душата си свободно да се развива. Вложете въ вашето подсъзнание и свръхсъзнание желанието си да растете и не мислете повече върху него. Ще видите, че следъ известно време ще имате резултатъ.

Съвременнитѣ хора се спѣватъ въ развитието си, благодарение на известни прояви, които ставатъ въ тѣхъ преждевременно, преди да сж дошли до съответното развитие. Напримѣръ, мнозина, преди още да сж влѣзли въ Школата, сж имали видения, сънища, свѣтлини и си казватъ: Нека влѣземъ въ Школата, да придобиемъ тамъ повече знания. Обаче, докато се ръководятъ отъ това ограничено съзнание, тѣ ще изгубятъ и онова знание, което сж имали до това време. Правилно е да запазятъ знанието си, защото, знанието, което естествено сж придобили отвънъ, не е въ разрѣзъ съ това, което ще придобиятъ въ Школата. Вънъ или вътре, Школата е една. Преди всичко, вие трѣбва да се стремите къмъ свобода — да бждете свободни по духъ, по душа, по умъ и по сърце. Ако имате неуспѣхъ въ нѣщо, това да не ви обезсърчава. Неуспѣхътъ е добъръ признакъ. Вие знаете, колко трудно се достигатъ нѣщата по закона на еволюцията. Знаете ли, презъ какви изпитания трѣбва да мине волѣтъ, докато дойде до положението на човѣкъ? Ако рече да опише своята история на развитие и нарече този пѣтъ „царски, златенъ пѣтъ“, той не предава истината. Колко пѣти сж драли кожата му! Колко ниви е изоралъ! Колко пѣти е билъ боденъ съ остенъ! Презъ голѣми изпитания и страдания е миналъ и ще мине, докато стигне положението на човѣка. Ако искате да минете отъ сегашното си положение въ по-горно, и вие ще изпитате голѣми нещастия и страдания. Законътъ е такъвъ. Не си правете илюзии, че лесно можете да еволюирате. Ако нѣкой ви каже, че можете да стигнете царския пѣтъ безъ изпитания и страдания, той не говори истината. Това не значи, че сами трѣбва да си създавате изпитания, но веднѣжъ създадени, вие не можете да ги избегнете. Бждете

смѣли и решителни и приемерте страданията, както се даватъ.

Мнозина отъ васъ искатъ да иматъ видения, да иматъ духовни опитности. Това желание е на мѣсто, но за да се удовлетвори, нужни сж условия за него. Ако посадите едно малко цвѣте въ саксийка, за да се развива добре, вие трѣбва да му турите добра прѣстъ и редовно да го поливате. Иначе, то въ скоро време ще изсѣхне. Такова нѣщо представятъ и центроветѣ, чрезъ които човѣкъ влиза въ контактъ съ духовния свѣтъ. Духовнитѣ опитности изискватъ условия за своята проява. Напримеръ, за да бжде ясновидецъ, човѣкъ трѣбва да има широко чело; въображението въ него трѣбва да бжде добре развито. Тѣй щото, за да развие въ себе си ясновидски способности, човѣкъ трѣбва да бжде въ контактъ съ хора, въ които тѣзи способности сж добре развити. По този начинъ тѣзи сили указватъ въздействие върху ония хора, въ които съответнитѣ центрове не сж още развити. Ученикъ, който има стремежъ къмъ музика, трѣбва да търси хора съ добре развити музикални способности. Който обича рисуване, той пъкъ ще дружи съ художници. Писателятъ ще търси писатели; свещеникътъ ще търси свещеници; ученикътъ — ученици. Вие, като окултни ученици, ще търсите учени хора, които знаятъ повече отъ васъ. Преди да се стремите къмъ видения, трѣбва да развивате въ себе си безстрашие, но не нахалство. Нѣкой е нахаленъ, натрапва се и мисли, че е безстрашливъ. Безстрашието е качество на разумния човѣкъ.

Сега ще ви дамъ единъ малкъ опитъ за една седмица. Всѣка сутринъ и вечеръ четете 3 гл. отъ Евангелието на Иоана, отъ 1—13 стихъ, включително, като размишлявате върху разговора, който

се водилъ между Христа и Никодима. Като размишлявате, постарайте се да възстановите разговора, не само както е написанъ, но и съ ония подробности, които не сж изнесени, а се четатъ между редоветъ. Като размишлявате върху тѣзи стихове, въ ума ви ще изпжкнатъ нови образи, нови мисли и идеи. Никодимъ е седѣлъ при Христа съ часове, презъ което време се е водилъ дългъ разговоръ. Ако бихте могли да възпроизведете поне една стотна частъ отъ тази беседа, щѣхте да придобиете много нѣщо. Ако съзнанието ви е будно, ще можете да се свържете съ миналото, и лесно ще произведете разговора на Христа съ Никодимъ. Ако не успѣете да произведете този разговоръ, все пакъ ще придобиете нѣщо. Колкото и да е несполучливъ опитътъ, не се обезсърдавайте. Който е живѣлъ въ времето на Христа, той ще може да се върне въ миналото и ще възстанови цѣлия разговоръ. Ако не е живѣлъ по това време, съзнанието му ще бже затворенои, нищо нѣма да си спомни. Като размишлявате сутринъ и вечеръ по десетъ минути върху тѣзи стихове, въ душата ви ще настане миръ, вътрешно спокойствие.

Ученицитъ се оплакватъ отъ мжчноти, отъ трудности. Докато между васъ не се създаде магнетична атмосфера, вие всѣкога ще имате мжчноти. Такава атмосфера, такава аура между васъ още не сжествува. Щомъ се създаде, вие ще я почувствувате. Какъ? Ще се въодушевите, умоветъ ви ще просветнатъ и ще се родятъ нови мисли, нови идеи. Вечеръ ще си лягате доволни, разположени, а сутринъ ще ставате бодри, съ нови стремежи, съ нови мисли и желания къмъ Великото, къмъ Възвишеното. А сега лягате измжчени, ставате измжчени и казвате: Изгубихъ и това, което имахъ. Защо става

това? Защото и вие, като нѣкой търговецъ, внасяте всичкия си капиталъ въ стока, безъ да отдѣлите нѣкаква сума настрана. Имате стока, но не можете да я продадете, не можете да посрещнете всѣкидневнитѣ си нужди. Това състояние помрачава съзнанието ви, и вие страдате, съмнявате се и казвате: Защо трѣбваше да влизамъ въ това предприятие? По-добре щѣше да бжде да седѣхъ настрана.—Ако работитѣ ви вървятъ добре, ще бждете доволни, че сте влѣзли въ предприятието. Нѣкои пъкъ предпочитатъ да не влѣзатъ, макаръ нищо да не печелятъ. Тѣ ще бждатъ доволни, че поне нищо не губятъ. Споредъ мене, това не е философия. Докато живѣете, вие трѣбва или да печелите, или да губите. Въ живота печалбата и загубата вървятъ заедно. Следъ всѣка печалба иде загуба, и следъ всѣка загуба иде печалба. Загубитѣ и печалбитѣ могатъ да бждатъ случайни, а могатъ да бждатъ и съзнателни.

За следния пътъ пишете върху темата: „Службата на човѣшкия палецъ“. Намѣрете книги, въ които е писано по този въпросъ, и четете писаното. Вие трѣбва да проучите вашия палецъ, дали стърчи нагоре, или пада ниско; дали е кжсъ, или дълъгъ; дали е добре оформенъ, или не. Като проучите въпроса, напишете най-много 20 реда. Учете се да пишете кратко, ясно и идейно. Каквото напишете, да представя малка скица. Всѣка идея представя едно семе. Събирайте такива семена въ торбитѣ си и, като дойде време, посадвайте ги.

Много отъ васъ работятъ, учатъ, но въпрѣки това мислятъ, че нищо не сж постигнали. Докато мислятъ така, тѣ иматъ условия да придобиватъ. Това показва, че тѣ искатъ да учатъ. Когато нѣкой влѣзе въ училището и мисли, че нищо не

знае, той има възможност да учи, да напредва. Той казва: Сега съзнавамъ, че нищо не зная. До-
воленъ съмъ, че влѣзохъ въ училището. Това
значи пробуждане на съзнанието. Следъ това, този
ученикъ ще пожелае да попълни празнинитѣ на
своитѣ знания. Ето защо, когато нѣкой съзнава, че
е изгубилъ нѣщо, въ него ще се яви желание да
спечели нѣщо.

¶ Следната тема, която ще ви дамъ, ще бжде
върху въпроса: „Високи и низки хора и тѣхнитѣ
отличителни чѣрти“. Сега може да не знаете нищо
по този въпросъ, но като мислите върху него
презъ седмицата, както и по въпроса за палеца,
все ще напишете нѣщо, ще дойдатъ нѣкои мисли
въ ума ви. Високиятъ човѣкъ внесе една идея въ
ума на хората, а низкиятъ — друга. За низкитѣ
хора турцитѣ казватъ, че сж беля на Бога. Кжси-
ятъ човѣкъ е белялия човѣкъ. За високитѣ хора
казватъ, че тѣ ставатъ само за оси. Обаче, това се
отнася за крайнитѣ типове; — за много високитѣ и
за много низкитѣ хора. Ако високиятъ човѣкъ има
тѣсни рамене, тогава и височината му трѣбва да е въ
съотношение съ всички части на организъма. Ако
кжсиятъ има широки рамене, и за него може да
се каже сжщото.

Ще направя една аналогия, съ която ще си
послужа за обяснение на въпроса, защо едни хора
сж високи, а други — низки. Често наблюдавамъ
цвѣтята въ градинитѣ и забелязвамъ, че нѣкои отъ
тѣхъ, напримѣръ, ружата, когато е на северъ, из-
раства по-високо, отколкото тази, която е посадена
на югъ. Тази, която е посадена на северъ, расте
на високо, защото се стреми да види слънцето. По
сжщия начинъ може да се обясни, защо едни хора
сж високи, а други — низки. Високитѣ хора ра-

статъ на северъ, дето нѣма толкова слънце. За да видятъ слънцето, тѣ се стремятъ да растатъ нагоре. Тази е причината, поради която бороветѣ растатъ на високо. Значи, високиятъ човѣкъ е расълъ при неблагоприятни условия, при отсъствие на слънце, а при изобилно влага. Низкиятъ е расълъ на широко, при много слънце, но при отсъствие на влага. Това е материално, външно, а не идейно различие между високия и низкия човѣкъ. Обаче, има и редъ физиологически причини, които сж помогнали за растенето на човѣка.

Като ученици на Великата Школа, не мислете, че тя влиза въ противоречие съ общия, съ цѣлокупния животъ. Напротивъ, тази Школа разрешава всички противоречия въ живота. Противоречията, сами по себе си, ще се разрешатъ, но и вие трѣбва да работите, да не чакате всичко на готово да се реши. Вашиятъ прогрес зависи и отъ кармата ви. Които иматъ по-тежка карма, тѣ ще иматъ по-голѣми мъчности, по-голѣми спънки, вследствие на което по бавно ще еволюиратъ. Нѣкой день сте веселъ, доволенъ отъ себе си, честе постигнали нѣщо, и току вижъ, дошълъ нѣкой отъ кредиторитѣ ви и ви ограбилъ. И следъ това, отново трѣбва да събирате материали, инструменти, да работите, да дойдете до сжщия резултатъ. Онѣзи пъкъ, на които кармата е по-лека, тѣ ще еволюиратъ по-бързо. За да вървите добре, всѣки отъ васъ трѣбва да знае своята на слаба чѣрта и да работи върху нея, да я развива, защото тя е вратата, презъ която влизатъ неприятелитѣ му. Напримѣръ, нѣкой има слабостъ да се хвали. Дадатъ му нѣщо, или кажатъ му нѣщо хубаво, което не трѣбва да съобщава никому. Понеже обича да се хвали, той не може да търпи, ще каже на прия-

теля си: Ще ти кажа нѣщо, но никому да не го съобщавашъ. Той пъкъ каже на другъ свой приятель. Последниятъ — на свой приятель и така се разчува навсѣкжде. Кажатъ ли ви веднѣжъ да не разгласявате нѣщо, ще мълчите, докато ви позволятъ да говорите. Другъ нѣкой има слабостъ да желае много нѣща, вследствие на което става разсѣянъ. Той едновременно желае да стане философъ, ученъ, поетъ, музикантъ, художникъ, държавникъ, но въ нищо не успѣва. Щомъ имате много желания, оставете ги настрана. Заемете се да реализирате само едно отъ тѣхъ. Щомъ реализирате едното, пристѣпете къмъ второто, после къмъ третото и т. н. Речете ли да реализирате едновременно всички, ще разпилѣте ума си, ще изхабите чувствата си, ще изгубите времето си и нищо нѣма да постигнете. Едно трѣбва да знаете: колкото и да мислите върху въпроситѣ, всички не можете да имате еднакви резултати, защото въ нѣкой въображението е слабо развито, въ други — разсѣдка, въ трети — върата, въ четвърти — надеждата, въ пети — наблюдателнитѣ способности, въ шести — благоговението, самоуважението, приятелството и т. н. Като ученици на тази Школа, добре е да измѣрите челата си, на широчина и височина, носоветѣ си, брадитѣ си и, следъ като работите една година върху умственитѣ си способности, или върху брадата си, като изразителъ на волята, пакъ ще ги измѣрите, да видите, има ли поне микроскопическо измѣнение. Най-малкото измѣнение показва, че сте работили. Иначе, ще извадите заключение, че нищо не сте работили презъ цѣлата година. Добре е всѣки отъ васъ да нарисува челото, носа и брадата си въ точнитѣ имъ размѣри, и следъ една година пакъ да ги из-

мъри, да види, какво е придобилъ. Обаче, ако се безпокоите и тревожите, нищо нѣма да постигнете.

За да постигнете нѣщо, да имате известни резултати, отъ васъ се изисква концентриране на мисълта. За тази целъ, вие трѣбва да изучавате закона на концентрирането, да трансформирате окултнитѣ сили, да развивате своитѣ умствени и духовни центрове. Само при това положение можете да очаквате известни постижения. Каквито резултати да имате, не се обезсърдавайте. И челото ви може да се повдигне, и носътъ ви може да се продължи, и брадата ви може да се оформи — всичко можете да постигнете. Нѣма нѣщо, което човѣкъ не може да постигне, или да подобри въ себе си.

Ученикътъ трѣбва да работи, да развива търпение. Какъ ще развива търпение? Ето единъ методъ. Когато не сте разположени и видите на лицето си нѣкаква дисхармонична чѣрта, вземете огледалото и се гледайте въ него около 10 минути, докато определите, въ коя частъ на лицето се намира тази чѣрта. Повече отъ десетъ минути не се гледайте въ очитѣ, защото можете да заспите. Докато се гледате още, вие можете да си кажете: Ти трѣбва да се поправишъ! Задръжете въ ума си тази отрицателна чѣрта на лицето и следъ малко ще видите, че чрезъ внушение тази чѣрта се е измѣнила. Този методъ е мжеченъ малко, но мнозина могатъ да го употребятъ и да иматъ добъръ резултатъ. Ако при гледане въ огледало, очитѣ ви почватъ да сълзятъ, това показва, че нервната ви система е слаба. Когато очитѣ ви престанатъ да сълзятъ, или, изобщо, не сълзятъ, това показва, че нервната ви система започва да закрепва, или пъкъ не се нуждае отъ такова закрепване. Въ първо време гледайте минута—две въ очитѣ си, безъ

да мигате, и забравете, че искате да си въздействувате. Така ще видите, че всѣко нѣщо става на свой редъ, неочаквано за самитѣ васъ, но не изведнѣжъ, а постепенно.

Т. м.

*

18. Лекция отъ Учителя, държана на
28 юний, 1922 г. София.

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СИЛИ.

Т. м.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Отличителната чѣрта на свѣтлината“.

По-нататѣкъ пишете върху темата: „Предназначението на човѣшкото сърце“.

Когато писахте темата за свѣтлината, безъ да искате, въ ума ви се създадоха условия да мислите и за тъмнината, като контрастъ на свѣтлината. И наистина, ако тъмнината не съществувахе, можеше ли да става въпросъ за растене на тѣлата на физическия свѣтъ? Свѣтлината и тъмнината на физическия свѣтъ сѣ две състояния, чрезъ които душата се проявява. Като се ограничава, душата започва да се познава въ тъмнината. Тъмнината е процесъ на ограничаване, а свѣтлината — процесъ на познаване на Бога, познаване на Любовта. Безъ свѣтлина Любовта не може да се познае.

И тъй, най-силната чѣрта на свѣтлината е познаване на Бога, познаване на Любовта. Въмъкнете тази мисъл въ резюмето, което ще направите, отъ темитѣ за свѣтлината. Свѣтлината е процесъ на умствения свѣтъ. Когато умствениятъ свѣтъ се разкрива предъ очитѣ на човѣка, едновременно съ него се разкриватъ формитѣ, както и съдържанието и смисъла на тия форми. По този начинъ човѣкъ дохожда до Първата Причина—до Любовта. Който иска правилно да расте и да се развива, той трѣбва психологически да свързва свѣтлината съ процеса за познаване на Любовта. Следователно, всички състояния, които произвеждатъ дисхармония въ човѣшката душа, спадатъ къмъ

областта на тъмнината. Тъмнината пъкъ ограничава човѣка. Всѣко състояние, което произвежда хармония въ човѣшката душа, спада къмъ областта на свѣтлината.

Ако попаднете въ метафизиката, тамъ другояче разглеждатъ свѣтлината и тъмнината; твърденията на метафизиката ще създадатъ въ васъ голѣми противоречия. Метафизицитѣ, както и крайнитѣ окултисти, подържатъ мисълта, че абсолютната свѣтлина е абсолютенъ мракъ. И когато Богъ рекълъ: „Да бжде виделина!“ — съ това Той създаде първото ограничение. Значи, когато абсолютниятъ мракъ се ограничи въ себе си, той произвежда виделина, която тъмнината не е въ състояние да обземе. Питамъ: кое е първото ограничение на човѣка? Жертвата е първото ограничение на човѣка. Следователно, когато се реши да пожертвува нѣщо, човѣкъ произвежда свѣтлина въ себе си. Затова е необходима жертвата. Когато човѣкъ пожертвува нѣщо, настава вече първиятъ день на свѣтлината въ неговата душа. Богъ каза: „Да бжде виделина!“ — и стана виделина. Когато въ човѣка настане виделина, съ цель да разграничи въ него свѣтлината отъ тъмнината, той е извършилъ жертвата правилно. Ако въ човѣка не се яви никаква свѣтлина и тъмнина, и жертвата не е направена, или, ако е направена, има нѣкаква неправилностъ въ нея. Когато Христосъ казва за себе си „Азъ съмъ виделина на свѣта“, тази виделина, тази свѣтлина се произведе отъ самопожертвуването, което Христосъ направи. Тѣй щото, който иска да произведе свѣтлина въ себе си, той трѣбва да се самопожертвува. Значи, свѣтлината е свързана съ актъ на жертва. При сегашната еволюция, свѣтлината въ физическия свѣтъ има четири различни посоки, които се опредѣлятъ отъ че-

тири вида вълни, съ различна гжстота. Онѣзи вълни, която иматъ по-голѣма гжстота, образуватъ задната частъ на човѣшкия мозѣкъ. У животнитѣ тежестъта на мозѣка, т. е. най-голѣмата гжстота на мозѣка е задъ ушитѣ, вследствие на което тѣ сж принудени да ходатъ на четири крака. У растенията тежестъта е долу, въ коренитѣ, вследствие на което тѣ сж принудени да бждатъ заровени въ земята, съ главата надолу, и по този начинъ да пазятъ равновесие. У човѣка тежестъта на мозѣка е отпредъ, предъ ушитѣ, вследствие на което е принуденъ да се изправи на два крака. Така само човѣкъ пази равновесие. Значи, тритѣ направления, или посоки на свѣтлината, сж създали досега три течения въ мозѣка на животѣ сжщества, които пѣкъ сж произвели три различни положения, необходими за запазване на равновесието въ тѣхъ: растенията се обѣрнали съ главата надолу; животнитѣ — застанали на четири крака, а хората — се изправили на два крака. Сега иде четвъртото направление на свѣтлината, което образува онова течение на сили, нужно за създаване на духовното тѣло на човѣка. Това тѣло се отнася къмъ висшия, къмъ сврѣхчувствения свѣтъ. Следователно, когато свѣтлината действува въ човѣка по четири различни направления — отзадъ, отпредъ, навжтре и нагоре, образува се единъ кръстъ. И сега, за да познаете, въ кое отъ тия четири направления свѣтлината е най-силна, ще начѣртаете този кръстъ. Отъ дължината на четиритѣ линии, които образуватъ кръста, се сжди за силата на свѣтлината. Ако западната частъ на кръста е по-силно развита, т. е. по-дълга, това показва, че животинското естество въ човѣка има надмощие надъ другитѣ сили; ако долната частъ на кръста е по-дълга, това показва, че растителнитѣ стремежи въ

човѣка сж по-развити; ако източната частъ на кръста е по-дълга, това показва, че човѣшкитѣ способности и чувства въ човѣка сж развити повече отъ другитѣ; и най-после, ако горната частъ на кръста е най-дълга, това показва, че Божественото въ човѣка взима надмощие. Ако спуснете една отвесна плоскостъ въ човѣка, отгоре до долу, успоредна съ цѣлото му тѣло, той се раздѣля на две части: задната частъ представя лѣвата пжтека на неговото движение, а предната частъ, успоредна на лицето му, представя дѣсната пжтека на неговото движение. Ако спуснете друга плоскостъ, отъ западъ къмъ изтокъ, имате друго дѣление, при което дѣсната частъ на мозъка представя правия, дѣсния пжтъ, а лѣвата частъ на мозъка — лѣвия, широкия пжтъ. Въ принципаленъ смисълъ казано, лѣвиятъ пжтъ означава стремежа на човѣшката душа, а дѣсниятъ пжтъ — действията на човѣка. И наистина, въ правия, въ дѣсния пжтъ върви само онзи, който действува, а въ широкия, въ лѣвия пжтъ върви само онзи, който не действува още, а само се стреми. Това сж двата пжтя, по които съвременнитѣ хора вървятъ.

Като говоримъ за влияние и надмощие на растителни и животински сили и стремежи въ човѣка, имаме предъ видъ първитѣ прояви на съзнанието и подсъзнанието въ човѣка. Подъ думата „животинско влияние“ разбираме първитѣ прояви на съзнанието. Подъ „растително влияние“ разбираме първитѣ прояви на подсъзнанието. Когато въ мозъка, или въ цѣлия организъмъ на човѣка се събере известна енергия повече, отколкото трѣбва, тя създава въ него редъ дисхармонични състояния. Напримѣръ, когато слѣпоочнитѣ области въ човѣка сж силно развити, на тѣхъ, по развитие, отговарятъ устнитѣ. Значи, между слѣпоочнитѣ области и устни-

тѣ на човѣка има известно съотношение. Колкото повече се развиватъ слѣпоочнитѣ области, толкова и устнитѣ ставатъ по-дебели. Това се забелязва особено много въ хора, на които носѣтъ е близо до устнитѣ. Понеже носѣтъ е свързанъ съ обонянieto, при всѣко помиришане на хубаво ядене чрезъ носа, става приливъ на кръвта въ устнитѣ, вследствие на което тѣ ставатъ по-дебели.

Изобщо, всички части, всички центрове на мозъка указватъ влияние върху специални удове на човѣшкия организъмъ, като хвърлятъ известенъ отпечатъкъ върху тѣхъ. Напримѣръ, когато центърътъ на надеждата въ нѣкой човѣкъ е добре развитъ, той указва влияние върху два специални мускула на неговото лице. При силно развита надежда въ човѣка, жгълътъ на устата е развитъ малко нагоре, а не надолу. Следователно, мозъчните центрове указватъ влияние въ две направления: тѣ създаватъ или прави, или криви линии. Понѣкога тѣ образуватъ и вглѣбнати жгли. Изобщо, линиитѣ вървятъ въ две направления: нагоре или надолу. Когато човѣкъ е тжженъ, жглитѣ на устата му се спусчатъ надолу, т. е. теченията въ него сж или растителни, или животински. Щомъ жглитѣ на устата сж насочени нагоре, човѣкъ става веселъ; тогава въ него преобладаватъ човѣшкото и Божественото състояния. И затова, като окултни ученици, трѣбва да правите редъ опити, изследвания, да изучавате различнитѣ състояния, положителни и отрицателни, презъ които минавате. Когато сте неразположени, направете опитъ да отдѣлите това състояние отъ съзнанието си и да го изследвате като обектъ, който нѣма нищо общо съ васъ: предложете го на критика, да видите причинитѣ и послѣдствията на това състояние. Докато не направите нѣколко такива опити, при всѣко подобно нераз-

положение, вие ще мислите, че това състояние е ваше, че е свързано съ съзнанието ви, и по никой начинъ не можете да го отдѣлите отъ себе си, вследствие на което се намирате подъ неговия тормозъ. Не, вие можете да го отдѣлите отъ съзнанието си, както можете да отдѣлите дяволския нокътъ отъ себе си. Ама изваждането му щѣло да ви причини известна болка — нищо отъ това. Изтеглете го отъ крака си!

Когато човѣкъ е чрезмѣрно страхливъ, честолюбивъ и съ слаба надежда, той е песимистъ. Страхътъ създава въ въображението на човѣка образи на препятствия, на спънки, които той не може да преодолѣе. Едновременно съ страха, въ него изпъква честолюбието му, че той не може да се повдигне, че остава назадъ отъ всички хора; слабата му надежда пъкъ го обезсърчава, и той изпада въ мрачно състояние, въ песимизъмъ. Песимизмътъ пъкъ ражда въ него редъ отрицателни качества, като лукавство, хитростъ, завистъ, умраза. Ще питате, защо се е явилъ страха въ свѣта. Въ животинското царство страхътъ е на мѣстото си. Тамъ той е единъ отъ великитѣ закони. Тамъ той е достигналъ до съвършенство. Когато нѣкое животно е много страхливо, това показва, че правото не е на негова страна. Това животно трѣбва да разчита на краката си. На слабия въ животинското царство казватъ: Тебе законътъ не те закриля, нито може да те избави, затова развивай краката си, тѣ да сж дълги, за да разчиташъ на тѣхъ. Страхътъ въ животнитѣ е равносилентъ на съвестта у хората. Значи, въ човѣка страхътъ се замѣства съ съвестта. Когато страхътъ дойде въ човѣка, въ него съ събуждатъ всички отрицателни качества на миналото, които не го радватъ. Затова, дойде ли страхътъ въ човѣка, той веднага трѣбва да го

замѣсти съ съвестта. Щомъ превърнете страха въ съвестъ, веднага ще дойде разума, разсѣдка. При това положение вече може да се говори за право.

И тъй, всѣки трѣбва да работи върху себе си съзнателно, да отдѣля своитѣ състояния едно отъ друго и да ги изучава. Дойде ли ви нѣкакво скръбно състояние, и не искате да живѣете, отдѣлете това състояние отъ съзнанието си и го разгледайте обективно, защо е дошло при васъ, колко време ще трае и т. н. Като го отдѣлите отъ себе си, ще видите, че това не сте вие. Това състояние е чуждо. Хората много лесно се подаватъ на чужди мисли, възприематъ чужди състояния, и като не познаватъ законитѣ, страдатъ, измжчватъ се. Чрезъ внушение, чрезъ хипнотизиране нѣкои хора възприематъ отъ хипнотизатора много мисли, които послераелизиратъ като свои. Следъ като изпълнятъ внушената отъ хипнотизатора мисль, едва тогава разбиратъ, че сж били подъ чуждо влияние. Чрезъ хипнотизъма могатъ да се обяснятъ много убийства и самоубийства, които се вършатъ въ свѣта. Случава се, че нѣкой човѣкъ, който въ миналото си е билъ въ нѣкаква школа, чрезъ внушение е възприелъ отъ учителя си известна мисль, добра или лоша, и едва сега я реализира. При такива случаи, този човѣкъ самъ се чуди, какъ е станало, че се е измѣнилъ толкова много. Срѣщате единъ добъръ, честенъ човѣкъ, познавате го добре, разчитате на него, но изведнѣжъ той се промѣня, започва да обира хората, да ги изнудва. Чудите се, какво е станало съ този човѣкъ, че се е измѣнилъ толкова много. Следъ две-три години го срѣщате, живѣе пакъ честенъ, почтенъ животъ — измѣнилъ се, върналъ се е въ първото си състояние. Какви сж тѣзи рѣзки промѣни, които ставатъ съ него?

Сега, като ученици на Великата Школа, всички ще работите, да изправите тѣзи състояния въ себе си, т. е. по-право да се освободите отъ тѣхъ. Значи, предстои ви грамадна работа на изправяне. Школата има за целъ да ви даде такива знания, чрезъ които, по разуменъ начинъ, да изправите погрѣшките на своето минало. Щомъ дойдете до нѣкое хипнотическо състояние на миналото, ще се върнете назадъ и по обратенъ пътъ ще го изправите. Ще правите обратни паси на тия, съ които сж ви хипнотизирали. Обикновено хипнотизаторитѣ на черната ложка правятъ паси отгоре-надолу. Днесъ много хора се миятъ по сжщия начинъ; тѣ миятъ лицето си, напримѣръ, отгоре надолу, като затварятъ очитѣ си, съ което искатъ да кажатъ: Не струва да бжде човѣкъ съ отворени очи. Да, когато влиза въ материалния свѣтъ, добре е очитѣ на човѣка да сж затворени, но когато влиза въ Школата да учи, тамъ очитѣ му трѣбва да бждатъ отворени. Като ученикъ, той трѣбва да прави движения, т. е. паси, настрана, обратно на тия отъ черната ложка. Когато мокрите косата си, правете пакъ сжщитѣ движения, отдолу-нагоре, а не обратно.

Всѣко движение, което правите, има свой дълбокъ смисълъ и указва влияние върху васъ. Каквито движения правите, наблюдавайте, какъ се отразяватъ върху васъ, какви състояния произвеждатъ. Нѣкои движения се отразяватъ върху васъ приятно, а нѣкои — неприятно. Следете тѣзи движения и ги изучавайте. Обаче, гледайте да не изпаднете въ друга крайностъ, да започнете да се страхувате, дали да направите нѣкакво движение, или не. Когато искате да тонирате ума си, направете мислено едно движение отдолу-нагоре, по еволюционенъ пътъ. Започнете първо да мислите за ра-

стенията, после за животните, следъ това — за хората и най-после — за Бога, за сщществата отъ Божествения свѣтъ. По този начинъ ще изпитате единъ подемъ на духа, едно възходещо състояние. Ако правите обратното движение, т. е. започвате отъ Божествения свѣтъ и постепенно слизате къмъ човѣшкия, животинския и растителния свѣтъ, вие ще изпаднете въ закона на инволюцията и ще преживѣете едно падане на духа, едно низходещо състояние. Като прилагате първото упражнение, ще можете да се освободите отъ много отрицателни състояния. За да правите това упражнение по-сполучливо, можете да се занимавате съ ботаника, зоология, антропология, а най-после да четете нѣкои Божествени книги. Човѣкъ всѣки день слиза въ по-низкиѣ свѣтове и пакъ се качва нагоре. Всѣка скръбъ показва, че човѣкъ се е свързалъ съ растенията. По този начинъ той помага на тѣхъ, а тѣ — на него. Когато изпитва неразположение, гнѣвъ и редъ още отрицателни чувства, човѣкъ се свързва съ животните, на които, по този начинъ, помага. Щомъ дойде до разумното, до приятното, той вече е влѣзълъ въ човѣшкия свѣтъ. Най-после, човѣкъ минава къмъ възвишеното, благородното, т. е. той влиза въ Божествения свѣтъ, въ който цари абсолютна хармония.

Тѣзи сж четиритѣ свѣта, четиритѣ състояния, които човѣкъ трѣбва да изучава. Когато нѣкой е неразположенъ, смутенъ, нетърпеливъ, нека си представи, че се намира въ гора отъ борови и джбови дървета. Нѣма да мине много време, и състоянието му ще се измѣни, ще приеме разположението на растенията. Когато нѣкой изпадне въ състояние на леностъ, нека мисли за животните. Тѣ обикновено сж пѣргави, подвижни. Нуждата за храна ги е заставила по цѣлъ день да се движатъ.

да задоволяят глада си. Като мислите за животните, вие се свързвате с тях, и те ви стимулират с енергията си. Като се нахранят, животните стават мързеливи, но щом оoglадняват, пакъ тръгват да търсят храна. Като придобиете търпението на растенията и подвижността на животните, вие ще минете къмъ човѣка, да придобиете разсждливостта, мисълта. Следъ това ще влѣзете въ Божествения свѣтъ, дето ще изложите всичките си мисли на показъ. Напрегнатитъ същества отъ този свѣтъ ще направятъ своитъ бележки върху изложениѣ отъ васъ мисли. Умнитъ хора правятъ всѣки день по едно изложение; обикновенитъ хора правятъ по едно изложение въ седмицата, а глупавитъ — по едно изложение въ годината. Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да бжде изложенъ на критика, това подразбира изложение на неговитъ мисли въ Божествения свѣтъ, дето разумни същества ще се произнасятъ за тяхъ, а той ще следи, ще наблюдава всичко и ще вижда погрѣшките на онова, което нѣкога е създалъ. Докато дойде до това положение, човѣкъ трѣбва да мине презъ една последователна дисциплина на ума. Вие не сте минали още презъ тази дисциплина и не сте готови за Божествения свѣтъ. Ако преждевременно влѣзете въ този свѣтъ, ще заспите, ще се разстроите, не можете да понесете неговитъ високи вибрации. Който е миналъ презъ тази дисциплина на ума, на волята, като влѣзе въ Божествения свѣтъ, той ще се върне бодъръ, освеженъ, съ нова свѣтлина и нови знания. За да преминете отъ този въ онзи свѣтъ, изисква се абсолютна тишина, безъ никакви смущения, никакви безпокойствия. Пълна хармония се изисква затова. За да се направи единъ опитъ за влизане въ Божествения свѣтъ,

изисква се чиста аура наоколо, абсолютна хармония и тишина.

Тази обстановка трѣбва да се продължанай-малко единъ — два часа, нѣщо, което е невъзможно въ градоветѣ. Този опитъ е невъзможенъ даже и въ Чамъ-Кория, дето сме сега. Това е възможно на нѣкое високо, уединено планинско мѣсто. Ако опитътъ трѣбва да се направи въ София, напимѣръ, изисква се специална стая, заградена съ здрава, чиста, хармонична аура. Въ тази стая чуждъ, външенъ кракъ не трѣбва да влиза. Изобщо, никой не трѣбва да подозира за съществуването на тази стая. Обаче, засега това е невъзможно, нѣма готови хора. Който не е подготвенъ за опита, нѣма да има желание да пристѣпи къмъ тази стая. Ученикътъ, обаче, ще се стреми да влѣзе вътре, както пчелата се стреми къмъ ароматния цвѣтъ. Ученицитѣ трѣбва да работятъ, да създадатъ хармонична аура въ своята стая, за да бждатъ опититѣ имъ успѣшни.

Работете усилено върху себе си, за да преодолѣте всички мъчнотии. По този начинъ ще изработите въ себе си воля, съ която ще преодолявате на всичко. Каква воля трѣбва да изработите? Не желѣзна, нито гранитна, но диамантена воля. Желѣзната и гранитната воля лесно ще капитулиратъ, а диамантената ще издържи на всички препятствия. Отъ васъ се изискватъ широки схващания, голѣма самоотверженостъ, за да се премахнатъ заблужденията отъ пжтя ви. Тѣзи заблуждения могатъ да се махнатъ само чрезъ свѣтлина на съзнанието. Особена е тази свѣтлина. Не влѣзе ли тя въ съзнанието ви, вие ще останете съ сегашнитѣ си разбирания, при които не можете да добиете онѣзи резултати, които очаквате.

Като казвамъ, че е необходимо особена свѣтлина да влѣзе въ съзнанието ви, това ни най-малко не трѣбва да ви смущава. Тази свѣтлина ще дойде сама по себе си, а отъ васъ се изисква само да се качите на нѣкой високъ планински връхъ и тамъ да чакате. Нали знаете, че слънцето огрѣва първо върховетъ на планинитъ, а после долинитъ? По сѣщия начинъ и тази свѣтлина ще огрѣе първо върховетъ на вашето съзнание, а после — долинитъ му. Отъ васъ се изискватъ усилия, докато се качите на високия Божественъ връхъ, дето свѣтлината иде най-рано. Въ долинитъ и въ равнинитъ тази свѣтлина дохожда по-късно.

Следователно, когато се запитате, какви преимущества дава окултната школа на ученицитъ си, ще знаете, че тя имъ посочва правия пжтъ къмъ възкачване на високитъ Божествени върхове, които първи се освѣтяватъ отъ Божественитъ лъчи на изгрѣващото слънце.

*

19. Лекция отъ Учителя, държана на
5 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ВЪЗМОЖНОСТИ

Т. м.

Четоха се темитѣ за „Низкитѣ и високитѣ хора“.

Каква е разликата между възможностъ и необходимостъ? Възможността има отношение къмъ човѣшкитѣ процеси, т. е. къмъ човѣка. Необходимостта има отношение къмъ Божественитѣ процеси, които се налагатъ въ силата на нѣщо по-високо отъ човѣшкото. Когато се говори за възможности, подразбираме онова, което човѣкъ трѣбва да прави за всѣки даденъ случай, за да използва благоприятнитѣ условия, които необходимостта е турила въ рѣцетѣ му.

Сега ще ви представя единъ примѣръ, който илюстрира отношенията между висшето и низшето въ човѣка. Единъ господаръ има хубавъ коня, който обича, вследствие на което между господаря и коня се създаватъ другарски отношения: господарьтъ язди коня, а коньтъ го носи на гърба си, отиватъ на вършитба. Господарьтъ слиза отъ коня, впрѣга го, и двамата започватъ заедно да вършеятъ. Вечерьта господарьтъ освобождава коня отъ работата, качва се на гърба му и трѣгва за дома си. Господарьтъ влиза въ кѣши, а коньтъ отива въ дама. Питамъ: въ кого отъ двамата се криятъ възможноститѣ — въ господаря, или въ коня? Въ господаря. Само господарьтъ е въ състояние да измѣни, въ смисълъ да подобри, или да влоши положението на коня. Коньтъ пъкъ, отъ своя страна, е въ състояние да улесни положението

то на господаря си. Следователно, низшето начало човѣка, улеснява а висшето — подобрява положението му.

Каквито сж отношенията между господаря и коня, такива сж отношенията между учителя и ученика: учителът подобрява положението на ученика, а ученикът улеснява положението на учителя. Щомъ учителът подобри условията на ученика, последниятъ трѣбва да ги използва разумно. Тѣй щото, възможността въ човѣка не е нищо друго, освенъ разумното начало въ него. Човѣкъ трѣбва да използва възможноститѣ, които се криятъ въ него, за подобрене положението на коня си, който пъкъ ще го улеснява. Въ какво може да се подобри положението на коня? Въ жилището, въ храната и въ водата. Като се подобри положението на коня, той ще бжде по-здравъ, по-силенъ и ще може повече да улеснява господаря си. Това значи: ако господарътъ на вашето тѣло не подобри умственитѣ сили и способности на своя мозъкъ, ако не подобри чувствата на своето сърце и най-после, ако не подобри действията на своята воля, той не може да има никакви улеснения въ своя животъ.

Като ученици на тази Школа, предстои ви задачата, да използвате своето недоволство, което съ години наредъ ще ви бжде спънка. Отъ какво е недоволенъ ученика? Ученикътъ може да бжде недоволенъ отъ себе си — отъ своя умъ, отъ своето сърце, отъ своята воля; сжщо така той може да бжде недоволенъ и отъ окръжаващата срѣда. Въ каквата форма и да е изразено, отъ каквото и да е предизвикано, недоволството е енергия, сила, която може да се използва като стимулъ за работа. Недоволството на човѣка се дъл-

жи на това, че му липсва нѣщо, крайно необходимо, нужно за неговото щастие.

Питамя: де ще намѣрите това, което ви липсва? Ако ви липсва топлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Ако ви липсва свѣтлина, де ще я намѣрите? Въ слънцето. Нѣкой може да каже, че свѣтлината иде отъ всѣко запалено, горящо тѣло. Напримѣръ, когато гори нѣкакъвъ газъ, свѣщъ или дърво, пакъ имаме топлина. Да, но тази топлина е вторична. Въ свѣщъта, въ дървото и въ други горящи тѣла е складирана слънчева енергия, която, споредъ случая, може да се превърне въ топлинна, или свѣтлинна. Обаче, най-приятна топлина и най-чиста свѣтлина е слънчевата. Първична топлина и свѣтлина е тази, която иде направо отъ слънцето.

И тъй, топлината и свѣтлината ще търсите въ слънцето. Де ще търсите любовта, мъдростъта и истината? Въ Бога. Значи, външната страна на Бога, или Неговиятъ дискъ е мъдростъта. Съдържанието на този дискъ е любовта, а смисълътъ му, това е истината. Съ други думи казано: мъдростъта представя реалната, външната, видимата форма на нѣщата; любовта е съдържанието на тѣзи форми, а истината е тѣхниятъ смисълъ. Ако речете да търсите любовта, мъдростъта и истината въ хората, това вече е вторична, второстепенна тѣхна проява. Когато търсите любовта въ Бога, вие сте на безопасно мѣсто. Защо? Защото Божията Любовь е неизчерпаема. Тя е изворъ, който постоянно блика; тя е огънь, който постоянно гори. Въ този изворъ трѣбва да вливате своята вода. Въ този огънь трѣбва да внасяте своето масло. Ако не внасяте водата си въ Вѣчния изворъ, той ще престане да извира. Ако не внасяте маслото си въ Божествения огънь, той ще пре-

стане да гори, както лампитъ изгасватъ безъ газъ, и както електрическата свѣтлина прекъсва безъ токъ. Газъта, маслото, токътъ сж условия за горение. Хората намиратъ, че много отъ условията внасятъ противоречия въ живота. Когато условията сж конечни, ограничени, тѣ внасятъ противоречия. Обаче, когато сж безконечни, неограничени, тѣ изключватъ всѣкакво противоречие.

Като ученици на Великата Школа, стремете се да разбирате безграничното, безконечното, проявено въ ограниченитъ, конечни, но разумни форми. При това положение, вие ще знаете, отде иде недоволството. Безконечното прави човѣка недоволенъ. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ недоволството? Да се разширите. Станете голѣма, широка трѣба, презъ която водата на Божественото езеро свободно да протиче безъ да ви създава нѣкакъвъ напоръ, нѣкакво напрежение. Щомъ се разширите, недоволството ще изчезне. Причината за недоволството е обстоятелството, че човѣкъ не е могълъ на време и разумно да използва условията, дадени за неговото развитие. Кога ставатъ хората недоволни? — На стари години. Всички стари хора сж недоволни отъ себе си. Тѣ виждатъ, че на младини е трѣбвало да учатъ, да придобиватъ знания и опитности, а напразно сж прахосвали времето си и не могатъ вече да се върнатъ назадъ. Всички стари хора, съ малки изключения, сж крайно недоволни отъ себе си. Младитѣ пъкъ сж недоволни отъ ограниченията, които ги спъватъ, за да реализиратъ своитѣ желания. Всѣка спънка, всѣко препятствие на пътя имъ ги прави недоволни.

Човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ отъ условията, въ които е поставенъ, и да се стреми да ги използва разумно. Ако е едоволенъ отъ усло-

вията си, той ще се намъри въ положението на жабата, за която се говори въ баснята „Щъркелъ и жаба“. Тази басня е окултна, тя има вжтрешенъ, дълбокъ смисълъ. Единъ младъ щъркелъ, който представя младъ, красивъ момъкъ, минавалъ единъ день покрай едно благо, дето живѣели много жаби. Щъркелътъ погледналъ къмъ благого и видѣлъ, че отъ водата се подавала главата на една жаба. Въ случая, жабата представя момата. Щъркелътъ спрѣлъ предъ жабата и започналъ да и разправя за свѣта, въ който живѣе: Знаешъ ли, на каква височина достигае ние? Знаешъ ли, каквъ просторъ, каква широчина предъ насъ се разкрива? Азъ се чудя, какъ живѣешъ въ това мръсно благо! — Какво да правя? Нѣмамъ възможность да излѣза отукъ — крила нѣмамъ. — Много лесно. Качи се на гърба ми, и азъ ще те вдигна въ широкитъ пространства, да видишъ новъ свѣтъ, нови простори. Жабата се качила на гърба на щъркела и полетѣла въ небесното пространство. Като не могла да издържи на новитъ условия, тя се пръснала и паднала на земята. Каква поука може да се извади отъ тази басня? — Всѣки човѣкъ трѣбва да седи въ условията, при които е поставенъ. Ако излѣзе преждевременно отъ условията, въ които Провидението го е поставило, той непременно ще падне и ще се убие. Не на време щъркелътъ е говорилъ на жабата за красивитъ високи мѣста, а жабата преждевременно е напуснала условията на своето благо.

Сега ще знаете, че и въ окултизма има такива опасни и съблазнителни мѣста, отъ които можете да пострадате. Не се качвайте на крилата на щъркела! Това, което за жабата е опасно, за щъркела е безопасно. И обратно: това, което за щъркела е опасно, за жабата е безопасно. Ако жабата

бѣше успѣла да примамѣ щъркела да влѣзе въ блатото, и той щѣше да пострада по нѣкакъвъ начинъ. Свѣтътъ, въ който щъркелътъ живѣе, не дава възможностъ на жабата да се развива; нито свѣтътъ на жабата дава възможностъ на щъркела да се развива. Възможноститѣ даватъ условия за развиване на ума, на сърцето и на волята на човѣка. Въ мислитѣ и чувствата на човѣка трѣбва да се внесе разширяване и дълбочина, а на волята трѣбва да се предаде интензивностъ.

Сега, за да познаете, доколко вашитѣ мисли и чувства иматъ широчина и дълбочина, и доколко волята ви е интензивна, направете следния опитъ. Когато нѣкой вашъ познатъ или приятель ви каже една обидна дума, вижте, дали можете да я превърнете въ добро и за колко време ще можете да я превърнете. Колкото по-скоро се справите съ тази обидна дума, толкова по-голѣма е широчината и дълбочината на вашия умъ и на вашето сърце. Изкуство е човѣкъ да дойде до положение да превръща обиднитѣ думи въ музика. Който си зададе за цель да каже нѣкаква обидна дума на приятеля си, трѣбва да бжде внимателенъ, да не каже нѣкоя тежка обидна дума, че да произведе голѣмъ, дълбокъ разрѣзъ. На когото отъ васъ направятъ единъ разрѣзъ, ще следи, за колко време ще премине. Индуситѣ лесно лѣкуватъ ранитѣ си. Тѣ иматъ начинъ, чрезъ който събиратъ праната отъ природата, и съ помощта на мисълта си, тѣ отправятъ тази прана къмъ болното мѣсто, което въ 20 минути най-много оздравява. Следователно, обидата не е нищо друго, освенъ малкъ разрѣзъ, направенъ на ума, на сърцето или на волята на човѣка. Който има въ запасъ отъ праната на природата, достатъчно е да концентрира мисълта си къмъ болното мѣсто, да

го докосне съ ръката си и въ нѣколко минути само да го оздрави. Това значи силна, интензивна воля. Безъ този опитъ, човѣкъ ще се намѣри въ положението на търговецъ, който мисли, че е богать, безъ да има пари въ касата си.

И тъй, ще направите опита съзнателно. Като видите, че нѣкоя ваша приятелка е въ отливъ, т. е. неразположена, ще отидете при нея и ще ѝ кажете нѣщо, за да я предизвикате. Тогава тя ще ви каже нѣкоя обидна дума. Следъ това вие ще ѝ благодарите и кажете, че направихте малъкъ опитъ съ нея, затова я подразнихте. За да направите опита, ще изберете такова лице, на което разчитате, че може да ви каже нѣкаква обидна дума. После, ще се обърнете къмъ себе си, да видите, за колко време ще можете да се поляризирате. Такива опити могатъ да се даватъ естествено, безъ да ги търсите сами. Когато опититѣ сж естествени, по-добре ще бжде и за самитѣ васъ. Тѣй щото, вие ще си създавате изпити сами, само когато естествено не се нареждатъ. Всички опити, всички изпити, които ви се даватъ въ Школата, представятъ условия за придобиване на енергия. Който успѣва въ опититѣ си, който добре се справя съ изпититѣ си, той черпи енергия. Който не решава добре задачитѣ си, той губи енергия. Ще знаете, че противоречията въ пжтя на ученика сж необходими за неговото физическо, умствено и духовно развитие. Следователно, противоречията сж необходимъ законъ въ развитието на ученика.

Когато се говори за законитѣ и силитѣ въ природата, дрѣжте въ ума си мисълта за Първичния законъ, споредъ който нѣщата сж точно опредѣлени. Въ този законъ има само едно изключение, което съществува като възможность, като врата къмъ нѣщо ново. Споредъ този законъ, за

Бога, напимѣрь, нѣма нѣщо невѣзможно. Той може всичко да изправи, и моментално, и постепенно. Когато е студено вѣнъ, вие сте недоволни; щомъ се стопли, ставате доволни. Когато е тъмно вѣнъ, вие се спѣвате, падате, вследствие на което сте недоволни. Щомъ се разсвѣтли, щомъ дойде свѣтлината, вие ставате доволни. Както виждате, студътъ и топлината, тъмнината и свѣтлината сж сили, които или развалятъ, или нареждатъ работитѣ. По сжщия начинъ се смѣнятъ и състоянията въ човѣка. Докато е тъмнина въ съзнанието на хората, тѣ мислятъ, че невѣзможно е да постигнатъ своитѣ желанія. Щомъ изгрѣе слънцето въ съзнанието имъ, желаніята имъ ставатъ постижими.

И тъй, ще изучавате възможноститѣ на сегашния си животъ, да знаете, кои нѣща трѣбва да подобрите, и кои — да улесните. Значи, трѣбва да знаете, какви възможности имате за подобряване, и какви за улесняване. Низшето трѣбва да улеснява, а висшето — да подобрява условията. Овцете улесняватъ човѣка, като му даватъ млѣкото и вѣлната си; човѣкъ подобрява положението на овцетѣ. Следователно, подобрете положението на ума си, за да ви улесни той; подобрете положението на сърцето си, за да ви улесни то; подобрете положението на волята си, за да стане тя интензивна, силна, могъща и да ви улесни.

Днесъ говорихъ за възможноститѣ въ живота. Злото и доброто сж възможности, които сжществуватъ въ Битието. Неразположението и разположението на духа сж възможности. Скрѣбъта и радостта сж възможности. Всѣка дисхармонична мисль, всѣко дисхармонично чувство или действие произвеждатъ въ човѣка скрѣбъ. Всичко хармонично произвежда радостъ. Скрѣбъта представя

оранъ на нивата, а радостта — жетва. Когато хората оратъ, земята се радва; когато жънатъ, житото се радва, че е минало презъ редъ страдания и се е освободило.

Т. м.

*

20. Лекция отъ Учителя, държана на
26 юлий, 1922 г. Чамъ-Кория.

ДЕЯТЕЛНОСТ НА СЪРЦЕТО.

Т. м.

Четоха се темитъ върху: „Предназначението на сърцето“.

За следния път пишете върху темата: „Значението на човѣшкото око“.

Като писахте върху предназначението на сърцето, спрѣхте ли се да помислите за центъра на вашето сърце? Когато сърцето престава да тупа, физическиятъ животъ спира. Когато сърцето престава да чувствува, също така спира и астралниятъ животъ.

Сега, за цѣла седмица ще ви дамъ следната задача. Всѣка сутринъ, преди обѣдъ и преди вечеря ще произнасяте следнитъ думи: Боже, сътвори въ мене сърце чисто и свето! Следъ произнасяне на тѣзи думи, ще размишлявате върху сърцето петъ минути.

Нѣкои казватъ, че сърцето е храмъ, а други — олтарь Божи. Поетитъ за какво взиматъ сърцето: за храмъ, или за олтарь? Това показва, че хората даватъ голѣма цена на сърцето. Каква е ролята на сърцето въ организъма? Много проста— да подтиква кръвта да се движи изъ цѣлия организъмъ. Въ това отношение, сърцето играе роля на проводникъ. Сърцето има строго опредѣлена математически голѣмина, споредъ която се опредѣля и неговата служба. Между физическата и духовната служба на сърцето има известно съотношение. Като физически органъ, сърцето е малко, но въ духовно отношение хората му отдаватъ голѣмо значение, вследствие на което то става го-

сподарь и тамъ, дето нѣма право. Това е неправилно положение. Само човѣшкиятъ духъ може да бжде господарь на всичко.

Ще ви задамъ следния въпросъ: сърцето ли чувствува, или духътъ? Какъ обясняватъ съвременнитѣ психолози службата на сърцето въ духовния свѣтъ? — Като нервни прояви, като състояния на нервната система. Когато се говори за психическата служба на сърцето, хората минаватъ — заминаватъ покрай него, като екскурзианти, безъ да се вдълбочаватъ въ неговия вътрешенъ животъ. Много отъ сегашнитѣ екскурзианти, които ходятъ по планинитѣ, бератъ и ядатъ боровинки, безъ да мислятъ, че могатъ да си събиратъ и за зимата. Казватъ: Като дойде зимата, тогава ще мислимъ, отде ще купимъ боровинки. Да, но тогаванѣма да намѣрите. Запасъ е нуженъ за сърцето, както добрата домакиня събира запасъ отъ различни плодове за зимата.

Казано е, че сърцето е храмъ Божи. Обаче, всѣки храмъ се нуждае отъ олтарь. Олтарьтъ е огнището въ храма. И за човѣшкото тѣло е казано, че е храмъ Божи. Огнището на този храмъ е сърцето, въ което постоянно гори огънь. Защо е нуженъ този огънь? На огъня хората се топятъ, готвятъ си, вода си варятъ и т. н. Като имате предъ видъ службата на огъня на огнището, ще опредѣлите, каква е службата на сърцето, като огнище въ Божествения храмъ. Когато вънъ е топло, огънътъ се изгасва, но огнището остава. Значи, лѣтно време хората се топятъ и безъ огънь.

Казахме, че когато физическото сърце престава да тупти, и физическиятъ животъ престава. Когато чувствата, чувствуванятия въ човѣка преставатъ, престава и астралниятъ животъ. Щомъ

астралният животъ престава, човѣкъ изпада въ съннѣ състояние, подобно на упояване. Така може да се упои човѣкъ отъ димъ, пушекъ, отъ различни газове. Когато въ дома на нѣкой човѣкъ куминътъ на огнището не тегли добре, кжщата се изпѣлва съ димъ, съ пушекъ, и той трѣбва да отвори прозорцитѣ, да излѣзе вънъ. Невъзможно е човѣкъ да диша пушекъ, димъ. Следователно, всѣко неразположение показва, че въ сърцето на човѣка има димъ, пушекъ. Защо? Защото куминътъ на вашето сърце, на вашето огнище е запушенъ.

Хората казватъ, че всичко се дължи на сърцето, а когато се натѣкватъ на тежки вътрешни състояния, търсятъ причината другаде. Влизамъ въ кжщата имъ, виждамъ, че тя е пълна съ димъ. Казвамъ: Очистете куминитѣ си! Или, ако сж развалени, поправете ги. Сжщото може да се каже и за сърцето. Щомъ преживявате тежки вътрешни състояния, казвамъ: Изчистете кумина на сърцето си! Помислете малко върху този въпросъ и си отговорете, кой е куминътъ на сърцето и де се намира той. Вие ще отговорите на този въпросъ, когато започнете да изучавате физическото, астралното, менталното и причинното тѣло на човѣка. Както физическото тѣло има своя физиология и анатомия, сжщо така и астралното, менталното и причинното тѣла иматъ своя физиология и анатомия. Физиологията и анатомията на по-високитѣ тѣла е подобна на тѣзи на физическото тѣло. Обаче, когато човѣкъ прави известни аналогии, тѣ трѣбва да бждатъ вѣрни. Ако аналогитѣ сж вѣрни въ своитѣ съотношения, човѣкъ интуитивно ще почувствува въ себе си вътрешна хармония, вътрешно доволство. Напри- мѣръ, нѣкой напише едно стихотворение. Прочете го единъ-два пжти, но не му харесва нѣщо. Поправи го малко, пакъ го прочете, остави го да поседи

известно време. Следъ това отново го прочита, намира, че сега е по-добро, харесва го. Това показва, че вътре въ човѣка има нѣкакво чувство, което опредѣля, кои нѣща сж прави, и кои — не.

Въ това отношение, като ученици, вие трѣбва да развивате своята интуиция, съ която разумно да разрешавате, кои положения сж вѣрни, и кои — не. Ако интуицията ви е добре развита, като напишете нѣщо по даденъ въпросъ, както имате за днесъ да пишете за сърцето, като го прочетете два-три пѣти, веднага ще си дадете оценка, вѣрно ли сте написали темата, или не. Ако работата ви е добра, и вие ще бждете доволни, и другитѣ, които слушатъ, сжщо ще бждатъ доволни. Ако вие не сте доволни отъ написаното, по никой начинъ не очаквайте другитѣ да бждатъ доволни. Когато развивахте темата за сърцето, вие трѣбваше да се запитате, здраво ли е вашето сърце, чувствува ли правилно. После, трѣбваше да го разгледате анатомически, отъ колко прегради се състои. Следъ това трѣбваше да минете къмъ астралното, къмъ духовното сърце, да помислите нѣщо за него, и тогава да напишете темата. Това значи право мислене. Съвременнитѣ хора не мислятъ дълбоко. Представете си, че нѣкой ви каже, че сте лошъ човѣкъ. Право ли е това? Ако не мислите дълбоко върху нѣщата, вие ще вземете тѣзи думи за абсолютни и ще се умжчните. Обаче, ако сте слуга нѣкжде, и господарѣтъ ви каже да отидете на нивата да копаете, но вие се отказвате да изпълните заповѣдта му, казвамъ: вие сте лошъ човѣкъ по отношение на службата си, но не и по отношение на живота си. Щомъ слугата не отива да оре и да посѣе нивата, той не е изпълнилъ една отъ своитѣ важни служби.

Питамъ : има ли разлика въ това, дали слугата ще посѣе цѣлата нива, или само едно житно зърно ? Който е готовъ да посѣе едно житно зърно, той ще е готовъ да посѣе и цѣлата нива. Който не може да посѣе едно житно зърно, той не може да посѣе и цѣлата нива. Следователно, когато кажемъ, че нѣкой човѣкъ е лошъ, разбираме, че той е лошъ само за дадения моментъ, но не и за нѣкой миналъ, или бждещъ моментъ. Той е лошъ, докато продължава неговата лоша постѣпка. Следниятъ моментъ, когато се занимава съ нѣкаква добра, благородна мисль, или постѣпка, той е добъръ човѣкъ. Тѣй щото, когато говоримъ за добро или зло, въ окултенъ смисль, разбираме само опредѣленъ моментъ, който може да продължава нѣколко минути, нѣколко часа или години, но следъ това той се смѣня. Човѣкъ не може да бжде презъ цѣлия си животъ само лошъ, или само добъръ. Вълкътъ, който минава за жестокъ, понякога проявява известно благородство. Като влѣзе въ нѣкое стадо, той побутва тази-онази овца съ муцуната си и ги отминава—никаква пакостъ не имъ причинява. Въ такива случаи овчаритѣ казватъ, че нѣщо особено е станало съ този вълкъ, устата му нѣкакъ се е затворила, че не могълъ да нападне нито една овца. Не, благородство е проявилъ този вълкъ. Като побутне нѣкоя овца, той си помисли нѣщо и казва : Хайде, отъ мене да заmine ! Когато вълкъ влѣзе въ нѣкое стадо, той постѣпка по три различни начина : или дави овцетѣ, или само дращи съ ноктитѣ си, наплаши ги и бѣга, или ги побута малко и не ги дави, излиза си вънъ, безъ да имъ е причинилъ нѣкаква пакостъ.

Сжщото нѣщо може да се каже и за човѣка. Когато човѣкъ проявява лошото въ себе си, той или дави хората, или само дращи съ ноктитѣ си

и ги наплашва, или само ги побутва, раздвижва и бѣга вънѣ. Следователно, когато казвате, че нѣкой човѣкъ е лошъ, трѣбва точно да се знае, за кой отъ тѣзи три момента се говори. Затова, именно, злото и доброто сж относителни величини. Огнорителнитѣ нѣща се опредѣлятъ отъ времето, презъ което тѣхната енергия и деятелностъ се смѣнятъ. Когато казватъ за нѣкого, че не може да прави зло, това е защото правенето на злото се опредѣля астрологически отъ влиянието на известни планети върху човѣка. На обикновенъ езикъ казано, това значи: има условия, при които човѣкъ може да върши зло. Щомъ излѣзе отъ тѣзи условия, вратата за правене на зло предъ него се затваря. Като се намѣри предъ затворената врата, тази енергия започва да удря, да блѣска върху нея, но като не ѝ се отвори, тя измѣня своята посока, и този човѣкъ започва да се проявява въ добро. Сжщиятъ законъ се отнася и за доброто. Следователно, човѣкъ нѣма всѣкога условия за вършене на добро, нито пъкъ има всѣкога условия за вършене на зло.

Когато развивате темата за омото, мислете добре върху благата, които придобивате чрезъ омото. Мислете върху благата, които придобивате чрезъ омото, както и върху тия, които придобивате чрезъ сърцето. Правете научни наблюдения върху себе си, да различавате състоянията, които прѣживявате, а сжщо така и отраженията на тия състояния върху васъ. Напримѣръ, бройте, колко пжти бие сърцето ви, когато сте въ добро разположение на духа; после, бройте, колко пжти бие сърцето ви при голѣма радостъ и при голѣма скръбъ. Интересно е да видите, какъ пулсътъ варира при различнитѣ състояния, които минавате. По този начинъ ще извадите редъ математически данни, съ

които ще можете да работите. После, следете ритъма на сърцето си, дали е равномерен, или не, дали е дълъг, или къс. По ритъма на сърцето ще определяте състоянията си. Само така вие ще се доберете до конкретни данни, които ще можете да приложите във живота си. Иначе, вие само ще събирате богатства, ще ги туряте във банки, ще ги броите, безъ да знаете, какъ се придобиватъ тѣзи богатства. Не, станете ли банкери, ще копаете, ще орете, ще сѣте на нивата, да научите, какъ се събира богатството. Който не е събиралъ това богатство съ трудъ, съ усилия, той може само да се хвали съ него, че има на разположение еди-колко си хиляди лева, но това богатство е опасно.

За васъ, като окултни ученици, на които се даватъ много знания, има опасностъ отъ пресищане, отъ разсѣйване. Когато се преподаватъ много предмети, вниманието на ученика може да се отвлѣче, вследствие на което много нѣща нѣма да чуе, да разбере или да възприеме. Външно ще чува, но вътрешно нѣма да възприема. При това положение, колкото и да се говори на човѣка, той нѣма да разбира. Той ще мяза на младъ момъкъ, който е опредѣлилъ да се сретне съ своята възлюбена и мисли само за предстоящата срѣща. Каквото и да му се говори, той все за срѣщата ще мисли. Въ сжщото положение се намира и гладниятъ. Вие му говорите това—онова, той все за ядене мисли. Значи, когато съзнанието на човѣка е заето съ нѣкаква мисль, той нѣма да разбере много нѣща и ще ги пропусне. Понѣкога и вашето съзнание е заето съ нѣколко странични въпроси, които прѣчатъ да схващате нѣщата правилно. Четете нѣкой поетъ, възхищавате се, чудите се, какво е искалъ да каже въ това стихотворение. — Какво искалъ

да каже? Преживѣлъ нѣкакви разочарования, които маскиралъ малко, а вие мислите, че голѣма дълбочина се крие въ мисълта му. Другъ пътъ се въодушевилъ отъ нѣщо, очаровалъ се, вие се чудите на неговата мисълъ. — Очарованието си излѣлъ — нищо повече. Това сж странични мисли, които нѣматъ нищо общо съ главния предметъ. Когато описва своитѣ разочарования, поетътъ минава нѣкакви болезнени състояния. Когато описва своите очарования, той е оздравѣлъ, получилъ е нѣколко хиляди лева помощъ и отишълъ въ странство да се разходи. Истински поетъ е онзи, който вижда нѣщата отъ Божествено гледище и ги прилага въ живота си. Истинскиятъ поетъ описва нѣщата въ тѣхната реалностъ, безъ да се ръководи отъ лични настроения. Сжщото се отнася до музиката и до изкуството.

Сега и отъ васъ искамъ, когато размишлявате върху нѣщо, нито вие да очаквате, нито отъ васъ да очакватъ нѣщо. Когато и азъ се въздържамъ да ви говоря конкретно, причината затова е, че досега не съмъ срещналъ хора, на които съзнанието да е чисто, като слънцето, безъ никакво петно. Само хора съ чисто съзнание могатъ да възприематъ нѣщата тѣй, както сж поставени въ Божествения свѣтъ, или както сж въ разумната природа.

Следователно, като ученици на окултна школа, вие трѣбва така да изчистите съзнанието си, че всичко, каквото приеете, да се отпечата. Всички телефонни съобщения съ външния свѣтъ трѣбва да затворите и да кажете: Ние приемаме само отвжтре, а не отвънъ. А сега, като влѣзете въ класъ, вие се занимавате само съ звънци: отукъ дрънъ, оттамъ дрънъ, ставате, ходите, връщате се, и предметътъ, който ви се предава, оста-

ва неразбранъ. Какъ ще разберете предмета, като се занимавате само съ звънци?

Първата задача на окултния ученикъ е да се научи да затваря телефоннитѣ станции. Щомъ нѣкой дрънне на една отъ вашитѣ станции, ще кажете: Извинете, жицитѣ ми сж прекжснати.—Какъ? Защо? — Прекжснаха се отъ окултната наука, съ която сега се занимавамъ въ Школата. Щомъ свърша урока си, пакъ мога да приемамъ и предавамъ съобщения отъ външния свѣтъ. Докато съмъ въ класъ, нѣма да ме безпокоите, ще чакате да свърша урока си. Щомъ свърша, тогава ще ми кажете, каквото трѣбва. До това време ще чакате вънъ.

*

21. Лекция отъ Учителя, държана на
2 августъ, 1922 г. София.

